

„Pentru a lichida popoarele, se începe prin a le altera, prin a le șterge memoria. Le distrugi cărțile, cultura, istoria și altcineva le scrie alte cărți, le dă o altă cultură, le inventează o nouă istorie. Între timp poporul începe să uite ceea ce este și ceea ce a fost, iar cei din jur îl vor uita și mai repede; limba nu va mai fi decât un simplu element de folclor care, mai devreme sau mai târziu, va muri de moarte naturală”.

(Milan Hubl, istoric ceh)

LEGILE ZALMOXIENE

1. Toți oamenii sunt egali în fața lui DUMNEZEU.
2. Dreptul la viață și la moarte este dat în exclusivitate de DUMNEZEU.
3. Învăță să faci Artă din oferta ta, devenind astfel OM.
4. OMUL reprezintă apogeul creat în Univers, împlinindu-L prin dragostea sa.
5. Fiecare OM și-a creat perechea sau dualul, după chipul și asemănarea lui.
6. Învăță continuu ce-i Binele și Adevărul, depășindu-ți limitele autocunoașterii.
7. Totul este într-unul și unul este în tot, într-o singură clipă.
8. Trecutul, Prezentul și Viitorul sunt într-un Punct.
9. Omule, caută și asumă-ți responsabilitățile promise în fața lui DUMNEZEU.
10. Respectă Credința fiecăruia.

Capitolul I

SCRIEREA SECRETĂ... ÎN PRESA ROMÂNĂ

Decodificarea întregii scrieri a Antichității

(„Flacăra” - anul XXXV - Nr. 2 (1595 din 10.01.1986))

O cercetare științifică de mare interes și de importanță valoare, din multiple puncte de vedere, este pe cale de a se finaliza la Pitești, în cadrul unui Cerc de studii pluridisciplinare, ce ființează sub auspiciile Asociației Oamenilor de Știință din România.

Obiectivul acestei cercetări este remarcabil: de a reface întreaga cunoaștere a trecutului, folosind atât datele istorice certe, cât și elemente de adevăr din mitologie și cărțile de cult, într-o articulație logică, rațională, care permite suplinirea cel puțin parțială a „izvoarelor pierdute”.

Metoda de cercetare este una indubitabilă, din moment ce se bazează pe un algoritm matematic de o deosebită forță euristică, prin care se poate decodifica orice scriere hieratică (în care sunt prezente, conex, litere latine și/sau grecești, amestecate cu simboluri secrete), indiferent de spațiul geografic și timpul istoric cărora aparține respectiva inscripție.

Iar ipoteza fundamentală pe care o degaja rezultatele de până acum ale acestei cercetări este una copleșitoare - apariția limbilor este consecința unei revoluții alfabetice care a fost provocată premeditat și care a constatat în codificarea (încifrarea) în patru moduri distincte a unei limbi unice, pulverizată” în varii modalități de exprimare (mnemonică, pictografică, ideografică, acrofonică), dar toate gândite fonetic și comprimate în literă. Autorii acestei variabile „rebotezări a lumii” au fost geții, deci revoluția alfabetică și, prin asta, originea limbilor ar fi plasată în spațiul carpato-dunărean.

O asemenea avalanșă de noutăți, a căror confirmare ar produce o veritabilă revoluționare a modului nostru de a percepe și de a ne raporta la trecutul istoric foarte îndepărtat, nu poate fi, desigur, asimilată dintr-odată. Cum

spun undeva interlocutorii noștri „desprinderea de cunoscut presupune uriași în gândire. Câți pot explica, chiar azi, ce înseamnă $e = mc^2$?”

Revista noastră, păstrând o necesară și cuvenită distanța critică față de admiterea acestor rezultate ca definitive și certe, le face, totuși, cunoscute în virtutea inalienabilului drept la ipoteză științifică pe care-l are, din principiu, orice cercetător. Respectând acest drept, respectăm totodată datoria firească pe care specialiștii, istoricii, toți cei angajați pe frontul cunoașterii științifice a trecutului nostru, o au în a se implica în analiza acestei ipoteze și a rezultatelor pe care le incumbă, astfel încât munca cercetătorilor piteșteni să poată fi integrată sub girul necesar al autorităților în materie.

Publicăm mai jos un interviu luat autorilor acestei cercetări – dr. Ilie Stanciu și prof. Tudor Diaconu. Conținutul acestui interviu, care s-a sedimentat în urma unor deloc simple „dezbateri”, pentru înțelegerea reciprocă a intențiilor, reprezintă, trebuie s-o spunem, doar o preliminară punere în temă cu obiectul, metoda și rezultatele parțiale ale acestei cercetări, prin care sperăm, deci, nu să încheiem discuția cu verdicte definitive, ci dimpotrivă, să deschidem, potrivit menirii revistei noastre, un fructuos dialog între specialiștii interesați de aceasta tematică.

Prof. Tudor Diaconu: Noua paradigmă oferă puțința conexiunii părții în întreg. Algoritmul nostru se bazează pe aflarea aspectului izomorf al grafiei cu litera și cifra. Pentru aceasta a trebuit să analizăm foarte temeinic toate „alfabetele”, care, de fapt, sunt UNUL, cel protolatin, și să stabilim baza matematică a fiecărei litere. Pictograma, ideograma, silabarul, alfabetul nu sunt forme de comunicare în evoluție, ci moduri de reprezentare a aceluiași înțeles invariant.

În principal pe noi ne interesează GEȚII. Totul începe de la IO. Recitirea atentă, în traducerea lui Ghica, a ceea

ce a scris părintele istoriei, Herodot, deschide noi punți în cunoașterea istorică.

Dr. I.S.: Una din concluziile studiilor noastre este că geții nu au fost un popor, cum se spune, ci numai casta sacerdotală IO a dacilor din neamul trac, cum se știe.

Așa rezultă și pe inelul de la Ezerevo, descifrat de profesorul Diaconu încă din 1980, rezultatul cu totul deosebit fiind comunicat la o sesiune științifică de la Pitești, în 1982. Academicianul Condurachi aprecia acest inel drept principal izvor de cunoaștere a limbii tracilor.

Cunoscând filiația: messageți - geți - getuli, casta „acoperea” trei continente, ceea ce justifică relațiile „ciudate” între, de pildă, limba birom (vorbită în Nigeria septentrională și comentată de Luc Bouquiau}, protolatina și scrierea protosumeriană. Părerile încetățenite despre „indo-europeană” ar putea fi revizuite.

Revoluția alfabetică este una, iar sursa necunoscută se află în spațiul carpato-danubian - fapt care explică și totodată este confirmat de descoperirile tăblițelor de la Tărtăria, Caranovo, Gracianița, Lipinski-Vir, care stau de mai mulți ani în atenția cercetătorilor din lumea întreagă. În consens cu majoritatea cercetătorilor, codul identificat de noi confirmă anterioritatea, cu cel puțin un mileniu față de sumerieni, a scrierii, a primului alfabet, cel dac, de la Slon (despre care au scris Hașdeu și Bolliac), și care au apărut aici la noi, la Tărtăria. Aici e „capu’ și începătura moșilor”, cum scria cronicarul Ureche.

Prof. T.D.: Limba vorbită era unică, s-o numim limba dacilor, dar încifrarea ei după un anumit cod aparține în mod premeditat geților, castei ce voia să dețină și să mențină monopolul cunoașterii. Cele patru coduri de cult (ebraic, latin, elin, sanscrit) sunt părți, sunt cele patru sferturi ale cunoașterii. Aici este marele secret și mister al geților: „pulverizarea” prin limbă, prin numire a unității cunoașterii. Totul pornește de la viziunea cunoașterii pe care o aveau geții, acești sacerdoți ai întregii antichități.

Parcurgând în spirală conform codului (algoritmului), drumul invers acestei „risipiri lingvistice” ajungem la acel 5508, înscris pe toate lăcașurile noastre de cult și care datează „Facerea lumii” adică botezarea ei prin cuvânt, adică numirea. Se pune, astfel, într-o lumină nouă însăși mult discutata problemă a continuității, care este dovedită implicit prin acest drum continuu al limbii, al unei limbi unice.

Dr. I.S.: Drumul cunoașterii prin limbă a istoriei noastre, a istoriei străvechi pornește de la concluzia că omul european știa o limbă, una singură, apărută în epoca de după ultima glaciație Würm. Acel stadiu al vânătoarei, unanim acceptat în existența omului este atestat și de sinonimia din limbile europene a denumirilor animalelor furnizoare de hrană. Există și un mic dicționar paleo-european realizat de Nicolae Miulescu, din care rezultă această sinonimie. O altă etapă ar fi calea păstorilor carpato-istrieni, Drumul zeilor”, marcat de stânci uriașe, care este menționat în multe izvoare, scrise în diferite epoci și locuri – Pândar, Kausitaki – Upanisad, Herodot, Ovidiu, Cantemir. Nicolae Miulescu îi consideră pe acești păstori drept creatori ai științei și artei primare.

Redefinirea lor este utilă pentru a înțelege mai bine și mai exact ce erau barbarii despre care Clement Alexandrinul scrie: „Barbarii nu au fost numai descoperitorii filosofiei, ci și descoperitorii tehnicii, științei și artei”.

Prof. T.D.: Metoda de cunoaștere propusă de noi urmează, prin algoritmul găsit, calea spiralată a materiei în mișcare, traversând și nu ocolind „misterele”. După ce va fi parcursă această cale de cunoaștere, va fi necesară o nouă paradigmă, pentru că, în sine, cunoașterea este infinită, ca și universul, mersul său spre o „Vega” fiind asemenea unui burghiu.

RED: În ce constă acest algoritm? Cât de operațional este? Ce puteți descifra cu ajutorul lui?

Dr. I.S.: Într-o prezentare foarte schematica, algoritmul constă în următoarele: orice inscripție sau simbol, de orice natură, și indiferent de spațiul geografic al sursei arheologice, este transpusă în cuvinte (și, deci, litere) românești, înșiruite continuu într-un tabel sau matrice. Fiecărei litere i se asociază una și aceeași cifră, indiferent de poziția în care figurează, rezultând astfel o nouă matrice, formată din numere, de data aceasta; cu aceste numere se fac anumite operații matematice, după niște reguli precise, mereu aceleași, obținându-se firesc, alte numere, care sunt supuse aceluiași reguli; algoritmul se sfârșește când se obține o anumită „cheie”, de asemenea, mereu aceeași. Șirul de cifre obținut la sfârșitul acestor succesive operațiuni iterative este repus în litere, care – culmea – compun cuvinte cu sens în limba românească.

Câteva exemple: celebrul inel de la Ezerovo începe: „Noroc, scrii limba odată spusă getă, imnul Troii apare” etc.; discul din Festos: „Sumer e oraș, aici e domn Patesi Vlad, e bărbat”; Tărtăria (tăblița rotundă)...

Toate inscripțiile intraductibile cu dicționarele curente, aflate pe piatră și aur, se citesc prin acest algoritm. Indiferent de spațiul geografic, indiferent de timp – începând cu mileniul VI î.e.n. și până la inscripția misterioasă de pe mormântul lui W. Shakespeare. Toate se citesc levogir, abateri aparente fiind la cele continue și spiralice. Dacă literele lipsesc, ori nu sunt clare, inscripția este ilizibilă. Orice încercare de reconstituire cu adaosuri – procedeu vechi ca și în cazul încercărilor de reconstrucție a limbii indo-europene – este inoperantă.

Prof. T.D.: Același algoritm decodifică și cognomenele personalităților antice, precizează cuvintele fundamentale ambigue până acum, ca și noțiunile fundamentale din sfera filosofiei, religiei și mitologiei generale. Decriptarea scrierii hieratice înseamnă cunoașterea totală a materiei, spiritului, a trecutului îndepărtat al neamului omenesc în

general. Această codificare a rămas esența misterelor getice. Casta și-a păstrat secretul cel mare: scrisul, metafora, parabola. În fond, sacerdoții au ascuns materialitatea lumii, geneza adevărată, ca să ne exprimăm în termenii actuali.

Dr. I.S.: Noi foarte bine putem să începem cu însuși începutul din Manava - Dharma - Sastra (Cartea legii lui Manu), încă din perioada vedică. Pentru că, la început, a fost crearea graiului articulat, a cuvântului care scoate omenirea din haos, cum se spune metaforic... Scoaterea lumii din haos" s-a făcut prin numirea ei, prin „botezarea” ei.

Dar - și acesta este lucrul cel mai important - numai în limba noastră românească se poate explica inter-relația cifră - literă - semn grafic prin intermediul cărora au fost „mascate” acele denumiri inițiale.

Prof. T.D.: În Herodot (Theodor) IV, se vorbește despre râurile din Sciția, între care și mult discutatul Tyarantos. În „Izvoare privind istoria României”, la pag. 31, nota 29, se comentează astfel: „În realitate, cele trei râuri, indiferent care ar fi ele, curg între Prut și Siret. Avem de-a face cu una dintre numeroasele greșeli ale lui Herodot, datorată informațiilor insuficiente despre regiunile noastre, din interiorul continentului”. Deci, Herodot ar greși, dar așa să fie? Luând cele trei denumiri în cauză, Oltul, Alutus și Tyrantos și aplicându-le separat algoritmul amintit pe scurt mai sus se obține unul și același rezultat cifra 1 (vă amintiți Tărtăria? Oltu e soare inițial...!) La Ocnița s-a găsit un cuvânt „ciudat” BACIL, altul TIA-MARKOS, altul REB, toate au sens. Să spunem că Bacil era un alt nume al lui BOREAS despre care diverși cercetători ai hermeneuticii spun câte și mai câte? Cum spuneam, același algoritm permite dezvăluirea identității reale a eroilor mitologici și biblici, aflarea a ceea biografi antichității n-au vrut să se afle. Am alcătuit un dicționar de peste 1.000 de pagini cuprinzând 646 de astfel de „acte de

identitate ale neamului românesc”.

Pe teritoriul țării noastre au fost găsite peste 90% din inscripțiile lumii străvechi. Cu un salt peste timp, tipografii noștri vor face cărți de cult, pentru zone largi, cu limbi de cult diferite. De pildă, între 1690 - 1716, tipografiile noastre vor edita cărțile grecești, arabe, slavone și georgiene etc. Brâncoveanu era numit „Ptolemeu vrednic de cununi”, în 1701 apare la Snagov Liturghierul bilingv greco-arab, în anul următor Ceaslovul greco-arab, în 1706 Evanghelia de Psaltire arabă... Tipografia Râmniciana tipărea mai întâi la Alep cărți de cult, apoi a fost mutată la Balamand și la Saeg, în sudul Libanului. Ivireanu, ajuns în vârful ierarhiei eclesiastice la noi, instruiește pe Mihail Ișfanovici la Râmnic și-l trimite la Tiflis, unde tipărește, în 1709, primele cărți caucaziene, un Liturghier și Evanghelia...

Iată cum tradiția „stupului” românesc este factor de cultură în continuare...

Cum observa cercetătorul ardelean Ackner, pe pereții minelor de la Grădiștea Muncelului s-au găsit litere și monograme „grecești”. Săpăturile din 1950 au scos la iveală blocuri de piatră cu inscripții despre care se presupune că ar fi fost un pomelnic cu nume de regi... „Se presupune”, pentru că nimeni nu s-a ocupat de ele. De aceea, inscripțiile trebuiau să fie numai latine, pentru că așa spune dogma care tine și azi pe loc cercetarea poporului și a limbii noastre.

RED.: Unde se situează în ipoteza dumneavoastră, latinitatea limbii și a poporului nostru?

Dr. I.S.: Chiar în centrul ei, în sensul că latinitatea noastră nu vine din afară. Protolatinii suntem noi. De aici se desprind toate codurile de cult și limbile de mai târziu.

Prof. T.D.: Nu greșim dacă afirmăm că, azi, despre spiritualitatea daco-geților se știe cam cât se știa și cu un secol în urmă. Despre limbă, nimic mai mult decât bănuieli. Etnogeneza se află în același stadiu.

Citind inscripțiile, aflăm, de pildă, amănunte despre Dromikete, care avea într-adevăr Cetatea Helis, cum scrie Diodor, dar era Slonul din zona Buzăului. Citind criptograma din Psaltirea Scheiana (pag. 483), aflam ca Ioan I Burebista (Botezătorul din Biblie) este ucis la Cozia, prin decapitate, exact la 5 mai 44 î.e.n. Aflăm despre seria de regi daci și mari preoți din dinastia dâmbovițeană a Decebalilor.

Sfera scrierii hieratice este vastă, o aflăm și în nordul Africii, la Tassilli, în zona mediteraneeană, în Italia și Grecia. Diversele modalități de reprezentare redau unitatea acestei scrieri, care, oricât ar părea de incredibil, fixează pe marmură și piatră sau pe aur limba latină „vulgara”, pe care noi o numim, de fapt, limba dacilor sau românească. Iată de ce paradigma schimbă cu totul liniile mari ale cunoașterii adevăratei antichități.

Spuneam că istoria noastră îndepărtată se implică în ceea ce istoricii numesc „negura veacurilor”, care este în fond apariția omului european, cultural, care a creat baza întregii civilizații și culturi ulterioare. Geții sunt aceștia, cei mai dreپți și viteji dintre traci. Necunoașterea luptei surde dintre biserica răsăriteană și cea secretă, a Romei, a privat pe istorici de documentele de bază. Ele se despart mai târziu. Pe de altă parte, atât în cărțile sapiențiale, cât și în mitologie, cuvintele cu mai multe înțelesuri, vorbirea alegorică și metaforică etc., n-au fost înțelese. Imaginația s-a perpetuat în timp, ca rostogolirea bulgărelui de zăpadă, antrenând erori grave.

RED.: Cum credeți că va fi primită de specialiști cercetarea dumneavoastră?

Prof. T.D.: Noua paradigmă va avea atâta viitor cât încorporează în sine. Nimeni nu-i va putea scurta sau prelungi existența, în afara rezistenței pe care i-o dă adevărul științific încorporat.

Dr. I.S.: Apoi, în niciun fel nu ne interesează opinia celor care consideră încheiată cercetarea trecutului nostru

îndepărtat. Încercând să combată această ipoteză, ei de fapt o vor confirma și perfecționa, dacă vor aprofunda fie și numai izvoarele scrise, care dau mult de gândit.

RED.: Atunci, ce credeți că ar trebui făcut pentru consacrarea acestei paradigme?

Prof. T.D.: Fortând puțin nota, cred că nimic. Ea există. Denumită metalimbaj get, axioma noțiunilor aparent vide, și abia acum descifrarea scrierii hieratice, truda a luat conturul, perfect deocamdată, al noii paradigme. Va elucida actualele mistere și enigme, va fi folosită de alte minți mai luminate, va deveni metadigmă, iar noile... necunoașteri vor crea o altă... paradigmă a cunoașterii. Trebuie volens-nolens, să repetam mersul „burghiului” spre... Vega!

RED.: Totuși, credeți în succesul tezelor dumneavoastră?

Dr. I.S.: Da. Rațiunea triumfă sigur, dar greu!

Prof. T.D.: Nu. Deocamdată. Desprinderea de „cunoscut” cere uriași în gândire.

Recunoașterea Arhiepiscopului Pimen

Cartea „Limba vorbită de Adam și Eva”, de Tudor Diaconu și Ilie Stanciu, a fost bine primită și de arhiepiscopul PIMEN al Sucevei și Rădăuților. Acesta scrie:

„Vă mulțumim pentru cărți. Sunt o contribuție remarcabilă la cunoașterea și înțelegerea limbii și formării poporului român. Ce păcat, însă, că sunt munți de hârtie înnegrită și râuri de cerneală împotriva latinității limbii noastre și a existenței noastre bimilenare pe aceste locuri; ce păcat că nu suntem vecini de țară cu altcineva decât cu ungurii și rușii...

Bunul Dumnezeu nu va lăsa România pe mâinile lor, ci o va lua în grija Sa sfântă. Dorind pe mai departe

succese autorilor.

Arhierești binecuvântări.

Pimen Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților

„O opera de erudiție”.

Lucrarea „Limba în care au vorbit Adam și Eva” (autori - Ilie Stanciu și Tudor Diaconu) este apreciată de Patriarhia Română - sectorul învățământ - ca fiind o „opera de erudiție”, profesorii piteșteni fiind considerați „cercetători competenți în domeniu, pasionați și cu mult atașament față de cultura și ființa națională”. Vă prezentăm, alăturat, o adresa a Patriarhiei, remisă nouă, la redacție - de chiar unul din autori, prof. Tudor Diaconu - prin care sunt recunoscute și apreciate strădaniile lingviștilor piteșteni.

„Patriarhia Română”.

Administrația Patriarhală - Sectorul învățământ

Prea cucernice părinte.

Confirmând primirea lucrării „Limba vorbită de Adam și Eva” - autorii Ilie Stanciu și Tudor Diaconu. Apreciem lucrarea ca o operă de erudiție, alcătuită pe baza unor studii lingvistice și istorice exhaustive, de cercetători care se dovedesc competenți în domeniu, pasionați și cu mult atașament față de ființa și cultura națională.

Pe baza de izvoare istorice și interpretarea unor elemente mitologice, autorii elaborează multe ipoteze de importanță deosebită în domeniul originii, etnogenezei, limbii, scrierii, culturii și în general a civilizației noastre.

Continuarea unor asemenea preocupări, cu argumentări și concluzii noi, precum și abordarea unor probleme legate de creștinismul românesc în perioada sec. V-XIII ar reprezenta o activitate de cercetare benefică pentru domeniul de referință și în general pentru știința și cultura românească.

Munca autorilor este lăudabilă iar Prea Fericitul Părinte Patriarh TEOCTIST apreciază rezultatele de până acum și binecuvântează strădaniile viitoare.

Episcop, Consilier Patriarhal Teofan Sinaitul Prof.
Diac. Nicu D. Octavian Vicar Patriarhal

Profesorul piteștean Tudor Diaconu este convins: „A doua venire a lui Iisus se apropie”. După 2000 de ani, EL se va întoarce la Stânișoara.

— Credeți în sfârșitul lumii?

— Da, cred în sfârșitul lumii, așa cum o percepem astăzi. Lumea de mâine va fi o lume de o inimaginabilă spiritualitate, va fi o lume desăvârșită moral, dreaptă, bună. Apocalipsa este de fapt această trecere de la lumea de astăzi la lumea de mâine, este lupta care se duce în noi pentru transformarea spirituală. ARMAGHEDONUL este lupta finală dintre bine și rău, în care binele va învinge.

— Când credeți că se va întâmpla?

— Apocalipsa este în desfășurare de câțiva ani buni. În majoritatea profețiilor, sfârșitul lumii a fost prezentat ca sfârșitul civilizației omenești - prin tot felul de cataclisme. Nu este adevărat. Civilizația omenească nu se va distruge, nu va dispărea, se va purifica. Vor pieri mulți oameni răi, necredincioși, iar cei buni și credincioși vor continua și vor crea o societate nouă, mult mai dreaptă și mai bună condusă de un „păstor” - IISUS HRISTOS.

— Când credeți că va avea loc a doua venire a lui Iisus Hristos?

— Lupta decisivă - ARMAGHEDONUL - se va da între „fiii luminii și fiii întunericului”, așa cum ne spun manuscrisele de la Marea Moartă (Marea Neagră). „În acele zile, nu toate religiile vor fi de la Domnul, deși despre EL vorbesc”. Chiar și pentru cei care nu vor să observe acest lucru este evidentă asemănarea izbitoare cu realitatea zilelor noastre. Ultima confruntare dintre bine și

rău va dura, conform textului, 40 ani, adică tot atât cât spune Vechiul Testament că au răătăcit evreii în pustiu. După semnul care se manifestă, cred că este foarte aproape ziua decisivă - ziua venirii noului MESIA. Nu știu dacă va fi 2000, 2003, 2005 sau 2033, cum indică unele profeții.

— Conform cercetărilor dvs. și afirmațiilor făcute într-un interviu acordat recent în „Curierul zilei”, Iisus s-a născut la Stânișoara-Vâlcea. Credeți că va reveni aici după 2000 ani?

— Da. Aici va fi „Noul Ierusalim”. Noi avem deja „Casa Domnului” - cunoscută sub numele de „Casa poporului”, descrisă în Biblie, (dimensiunea și așezarea ei corespund perfect cu Casa Domnului). (N. edit.: Amănunte senzaționale în „SECRETELE TERREI - Istoria începe în Carpați” vol. II.). Evreii s-au chinuit și se chinuie să construiască TEMPLUL (CASA) DOMNULUI și nu au reușit, nu vor reuși, pentru că nu ei sunt poporul ales, ci noi, românii. Ei au falsificat Cartea Sfântă și istoria și Dumnezeu nu îi iartă.

— Sunteți pregătit?

— Nimeni nu este pregătit pentru acest eveniment. Cei ce vor primi pe Iisus vor fi de-a dreptul îngeri. Poate generația anilor '90, despre care se spune că sunt ființe de lumina reîncarnate - îngeri, sfinți, arhangheli, heruvimi și serafimi.

— Credeți în reîncarnare?

— Reîncarnarea este un subiect mult discutat și încă neelucidat. Biserica Ortodoxă nu acceptă acest concept în mod explicit, deși vorbește despre învierea morților, iar știința este neputincioasă în fața evidentelor. Greșeala pe care o fac, atât religia, cât și știința, este că limitează existența omului la viață în formă materială și atât. Or, viața este veșnică, fiind un șir de existențe în formă materială și spirituală. Când un spirit se reîncarnează, o face din două motive: fie are o misiune pentru a accelera

evoluția Omenirii (în acest caz este un spirit avansat), fie este trimis pentru a-și ridica nivelul spiritual, și în acest caz este un spirit inferior. Viața în formă materială este o școală în care, prin lecțiile primite, spiritul trebuie să se apropie tot mai mult de Creator.

— Aș vrea, dacă se poate să comentați puțin expresia: „și nu ne duce pre noi în ispită” – TATĂL NOSTRU. Ar putea Dumnezeu (Tatăl nostru) să ne ducă în ispită?

— În rugăciunea „Tatăl nostru”, așa cum o știm noi, Dumnezeu este acuzat implicit de „a ne duce în ispită”, ceea ce este contrar definiției unui Dumnezeu considerat „infini de bun, infini de blând”. Versiunea oficială nu este adevărata rugăciune TATĂL NOSTRU. Am cunoscut mai multe variante, dar cea mai apropiată de versiunea oficială este cea publicată în cartea „UNIVERSUL LUI EDGAR CAYCE” a lui KOECHLIN DE BIZEMONT. CAYCE a enunțat într-un mod cu totul neașteptat, adevăratul „Tatăl nostru”, așa cum l-au primit apostolii:

*Tatăl nostru carele ești în ceruri
Slăvească-se numele Tău
Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta
Precum în cer, așa și pe pământ.
Dă-ne nouă pentru mâine, cu ce să împlinim
Trebuințele timpului nostru
Iartă-ne nouă păcatele noastre precum și noi
Iertăm celor ce ne-au greșit și ne greșesc
Fii călăuza noastră în vremuri grele
De furtună și ispită
Du-ne pe calea cea dreaptă
Întru iubirea numelui Tău.
Am terminat.*

Astfel, versiunea „și nu ne duce pe noi în ispită” este o ofensă adusă bunătății divine.

— Unii spun că Iisus ar fi fost și în India, în Munții Cașmir. Ce credeți?

— Iisus când era copil a fost în Egipt și „Egipt” înseamnă „LUME”. Nu se știe nimic despre Iisus între 12 - 30 ani. Dovezi concrete nu sunt, deși unii autori s-au grăbit să afirme că în acea perioadă a vieții ar fi fost la un templu budist sau tibetan la inițiere, după care s-ar fi întors și a făcut minunile cunoscute. Să fim serioși! India sau Tibetul de astăzi sunt ce sunt din punct de vedere spiritual, raportate la civilizația occidentală de astăzi. Or, ele nu au fost dintotdeauna așa. Iisus Hristos era Fiul Omului, deci megalității de pe OMU - SFINXUL, având dubleta în Egipt, ne lămuresc în privința relației între Vechiul și Noul Testament, care este perfectă, având în vedere că Templul lui Salmocsis de la Șinca Veche are 15.000 - 7.000 ani (IZOTOP CARBON 14), iar învățătura lui Salmocsis o aflăm integral pe treapta superioară în infinita iubire de oameni a Domnului nostru Iisus

— Vă mulțumesc!

Eroii de roman printre noi

Provocarea destinului

Refuzând categoric starea de mediocritate, lui Tudor Diaconu nu-i mai rămânea decât o singură alegere: să ajungă celebru sau să se sinucidă.

(...) Scenariul autobiografiei sale este absolut netipic, mai ales pentru perioada în care a fost nevoit să trăiască. Un copil supradotat care, la cinci ani, devora biblioteca foarte bine dotată a tatălui său, un intelectual de țară, cum rar se putea întâlni în acei ani. Rămânând de timpuriu orfan, singurul băiat într-o casă cu multe fete, este cât se poate de răsfățat dar și silit să-și asume destule

responsabilități.

Prin școala primară și prin liceu, a trecut fără frecvență, pentru că nu aveau ce să-i ofere, iar la Universitate ar fi putut să dea lecții multora dintre profesorii săi.

(...) Iese la pensie de la Școala Generală nr. 4, unde fusese, probabil, singurul profesor din țară care nu a ținut seama nici de programa analitică, nici de manual, nici de metodică oficială, predând, de fapt, un alt fel de istorie.

(...) Și totul nu ar părea decât o poveste romanțată, dacă nu ar fi explodat bomba provocată de cele două volume ale unei cărți, dintr-o serie de zece (coautor – medicul reumatolog dr. Ilie Stanciu), în care vrea să demonstreze că primele cuvinte rostite în lume de Adam și Eva au fost în limba română. Dacă este adevărat că româna a fost limba primordială din care s-au desprins latina, greaca, ebraica și toate celelalte, dacă este adevărat că întreaga civilizație de pe această planetă a pornit din spațiul carpato-danubiano-pontic, înseamnă că toată știința de azi stă pe falsuri, că tot ce au acumulat savanții de-a lungul secolelor trebuie aruncat la coșul de gunoi, că totul va fi reînvățat și rescris pe baza ideilor domnului Tudor Diaconu. Care nu mai are nicio îndoială să creadă că este cel ales și cel investit să schimbe lumea. Pe deasupra, a mai descoperit și peștera ce folosea zeului dac Zamolxis. Și căruia i s-a mai oferit și minunea de a găsi planta pe care o pierduse Ghilgameș: elixirul tinereții fără bătrânețe și al vieții fără de moarte.

Rămâne de văzut dacă domnul Tudor Diaconu va păstra nemurirea numai pentru sine sau ne va face și nouă parte de un pic de veșnicie.

Oricum ar fi, nimeni nu-l va putea scoate din istoria contemporană a Piteștiului, iar dacă va ajunge ce vrea să ajungă numele orașului va intra, odată cu el, în eternitate.

Marin IONIȚĂ

(„Ev. Zilei”, martie 1997)

Limba vorbită de Adam și Eva

Dintre sutele de cărți, astăzi ne vom apleca umil-cronicărește asupra lucrării a doi cercetători argeșeni, domnii Ilie Stanciu și Tudor Diaconu.

Primul volum al acestei lucrări ambițioase (Acte de identitate ale neamului românesc), intitulat „LIMBA VORBITA DE ADAM ȘI EVA”, va surprinde nu numai pe cei mai împătimiți cititori, dar sperăm că și pe cercetători și academicieni. De ce? Pentru că, în primul rând, dl. George Pruteanu i-a făcut o publicitate indirectă excepțională, așa cum nu a mai avut nicio lucrare apărută după anul 1989.

Nu cunoaștem motivele, dar bănuindu-l moldovean din Moldova, care în limba Cazaniilor înseamnă „Locul unde m-am născut”, a fost satisfăcut de ideea avansată de autori ca trei sferturi din Dacia, adică carpicii, sau dacii liberi, n-au fost niciodată cucerii sau subjugăți spiritual. Uneori, rar, doar politico-administrativ și nici atunci întreaga Moldovă. Ci doar felii, așchii și bucățele. Alteori, până la jumătate... Ori, ce înseamnă în fața mileniilor un centru administrativ? Puțin, față de Centrul Spiritual.

Despre preocupările și munca prof. Tudor Diaconu, am aflat cu mulți ani în urmă, atunci când, enigmatic precum Sfinxul, acesta ne vorbea de un cod secret al geților și despre o anumită reținere a unor academicieni. Revenind la „stilul” domnului Tudor Diaconu, așa zice fără teamă că nu în zadar se purta voit persiflant prin târg, chiar provocator, anulând orice încercare de dialog: „Proștilor, puneți mâna pe carte! Dar degeaba puneți! Lăsați-vă și de scris, că și așa unii dintre voi n-au citit mai mult de două-trei prostioare!”

Ne place, nu ne place, așa este omul Tudor Diaconu, direct și nemilos, chiar și cu cei mai apropiați prieteni și admiratori. Pot să spun că este colțos precum granitul și ascuns, viclean în meșteșug, ca și inscripțiile ce-i dau mii de nopți de insomnie...

(...) Astăzi când logica (pe care o caută și dl. George Pruteanu) folosită de autori, ne trimite la „permanența codului get”, înțelegem de ce acad. Nicolae Teodorescu afirmă că „la multe întrebări (...), dă un răspuns matematizat cartea de față”.

Remarcăm, oricum, avertismentul pus cu schepsis din Clement: „În lucrarea aceasta a mea de amintiri, adevărul e într-adevăr semănat ici și colo, fără o ordine stabilită, ca să scape celor care ciugulesc ca gaițele”.

Cu alte cuvinte, cei neinițiați au șansa enormă de a prinde capătul unei verigi, însă dacă le lipsesc celelalte podoabe, șiragul nu poate fi refăcut cu moneda calpa... Foarte bine!

Cu Tudor Diconu.

(„Curierul de Argeș”, martie 1997)

Între limba vorbită de Adam și Eva și Tratatul de medicină naturistă

A intrat în linie dreaptă, spre tipar, o carte la care s-a lucrat 20 ani. Este vorba despre un autentic tratat de medicina naturistă, al cărui autor nu este medic sau chimist, ci profesorul Tudor Diaconu, debutant în volum la 66 ani, prin controversata „Limba vorbita de Adam și Eva”, carte ce a fost intens mediatizată și despre care ziarul nostru a publicat și elogii și contestații. Ecourile ei nu s-au stins, iar mulți adversari au devenit susținătorii de fond.

Cum autorul prezintă noua apariție editorială drept carte a mileniului al III-lea, l-am abordat cu „distanța” cuvenită noutății.

Reporter: De unde și cum ați început acest drum solitar?

T. Diaconu: Din același reper: scrierea hieratică. Am vrut să aflu dacă nu cumva CODUL UNIC al antichității era generalizat. Și este. Deci, dacă au încifrat totul, trebuia -

volens-nolens - același cod. E vorba despre același algoritm: scrierea unică a geților. M-a pus pe gânduri amănuntul că, în timp ce noi murim aiurea, că și medicii, prelații, cinul călugăresc, preoții trăiesc mai mult. De ce? Se zice că ei n-au griji... Dar boierii sau bancherii au? S-a zis că este vorba de credință. Dar, ce, trebuie să fii preot ca să crezi în Dumnezeu? Trebuie să fii găina ca să vezi dacă oul este proaspăt? Aceștia știu mai mult decât medicii! Trebuia aflat misterul get. Mari preoți și regi, faraoni etc...

Rep.: Cine a fost primul pacient?

T.D.: Eu. După două preinfarcte, eram terminat. Mi-am făcut și testamentul, iar medicamentele alocate mă duceau spre Styx. Am aflat la timp planta și, după câteva băi, iată-mă din nou sănătos. Asta e!

Rep.: În ce stadiu era boala?

T.D.: Cred că finală, pentru că mi s-a interzis fumatul, alcoolul, F.M.I.L!

Rep.: Ce spuneau medicii?

T.D.: Mă căinau, se uitau cu milă și mă îndopau cu medicamente. Pe atunci îmi pierdusem vocea, ca Eltîn. De fapt, am fost internat de două ori la Spitalul Județean și am avut noroc cu dl. dr. TETU, un om deosebit, un medic de excepție. În faza spitalizării. Apoi, după șapte băi cu planta, au constatat VINDECAREA. Asta e tot.

Rep.: Și planta este un secret?

T.D.: Nicidecum. Este salcia plângătoare - Salix alba. Planta am întâlnit-o în mitologie, la călătoriile în infern ale lui Orpheu, Aeneas, Dante (lecturi „nesemnificative”, cred unii...). Ea redă forța vitală, deci reface funcțiile importante ale sistemului cardio-vascular, bioritmul organismului uman. Un amănunt ar fi acela că, în condițiile actuale, folosirea plantelor este salutară, nu costă nimic, sunt la tot pasul și, cum starea bugetului de austeritate e o chestiune curentă, va duce la însănătoșirea populației. Mai

ales, cei de vârstă a treia vor fi beneficiarii descoperirii mele. Ei nu doresc nimic altceva decât să poată să-și recapete sănătatea.

Rep.: Cum se folosește? Ceaiuri, baie?

T.D.: Numai baie. Nu putem ști ce doză trebuie de la individ la individ. Prin piele - prin care respirăm - organismul ia cât are nevoie. Atât. Deci, se fierb șase smicele de salcie (vedeți că numai una este cea bună, cea care face o „gama” - un vâsc al ei, „mătura vrăjitoarei” din basmele românești; iată sensul „Duminicii Floriilor”, după care urmează... învierea!). Pentru că nu știu reacțiile pierderilor sau transformărilor prin fierbere, mai adaug șase smicele nefierte. Temperatura băii nu va depăși pe cea a corpului. După circa 30 de minute, se iese din baie și, fără a folosi prosopul, se intră într-un halat în care se stă tot 30 de minute, în stare de odihnă. Omul este revigorat de plantă. Și totul este bine... Ba, fiind vorba și despre setea de viață, putem spune că e apa vie din basmele noastre...

Rep.: În afară de dv., s-a mai refăcut cineva total?

T.D.: Vreo zece până acum, numai că oamenii în general nu dau doi bani pe cei fără diplome de medic. Eu am tot respectul pentru cei minimum șase ani de studii, dar faptul că acela care ne tratează MOARE de boala „știută” de el mă face sceptic.

Rep.: Vă rog să prezentați cartea în câteva fraze. Ce este nou?

T.D.: Totul, dedus din Cod. Nimic de la alții, pe care, bineînțeles, i-am studiat. Cărțile sunt la vederea oricui. Am decodificat toate plantele, arborii, etc. și am constatat rolul fiecăruia în acest ecosistem. Nu este bine să amestecăm plantele în ceaiuri, că doar, doar o ieși ceva. Nu! Se anulează constituenții analogici. Plantele nu ucid, dar în zadar o folosești pe cea pentru ureche dacă te doare ficatul, și invers. Se știe că primii medici au fost animalele, prin instinct.

Nou ar fi că am aflat planta care reface PLASMA. Că fiecare cancer are un leac anume. Ca energia solara este condensată în plante, și multe altele.

(„Argeșul”, aprilie 1997)

Profesorul Tudor Diaconu va spune: „Povestea alfabetului”.

Profesorul Tudor Diaconu publică în anul 1996 în Editura „Omul Creștin”, cartea „Povestea alfabetului”. Editura „Omul Creștin” are ca manager pe George Tomu. Lucrarea a avut în calitate de consilier literar pe Marin Ioniță, membru al „Uniunii Scriitorilor din România”, cunoscut și ca prolific ziarist. Lectorul cărții a fost Oana Toma.

Autorul cărții, profesor Tudor Diaconu, face parte din acea categorie a oamenilor de cultură persecutați de regimul trecut și care nu aveau dreptul să publice. De aceea este posesorul unei bogate literaturi de sertar. Cărțile sale se bazează pe o metodă proprie de cercetare științifică a istoriei limbii române, una dintre cărți fiind o poveste a alfabetului. După schimbările petrecute în 1989 în țară, acumulările sale interioare explodează în edituri, care îi permit să își valorifice proprietatea intelectuală în câteva cărți deja publicate. Menționez aici și cele două volume publicate din lucrarea sa „Limba vorbită de Adam și Eva”, vol I, partea I și a II-a.

Metoda sa de lucru are originalitate prin aceea că se documentează din izvoare vechi bazate pe mărturii discontinue, răzlețe, din vremea dacilor, nedescifrate. Autorul și-a făcut un cod personal de descifrare care reprezintă o proprietate intelectuală a sa. Cele mai sus puse se bazează pe cunoașterea lucrărilor prezentate de autor la mai multe sesiuni științifice sau văzute în manuscris în „laboratorul” său.

Am citit în presă sau în adrese către autor, opinii favorabile scrise de înalte personalități bisericești: Teoctist, Plămădeală, Pimen, Calinic, ș.a. Nu trebuie neglijat faptul de a preciza în acest semnal de carte că literatura veche din România a fost sistematizată de primii istorici literari pe bază de documente existente în biserici, reluate în diverse ediții.

O lucrare absolut originală

Preocupări similare lui Tudor Diaconu, anterioare sau în paralel de-a lungul celor 30 ani de cercetări științifice la fel de persecutate, au creat, în România, N. Miulescu, care a lăsat, în manuscris, cartea „Dacia – Țara Zeilor”, refuzată de editori, astfel că în limba română nu s-a tipărit, și Alexandru Pele, care publică două lucrări de lingvistică, „Perenitatea elementelor daco-romane” (În editura „Cele trei Crișuri”, mai multe episoade) și „Etnonimele românilor”, publicată în Editura Abraddaba, Oradea, 1996.

Opinii despre lucrările lui Tudor Diaconu au prezentat acad. Nicolae Teodorescu, președinte de onoare al „Asociației Oamenilor de Știință din România” (al cărei membru vechi este și prof. Tudor Diaconu), prof. univ. dr. ing. Leonăchescu P. Nicolae, prof. Cornel Constantinescu ș.a.).

Pornind de la faptul că nimeni nu știe originea alfabetului, autorul, printr-un sistem original în versuri, cu multe referințe la sistemul construcției literelor și a rezultatelor cercetărilor istorice, prezintă fiecare literă din alfabet, comparând-o cu numerotarea aferentă. Din aceste motive are un caracter complet original.

Drd. Chiriță Ionel

Membru în Comitetul Roman de Istorie și

Filosofia Științei, Academia Română – București

(„Argeșul”, mai 1997)

Profesorul piteștean Tudor Diaconu susține ca Iisus s-a născut la Stânișoara

În această vară atenția întregii lumi a fost îndreptată asupra ultimei eclipse totale de Soare a mileniului. Zona Vâlcea a fost capitala mondială a acestui fenomen astronomic. De curând, profesorul piteștean Tudor Diaconu a vizitat Lotrișorul, un superb areal montan de pe Valea Oltului. El susține ca a descoperit acolo, în zona vâlceană, un templu care datează de circa 7.500 ani. În opinia dumnealui, în preajma eclipsei, acest templu a fost reactivat de o formă de energie necunoscută. Templul se afla dincolo de Mănăstirea Cozia, pe partea dreaptă a Oltului. După câțiva kilometri, se ajunge pe un drum forestier, la o cascadă de vreo 25 metri înălțime. Prin stânga ei, urcă pieptiș o pantă pietroasă de 75 - 80 de grade, terminată pe creastă. Urmează coborârea în tunelul prin care apa se prăvălește în cascadă.

Profesorul Diaconu este convins că în acest templu s-a întâmplat ceva extraordinar.

„Templul are cristale Gama care acționează la nivel mental de la 14 la 24 cicluri pe secundă. După deplasările obositoare până aici, pe creastă, m-am simțit extraordinar de bine imediat ce am intrat în templu. M-am refăcut pe loc! Câțiva alpiniști de treabă au amenajat puncte de sprijin pe versant și eclipsa din 11 august a putut fi urmărită perfect de aici, de pe cupola templului, de numeroși turiști români și străini”.

Cercetările pe care le face de peste 35 ani l-au condus pe profesorul Diaconu la o concluzie uluitoare: există o legătură clară între templu și faptul că aici a fost o zonă de maximă vizibilitate a eclipsei... O linie imaginară, ce dă direcția principală a fenomenului astral, pornește din Retezat, trece prin zona Troiei (Templul Gama de la

Lotrișor), prin adevăratul Nazaret (Stânișoara, continuându-se prin Tomis (Constanța), adevărata capitală a geto-dacilor”.

Profesorul piteștean susține că unele fragmente din Apocalipsa se referă la acest templu:

„Temeliile zidului cetății sunt împodobite cu tot felul de pietre scumpe. Întâia piatră de temelie este de jasp, a doua de safir, a treia de halcedon, a patra de smarald (...) La templul Gama, temelia este de smarald. Astfel spus, această zonă poate fi numită, pe drept cuvânt, Noul Ierusalim. Toate enigmele s-au creat prin numerologia sacră. Nu e un secret că preoții își alocă nume cerești. De aici toată confuzia. Dubletele create pentru a ascunde adevărul i-au indus în eroare pe istorici. Decodificând cuvântul Bethlehem, se arată clar că este vorba despre Mănăstirea Stânișoara, de lângă Cozia. În apropierea ei sunt două peșteri: una cu chipul lui Iisus, iar cealaltă cu chipul Sfântului Nicolae. Aceste mărturii există și pot fi văzute la Stânișoara și la Templul Gama. Ca o concluzie, eu cred că Iisus s-a născut aici. Am să aduc curând dovezi și mai clare!”

Sorin Stoica

(„Curierul zilei”. mai 1997)

Concluziile profesorului Tudor Diaconu au făcut valvă în lume

O echipă de canadieni vine la templul Gama de la Lotrișor

Zilele trecute, profesorul Tudor Diaconu a fost anunțat telefonic despre o vizită inedită a unor canadieni interesați de Templul Gama de la Lotrișor-Vâlcea, Cu puțin timp înaintea eclipsei de Soare din luna august, cunoscutul profesor a descoperit acest templu dincolo de Cozia, pe partea dreaptă a Oltului, lângă o cascadă de aproximativ

25 de metri. După spusele profesorului „acest templu are cristale gama care acționează la nivelul mental de la 14 cicluri pe secundă la 21. La baza lui se află smarald, piatra despre care se amintește în Apocalipsa”. Convingerile domnului Diaconu sunt acelea că aceste locuri sunt de fapt, mărturii că aici s-a născut Iisus. Ideile sale au stârnit curiozitatea specialiștilor din țară și din străinătate, după cum spuneam mai sus. De altfel, domnia sa este invitat la Arad și la Craiova să participe la niște ședințe pe aceasta temă, invitație făcută de specialiști în parapsihologie. Cu echipa canadiană va merge chiar la fața locului, la Lotrișor.

M. Tudor

(„Curierul zilei” – Pitești, mai 1997)

Un scriitor argeșean a intrat în topul oamenilor de cultură pe 2001

Pentru anul 2001, AMERICAN BIOGRAPHICAL INSTITUTE ȘI UNIVERSITY CAMBRIDGE l-au nominalizat pe scriitorul piteștean Tudor Diaconu ca făcând parte dintre cei mai importanți oameni de cultură din lume. Deși a publicat doar 10 din cele 70 de cărți pe care le-a scris până în prezent, lucrările sale au fost mai mult apreciate în America decât la noi în țară.

Volumul pe baza căruia Diaconu a primit aceste aprecieri se intitulează „Limba vorbită de Adam și Eva”, o carte ce reprezintă doar începutul pătrunderii în tainele decodificării cuvintelor. Despre scriitorul Tudor Diaconu vă mai putem spune că pe 8 august a. c. Împlinește 71 ani, că s-a născut în comuna Bărăști de Vede (care vede), județul Olt și ca a absolvit școala primară și liceul particular, avându-l ca dascăl pe tatăl său.

La vârsta de 15 ani era corespondent de presă pentru județul Olt, la ziarul România Liberă, iar la 18 ani a devenit redactor la același ziar, ocupându-se de secția de

artă „ABC”. Este absolvent al Facultății de Limba Română și Istorie - București, iar în anul 1956 s-a stabilit în Pitești. A fost profesor la Liceul nr. 2, școala generală nr. 4 și Liceul de Artă. În 1992 a renunțat la catedra iar astăzi se ocupă doar de scris și de îndatoririle ce-i revin ca secretar general științific al Academiei Oamenilor de Știință, filiala Argeș.

Corina Iancu

(„Curierul de Argeș”, mai 1997)

Cel mai mare scriitor din lume trăiește la Pitești?

În perioada 15 - 18 august, la Hotelul „Intercontinental” din București s-au desfășurat lucrările celui de-al doilea Congres Internațional de Dacologie „Burebista 2001”, urmat de o vizita la Sarmizegetusa. Un congres în care au participat, alături de alți specialiști de prestigiu în istoria veche a României și patru cercetători argeșeni; Tudor Diaconu, secretar general al Academiei Oamenilor de știință, Filiala Argeș, Octavian Bretan, Ion Horobeanu și prof. univ. dr. ing. Nicolae Leonăchescu. Profesorul piteștean Tudor Diaconu s-a remarcat, în a doua zi a lucrărilor congresului, prin comunicarea științifică „Decodificarea scrierii getice”. O comunicare primită cu vii aplauze și urale de asistență, lucru rar întâlnit pe la congrese. După cum se știe, prof. Tudor Diaconu a publicat (deocamdată) două volume din „Limba vorbită de Adam și Eva”, alături de câteva romane și cărți de versuri, dar opera sa, aflată în manuscris, este deosebit de vastă (peste 70 de volume). De pildă, are în manuscris o enciclopedie a leacurilor românești, Tudor Diaconu susținând că a (re)descoperit nu numai leacul la cancer, dar și la SIDA. O descoperire care speră să-i aducă Premiul Nobel pentru medicină, deși, ne-a declarat, descoperirea „Limbii vorbite de Adam și Eva” este epocală! De altfel, chiar dacă în țară

nu prea e luat în seamă (cu excepția unor inițiați), opera lui Tudor Diaconu interesează peste hotare, dovadă și prezența sa iminentă într-un dicționar al celor mai importante personalități de pe glob! Deh, nimeni nu e profet în satul lui... Așteptăm și noi cu interes alte provocări sosite din partea prof. Tudor Diaconu, el care recent a sărbătorit șapte decenii de viață. Dacă Lucian Blaga, Nichita Stănescu și Marin Sorescu au ratat Nobelul, dacă Mircea Cărtărescu nu a reușit să-i convingă pe suedezi, poate că Tudor Diaconu cu leacurile și cu limbile vorbite de Adam și Eva sau de geți, va reuși să aducă Nobelul la Pitești (J.D.).

(„Curierul de Argeș”, mai 1997)

Tudor Diaconu

Limba vorbită de Adam și Eva

Cu ani în urmă, un autor, (Gabriel Gheorghe) a propus editurii în care lucram o culegere comparată de proverbe românești. Faptul de a fi comparat cu proverbele latine, italiene, franceze, spaniole, portugheze și de a fi încercat să demonstreze prioritatea în timp și nuanțarea proverbelor românești și de a fi combătut unele erori perpetuate cu privire la originea „de împrumut” a multora dintre proverbele noastre a făcut ca manuscrisul respectiv să fie privit cu o exagerată rezervă. Cinci sau chiar șase referate de specialitate au fost cerute înainte de publicare. (E vorba de lucrarea „Proverbele românești și proverbele lumii romanice”, ulterior distinsă cu Premiul Academiei).

Am avut surpriza de a mi se oferi recent spre lectură o lucrare de o îndrăzneală asemănătoare. Autorii, membri ai Asociației Oamenilor de Știință din România, în baza unei copleșitoare și complexe documentări la surse istorice, arheologice, literare, lingvistice, mitologice etc., au realizat o surprinzătoare și captivantă pledoarie pentru confruntarea unor vechi teze lingvistice cu noile

descoperiri arheologice. Autorii merg mult mai departe, propunând noi ipoteze menite a înlătura vechile teze privind formarea limbii române și locul civilizației geto-dacice în contextul istoric al formării popoarelor indo-europene. Recurgând la argumente surprinzătoare, inclusiv la scrierile vedice, la compararea vocabularului unor limbi de origine latină, romanice, celtice, germanice etc. cu fondul de cuvinte românești, autorii își propun să demonstreze că în teritoriul istro-carpatic-pontic a fost un leagăn al civilizației vechi și că strămoșii noștri au avut o scriere și o limbă puternică, din care au iradiat influențe spre exterior. Se susține, între altele, că „cheia de dezlegare a limbii vedice este limba populară veche a neamului românesc” (p.37), că leagănul arianismului vedic este Dacia (p.39), că „toponimia someșană oglindește lumea zeităților vedice de cult lunar”. Aducând argumente în sprijinul tezei permanenței codului getic cu privire la originea limbii și civilizației daco-getice, autorii recurg la noi interpretări ale unor afirmații biblice și mitologice, dezvăluind unele mari enigme, reconstituind noi amănunte despre regii geți: Ene Basarab, Dromikete, Ioan I (Burebista) și dinastia Decebalilor. Deși unele ipostaze și concluzii formulate par riscante, dacă ne raportăm la istoria veche așa cum ne fusese prezentată, cred că se cuvine ca o asemenea interpretare să fie cunoscută, analizată cu rigurozitate de către specialiști și oameni de cultură al căror spirit nu este subjugat dogmelor. Cu atât mai mult cu cât mulți autori de prestigiu din străinătate și multe izvoare vechi, precum și unele recente descoperiri (tăblițele de la Tărtăria) confirmă cel mai adesea firul acestor ipoteze. Căci nu este exclus ca în cultura noastră să fi fost inoculate în timp erori grave care să ne afecteze memoria propriului trecut. S-au mai dovedit asemenea cazuri. Înțelept este să luăm notă și să ajutăm la clarificarea istoriei noastre, înlăturând erorile și apropiindu-ne de certitudini. Autorii speră că noutățile

aduse vor putea fi întregite și „vor mobiliza forțe nebănuite în cercetarea lingvistică”. Cu atât mai mult cu cât s-a constatat că „schematismul și scleroza istoriei este și mai evidentă după încheierea războiului rece. Manualele laudă ceea ce huleau înainte... Întreaga istorie trebuie studiată din nou” (p 157).

Gheorghe Marin

(„Universul cărții”, nr”. - 12/2000)

Capitolul II

DOVEZI PENTRU OAMENII PRIMORDIALI - ROMÂNII

Totuși, unde ar trebui să-i plasăm pe Daco-români? Ungurii, sârbii, bulgarii și grecii sunt de acord că ei n-au ce căuta, cu niciun preț, nici în Transilvania, nici în Serbia, nici în Bulgaria, nici în Macedonia sau în Pind.

Ei n-au căzut totuși din cer și n-au venit nici din fundul iadului. Această UNANIMITATE ÎMPOTRIVA ROMÂNILOR incită, prin urmare, la adoptarea tezei cu privire la dăinuirea daco-romanilor în nordul Dunării

Ferdinand Lot

(Observații asupra cărții lui G. Brătianu -

„O enigmă și un miracol istoric: Poporul Roman” (15 august 1943)

Misterul get

A mai trecut o jumătate de veac și problemele ETNO GENEZEI neamului nostru românesc sunt aceleași. Ne propunem să aducem în lumină repere istorice mai puțin cunoscute sau comentate, care oferă o nouă perspectivă în cunoașterea adevăratului trecut al strămoșilor noștri, pe de o parte, iar pe de alta, să regândim limba românească în structura sa intimă, prin ipoteza getică.

Așa cum vom vedea, geții au fost aparținători castei IO, regi și mari preoți ai întregii antichități, misterul get constituind cheia de boltă a cunoașterii adevărului. Ei au CODIFICAT limba primară adamică, sintetizând întreaga știință a trecutului. Izvoarele scrise, pe care le prezentăm ne vor da posibilitatea de a regândi trecutul Omenirii, în general, și al neamului nostru, în special.

Prin decodificarea scrierii hieratice vom afla originea alfabetului, ca și primul scris din lume... Pentru aceasta, va trebui să acceptăm o soluție matematizată, sisifică și vom observa cu bucurie că izvoarele istorice în uz se completează fericit cu cele „pierdute” și mai ales amănuntul că, de fapt, au fost ÎNCIFRATE, în „pierduta” limbă a dacilor, adică în buna limbă românească. Falsificarea istoriei nu se poate face decât prin falsificarea limbii. Iată, deci, câteva repere care au stat la baza elaborării ipotezei genetice, pe care le vom regândi „sine ira et studio”.

În Dacia - cel mai vechi popor al Terrei

„Am făcut multe experiențe în viața mea ca să aflu care a fost cel mai vechi popor de pe pământ și ce limbă vorbea acel popor, în fine, am ajuns la convingerea că limba cea mai veche a fost a FRIGIENILOR, adică a PELASGILOR, și prin urmare este poporul cel mai vechi”.

Faraonul PSAMETIC, 700 î.e.n. cf. HERODOT, cartea II

Deci: frigienii sau Divinii Pelasgi, cum îi numeau grecii, fără însă a-i preciza la origine. N. Densușianu în „Dacia Preistorică” îi prezintă pe larg, iar patria de origine este DACIA. Interesant.

„Colhii și Dacii mă cunosc, ei vorbesc o limbă barbară, de idiomă LATINA”. (HORAȚIU - „Odele”. 1, 20)

Deci, limba dacilor era de idiomă latină. Foarte important de reținut, mai ales că latinitatea limbii noastre, EVIDENTĂ oricui, este anterioară războaielor cu romanii...

— Horațiu (65 - 8 î.e.n.). De ce oare deranjează atât latinitatea limbii noastre anteromană?

„Grecii ne numesc și pe noi romanii, barbari”.

(Pliniu cel Bătrân - „Istoria naturală”)

Pliniu cel Bătrân a trăit între anii 23 - 79 e.n. Prin greci, el denumea, bineînțeles, pe scriitorii de greacă veche...

„Limba prisca, adică limba bătrâna, a fost aceea pe care au folosit-o locuitorii cei vechi ai Italiei, în timpul lui Ianus”.

(PAUSANIAS - „Istoria Greciei”)

Pausanias trăiește în sec. II e.n. Limba priscă era limba cea mai veche latină, după Isidor, limba triburilor pastorale, păstrată în carminele saliare, cu mult înainte de fundarea Romei.

„S-a dat numele de Scyt întregii mase latine, ca nume geografic”.

(STRABO - „Geografia”)

Născut în 58 î.e.n., Strabo dă o precizare foarte importantă pentru a descifra campania din 514 î.e.n. a lui DARIUS împotriva „sciților”!

„Grecii numesc limba latină - limba pe care o vorbesc sciții”.

Papa NICOLAE I, către MIHAI al III-lea al Bizanțului (865 e.n.)

Iată o repetare autorizată a străvechimii latine a limbii.

Cicero vorbea... lingua românească

„Limba română are mai multă latinătate decât cea italiană”.

CAVASIUS – De Administratione Regni Transylvaniae

Așa este, dar atunci cum ne-am romanizat limba fiind elementul esențial? Nu cumva toată teoria noastră este iluzorie? Poezie? Nu cumva romaniștii ignoră cu bună știință această realitate?

În Italia, în Spania, în Galia, poporul se sluzea de un idiom de formație mai veche sub numele de lingua românească, ca pe timpul lui Cicero”.

LECLERC – Moldo-Valahia, Paris, 1866

Aceasta nu putea fi decât limba veche românească, din care s-au desprins limbile neolatine numite... din prolatină, deci...

„În slavonă se găsesc multe cuvinte românești, mai ales în cea bisericească”.

COURTENAY BAUDOUIN-1900

Exact invers de cum susțin slaviștii noștri în dicționare!

„Originea neamului românesc trebuie căutată la traci cu mii de ani înaintea altor popoare și aceasta ne dă dreptul de a ne considera noi, românii, ca adevărații moștenitori ai acestor locuri”.

NICOLAE IORGA

„Geții și Sarmații apar ca popoare înrudite și vorbesc aceeași limbă barbară latină”.

OVIDIU – Tristele, II, 188 – 189

Ca și Horațiu, care spunea același lucru despre Daci, poetul exilat la Tomis precizează latinitatea anteromană a limbii geților!

„Gelonii, după o tradiție veche a grecilor erau din aceeași familie cu Agatârșii, de la râul MARIS” (Mureș).

HERODOT, I, IV, 10

„Macedonenii erau de asemenea un popor pelasg”.

JUSTINI, lib. VII, 1

„O limbă barbară latină se vorbea și în provinciile ILLYRICULUI încă înainte de cucerirea romanilor. Sub numele de Illyria se înțelegeau, în timpurile mai vechi, toate ținuturile spre apus de Tessalia și Macedonia, până la mare și până la Istria, iar în timpul Imperiului, făceau parte din Iliric: Noricul, Panonia, Dalmația, Moesia și CELE DOUĂ DACII de peste Dunăre”.

SEXTUS RUFUS – „Breviarium”.

C. VIII cf. Bocking Not, Dign. II, 6

Mai precis decât atâta nu se poate: deci, limba barbară latină străveche se vorbea pe un spațiu vast, inclusiv DACIA.

„Zalmoxe, filosoful și legiuitorul cel mare al geților a fost, după tradițiile grecești, unul și același cu Saturn”.

MNASEAS – Frag. Hist. Gr. III, 153

„Civilizația și Istoria au început în România”.

„Suveranitatea lui SATURN se extindea și asupra germanilor. În cântecele lor istorice, după cum scrie Tacit, germanii celebrau pe TUISTO, Deus Terra editus (URAN) și pe fiul sau MANNUS (Saturn).

Francii, cum scrie Gregoriu de Tours, adorau pe Saturn, ca și Saxonii, Galii, Egiptenii, Fenicienii, iar Marea Nordului era marea lui Saturn”.

N. DENSUȘIANU – „Dacia Preistorică”.

„Capete clasice care pot fi luate ca model pentru camee; capetele acestea au înăuntru ceva ce prevestește înfățișarea lor de dinafară. În adevăr, nicăieri nu vei putea găsi o putere de înțelegere mai rapidă, o minte mai deschisă, un spirit mai ager, însoțit de mlădierile purtării, așa cum o afli la cel din urma român. Acest popor unit (scrie înainte de Unirea Principatelor – nu.) și ridicat prin instrucție ar fi apt să se găsească în fruntea culturii spirituale a Umanității și, ca o completare, limba sa este atât de armonioasă și bogată, că s-ar potrivi celui mai cult popor de pe Pământ.

(...) Poporul român ar fi indicat să stea în fruntea civilizației spirituale a omenirii, iar limba poporului roman s-ar potrivi celui mai cult popor de pe Pământ”.

ALFRED HOFFMANN - „Istoria Pământului”.
Paris, 1820, p.3075

„Civilizația și istoria au început acolo unde locuiește azi neamul românesc”.

W. SCHILLER, arheolog american

„După cucerirea ILIONULUI, câțiva troieni, fugind de Ahei, au venit cu corăbiile în Sicilia și, așezându-se cu locuințele în vecinătatea Șicanilor, au fost numiți împreună cu ei ELYMI (În Vechiul Testament, îngerii erau numiți ELOHYMI (H nu se citea)...); cetățile lor erau ERYX ȘI EGESTA. Împreună cu ei au venit și câțiva Faceeni, împinși de furtuna de la TROIA”.

TUCIDIDE, VI, 3

„PELASCA e mama Latinei și a greacă”.

NIEHBUR - „Istoria romanilor”.

„Patria originară a INDO-EUROPENILOR sunt teritoriile Carpato-Danubiano-Pontice (DACIA MARE)”.

Cf. E. de MICHELIS, O.SCHRADER, H.SCHMIDT,

H.HENCHEN.

G.DEVOTO, G: WILKIE, W.SCHILLER

„Pe tăblițele de la Tărtăria, scrisul apare în Dacia cu mult înainte de Sumer”.

R. SCHILLER – Reader’s Digest, 7/1975

„Tăblițele de la Tărtăria sunt mai vechi cu un mileniu decât monumentele scrierii sumeriene... Aceasta ar însemna, pur și simplu, că scrierea sub forma pictogramelor a apărut în sud-estul european și nu în Mesopotamia, cum se credea până acum. Dacă în cele trei cazuri (Tărtăria-Garanovo-Gracianita) este vorba de scris, atunci se impune o concluzie surprinzătoare: avem de-a face cu CEA MAI VECHE SCRIERE DIN LUME. Concluzia aceasta vine în întâmpinarea părerii exprimate de arheologul britanic, profesorul Colin Renfrew, care a executat recent săpături în localitatea bulgară Sitagroi și care a afirmat ca în sud-estul Europei a existat în vechime o zonă cu civilizație înaintată”.

Acad. VLADIMIR I. GEORGIEV – Sofia

„Neașteptata descoperire a fost scoasă la iveală în Transilvania, în mica așezare românească Tărtăria... Dar pe arheologi îi aștepta mai departe o surpriză: tăblițele găsite s-au dovedit a fi cu 1.000 ani mai vechi decât cele sumeriene. Rămânea sa se vadă în ce mod, aproape cu 7.000 ani în urmă, departe de hotarele mult-slăvitelor civilizații antice orientate, unde nimeni nu se aștepta, s-a ivit cea mai veche (pană în ziua de azi) SCRIERE A OMENIRII”.

V. TITOV – arheolog rus

„Tracii alcătuiseră în epoca miceniană una și aceeași strălucită civilizație, cu grecii de o parte și frigienii de alta”.

VASILE PÂRVAN – „Getica”, p.130

Limba moldavă = dacică -, muma celei latinești”.

„Lingvistica a descoperit, în secolul trecut, că în limba greacă sunt cuvinte negrecești, iar în limba română sunt cuvinte nelatine. (...) Mă refer la geți și la prestigiul deosebit de care ei se bucurau în antichitate și în Evul Mediu. Fapt paradoxal: românii, urmași direcți ai geto-dacilor, nu știau că, în baza unei vechi tradiții, spaniolii îi numărau pe geți printre strămoșii lor și că, în anumite izvoare, Danemarca se numea Dacia. Alt fapt paradoxal, analog cu primul, constă în aceea că cronicarii spanioli nu știu nimic despre cucerirea Daciei de către Traian, împăratul de origine hispanică”.

IOSIF CONSTANTIN DRĂGAN - „Noi Tracii”, nr. 182/1987

„Fără DACHII, prea marea lor limba deosebită având, cum o lăsară și cum o lepădară așa de tot și luară a romanilor, aceasta nu se poate socoti, nici crede”.

Stolnicul CONSTANTIN CANTACUZINO, citat în „Origines et accesus Transylvanianum”, Lyon, 1667, de Lorenz Topeltin

„Căci mai curând se crede că aceste noroade au luat numele de Vlah de la Moldoveni, carele erau mult mai învecinate, dându-l Italienilor, decât de la Italieni pentru a-l da Moldovenilor. Iată o tabelă:

rom ânește	Itali ană	lati nă
Înce p	comi ncio	Inci pio
alb	bian co	albu ș
cetat e	citta	civit as
dom n	sign ore	dom inus

ă	mas	lo	tavo	sa	men
ă	vorb	la	paro	um	verb
ț	cap, teastă	a	test	lis	capu
t	vâna	io	cocc	tio	vena

...De altminteri, trebuie să observăm că sunt în limba moldavă unele cuvinte ce nu sunt cunoscute în limba latină, nici în alte dialecte aște popoarelor vecine, și care, prin urmare, poate au rămas din limba veche dacică”.

DIMITRIE CANTEMIR – „Descriptio Moldaviae”, III

„De aceea, măcar că ne-am deprins a zice că limba română e fiica limbii latinești, adică ceea ce corectă, totuși, dacă vom vrea a grăi oblu, LIMBA ROMÂNEASCĂ E MUMA LIMBII cei latinești”.

PETRU MAIOR – Istoria pentru începuturile
Românilor în Dacia”, Pesta, 1812, pag. 316

„Acestea nu sunt porunci omenite, Domnul meu, ci porunci ale limbii, care strigă: Domnilor vedeți-mă, că în verbii mei sunt mai regulată decât toate limbile, nu mă schimb, o idee o arăt cu aceleași litere; ce mă sugrumați, ce mă faceți anevoie de înțeleș și anormală?”

ION HELIADE RADULESCU – „Curierul de ambe sexe”, Buc., 1812, pag. 33

„Latinească, departe de a fi trunchiul limbilor care se vorbesc astăzi, s-ar putea zice că este mai puțin în firea celei dintâi și, dacă nu m-aș teme să dau o înfățișare paradoxală unei observații juste, aș zice că ea este cea mai nouă din toate, sau cel puțin este aceea în ale cărei părți se găsesc mai puține urme din graiul popoarelor din care s-a născut. Limba latinească se trage într-adevăr din acest grai, iar celelalte limbi, mai ales cea moldovenească sunt

însuși acest grai”.

D’HAUTERIVE - „Memoriu asupra vechii și actualei stări a Moldovei”, Ed. Academiei, 1902, p. 255 - 257

„Un vârtej de îndărătnicie a tot buimăcit mințile noastre întru a ne socoti romani curați, puind în alte temeuri și acela cum că toții dacii ar fi pierit până la cel din urmă sub sabia lui Traian”.

B.P.HAȘDEU - „Pierit-au Dacii?”

„Cu cât cercetările etimologice progresează la noi, cu atât ne convingem mai mult de două lucruri. Mai întâi că elementele latine până acum, și al doilea că, în cazuri când cuvinte românești se potrivesc cu înțeles și formă cu cuvinte ale popoarelor împrejmuitoare, la ele obscure etimologicește, noi am fost mai ales cei care le-am dat, decât cei care le-am primit”.

SEXTIL PUȘCĂRIU - Istoria limbii”, p.667

Civilizațiile greacă și romană - create de... barbari”!

„Literatura greacă începe printr-o capodoperă de neînțeles - epopeea homerică. Apariția unui geniu neprecedat de nimic, pare greu de admis”.

JEAN DEFRADAS - „Literatura Elina”, Paris, p.17

„Printre alte miracole care au făurit gloria Romei, uimește mai ales cel datorită căruia limba țăranilor latini a ajuns abia în câteva secole să devină unul dintre instrumentele de gândire cele mai eficace și cele mai durabile, pe care le-a cunoscut Omenirea”.

PIERRE GRIMAL - „Civilizația romană”, 1973, Buc., pag. 207

„Limbile romanice, astfel cum ne apar în monumentele scrise din evul de mijloc, nu derivă din cea latină nici pe calea filiațiunii, nici pe calea corupțiunii, ci

ele ni se prezintă numai ca o redeşteptare a dialectelor vulgare, ce serveau încă înainte de ce limba latină ajunsese a se constitui într-o limbă nobilă. Aceste dialecte vulgare au rămas obscure în tot timpul cât limba latină a fost întrebuinţată în scris şi ca limbă de instrucţiune în şcoli. Îndată ce şcolile au început şi limba nobilă s-a pierdut în mijlocul barbariei, dialectele vulgare, care până acum nu se puteau mişca, fură gata să ia locul limbii latine, şi din momentele acestea începe o nouă civilizaţie în lumea romană”.

PIRONE DIN UDINE, citat în „Dacia Preistorică”, p.721 – 722

„Din punct de vedere al lingvisticii romanice ar fi bine să se reţină două lucruri: noţiunea de romanitate a fost o noţiune esenţial politică, iar romanii nu şi-au propus nicicând o asimilare violentă a populaţiilor supuse, şi nu au încercat nicicând să-şi impună limba lor”.

CARLO TAGLIAVINI – „Originea limbilor neo-latine”.

„Limba românească este din cele cu dreaptă măsură: ea nu are consoane prea moi, nici prea aspre, nici prea lungi sau prea scurte, mai toate sunetele sunt medii şi foarte curate”.

„Celor ce vor o purificare absolută a limbii, le vom răspunde că acele vorbe pe care ei vor să le alunge sunt aşa de concrete, aşa încrescute în ţesătura limbii române, încât trebuia să rupi ţesătura toată ca să le scoţi, şi cum că toată limba se deşiră alungând vorbe de o iluzorie origine slavă”.

M. EMINESCU – „Cugetări”, p.354

„Biserica a creat limba literară, a sfinţit-o şi a ridicat-o la rangul unei limbi HIERATICE şi de stat”.

M. EMINESCU – „Timpul”, 10.10.1881

„Tot pământul avea o SINGURĂ LIMBĂ şi aceleaşi cuvinte”.

GENEZA, II, 1 – 9

„Barbarii n-au fost numai descoperitorii filosofiei, ci și descoperitorii tehnicii, științei și artei... Trebuie să merg mai departe acum și să arăt lămurit că filosofia greacă a furat din filosofia barbară... Pentru ce trebuie să mai spun că cei mai mulți dintre ei au fost de neam barbar și și-au făcut ucenicia între barbari... Pe Platon îl găsim că laudă pe față totdeauna pe barbari și-și amintește că atât el, cât și Pitagora au învățat cele mai multe și mai frumoase învățături trăind printre barbari”.

CLEMENT ALEXANDRINUL - „Stromatele”, p.54, 361, 49 sq, Ed. Buc. 1982

Marea Taină - Israel în Istorie

„În sfârșit o altă greutate de interpretare cu aceasta metodă a unor cărți din Scriptură constă în aceea că NU LE AVEM ȘI ÎN LIMBA ÎN CARE AU FOST SCRISE ÎNTÂIA OARĂ... Apoi limba e păstrată și de popor, nu numai de învățați, pe când înțelesul și textele le păstrează numai învățații și tocmai de aceea putem să concepem ușor că aceștia au putut să schimbe și să falsifice înțelesul textelor vreunei cărți foarte rare, pe care o aveau în stăpânirea lor”.

BENEDICT SPINOZA - „Tratat Teologico-Politic”, cap. VII

„Sunt limbi care au 24 până la 44 sunete și nu se pot folosi de mai puține elemente pentru perfecțiunea pronunțării lor. La acestea se mai adaugă reciproca transmutare a literelor de care se servesc deci, nu ca eufonie (...) Totuși, lăsând la o parte toate acestea, ca fiind mai puțin necesare, CINCI sunt cele ce se numesc VOCALE, iar celelalte se numesc MUTE sau SEMIMUTE.

Care va fi gramaticul cel mai priceput în așezarea literelor, care, pe lângă acele cinci vocale să așeze tot atâtea litere mute, adică, lângă A, E, I, O, U, să adauge B,

C, D, etc. Și să arate câte cuvinte se pot compune cu acele ZECE LITERE?

Dacă va reuși, voi fi nevoit să cred, fără să mai fie nevoie de alt martor, că toate limbile au fost inventate de mintea omenească, așa cum spun tradițiile păgâne. Dacă nu, să creadă el în adevărul că vorbele din care se compun toate limbile și se exprimă prin cele 24 până la 44 elemente au fost prin revărsare dăruite de Dumnezeu, în mod mistic și supranatural. De aici, rezultă clar că dacă mintea omului nu poate afla câte cuvinte se pot compune din barim zece litere, este conform cu adevărul, cu atât mai puțin va afla câte se pot compune din 24 sau 44 de litere”.

DIMITRIE CANTEMIR - „Metafisica”, Ed. Buc., 1928, p.186 - 187

„Dacă există ignoranți care nu înțeleg limbajul alegoric, al lui Homer, care nu au putut pătrunde arcadele înțelepciunii (...) aceștia să se dea în lături din drumul nostru, dar noi, care ne-am sacrificat cu ablațiunile sacre, să mergem înainte, luând cele două poeme (Iliada și Odyseea) drept ghid pe urmele sfântului adevăr”.

HERACLIT RETORUL (sec. I.T.e.n.). Cf. F: Buffiere - „Les Mythes d’Homer et la pensée grecque”, Paris, 1973, pag. 68

„În fiecare cuvânt al Scripturii ar sta ascunsă o taină supremă, care este sufletul cuvântului, și alte taine mai puțin profunde, ce sunt veșmântul primei taine. Omul profan nu vede în fiecare cuvânt decât corpul, adică sensul literal. Dimpotrivă, oamenii clarvăzători văd în fiecare cuvânt anvelopa, care învăluie sufletul, și, prin această anvelopă, ei întrevăd sufletul”.

SEHER HA-ZOKAR - „Cartea splendorii”. Paris, 1925, p, 23

„Există trei lucruri ascunse: Dumnezeu în lumea transcendentă, Israel în istorie, Legea în domeniul gândirii”.

Secretul geților - obsesia anticilor

„Tradiția esoterică susține că pomul binelui și al răului era o viță. Pâinea este simbolul intelectului, iar vinul simbol al iubirii, de aceea Melhisedec apare înaintea lui Avraam cu pâine și vin, ceea ce va fi una din motivările Cinei lui Hristos (Pa, 14, 18)... Veniamin găsește, în sacul său de grâu, paharul lui Iosif. Iisus a spus: «Trupul meu este o hrană și sângele meu este o băutură. Mâncați trupul meu și beți sângele meu și veți avea viață». Vulgul n-a înțeles nimic. Iisus a adăugat: «Carnea nu folosește la nimic. Cuvintele pe care vi le spun eu sunt duh și viață» (Ioan, 6, 53 - 63). A fi în eul tău adevărat înseamnă a mânca Trupul Lui. A trăi în cele materiale, înseamnă a bea sângele Lui. El dăruia nuntașilor vinul cel nou: NOUA TAINA A EVANGHELIEI. Vinul e făcut din apă - simbol al materiei în toate religiile. A transforma apă în vin însemna a întrebuinta materia în folosul spiritului. Transformarea apei în vin este posibilă numai Celui care POATE UMBLA DEASUPRA APEI și a valurilor ei (Matei, 14, 22 - 32). El nu mai e supus contradicțiilor. Ucenicii, deși au o corabie (sistemul legii vechi sau orice alt sistem filosofic) se tem de furtună. Toate sistemele sunt distruse de furtună. Când intra Iisus în corabie, furtuna încetează. După o altă povestire, furtuna încetează când Iisus se trezește. Același sens are și omorârea Leului de către Samson sau Hercule.

(...) Ce este Edenul? El este înțelepciunea supremă, e Punctul Central «Iod», răspunse Zoharul”.

SF. MAXIM MĂRTURISITORUL

„Nu s-a scris încă adevărata istorie a geților, istoria mitului getic, mult mai mare și mai semnificativă decât cea a faptelor concrete, pe care le numim istorice. Faptul concret se consumă, nu servește decât pentru o povestire. Mitul e prezent și, chiar dacă ia forme nebănuite și

obișnuiește să se ascundă, adevărul lui e prezent și se proiectează asupra viitorului. Ideea getică e unul din miturile cele mai obsedante și mai puternice din imaginația anticilor...

O altă profetie, între altele ale lui Seneca, avea să se împlinească nu prin apele Dunării, ci prin violența goților, care lucrau straniu cu numele geților, cu istoria acestora, preschimbată în propria lor istorie, și cu zeul ZAMOLXE, – nu cu zeul Walhalei – avea să răstoarne toată lumea antică și să ajungă în vârtej până în Spania...

Secretul geților era, încă din vremea lui Seneca, impenetrabil...

Acest mod de a se ascunde în nume, de a desemna lucrurile printr-o apelatie dublă sau multiplă (chiar uneori cuvintele sunt grecești sau române, pentru că numele adevărate rămâneau necunoscute este o altă formă a ermetismului dacic: Zamoloxis – Gebeleizis; Danubiusister; Carpathus – Caucasus; Decebalus – Diurpaneus; Daci-Davidai-Getae (și variante Massagetae, Thyragetae... etc.).

Tot ce aparține acestei țări și cunoaștem prin izvoare literare antice trebuie supus unei critici foarte severe, pentru a putea separa cele două planuri ale lumii daco-getice, insuficient observate chiar și de istoricii cei mai scrupuloși: planul real al cunoașterii directe și...

De la mit nu mai e decât un pas până la utopie. Iar aceasta este marea creație căreia i-a dat naștere geniul dacilor: utopia geților de ei inspirată. Rădăcinile acestei utopii le găsim în Homer, acolo unde poetul vorbește despre traci și amazoane; origini mai precise aflăm în Herodot...

Un singur nume nu se întâlnește în Cronica regelui Alfonso, unde e vorba de Dacia și de istoria ei: cel al lui Traian... Neverosimila scăpare din vedere, care nu e lipsită de înțeles, ci umbră a istoriei..."

ALEXANDRU BUSUIOCEANU – „Utopia getică”.

*

„Cine își apără țara, chiar când îl așteaptă ura, moartea, pedeapsa, acela trebuie socotit că-i într-adevăr un OM”.

CICERO – „promilone”, 82

Capitolul III

IGNORANȚA ACADEMICĂ ANTIROMÂNEASCĂ

Deznaționalizare prin slavizare

Studentia mea de la Cluj m-a convins că nu avem decât bănueli etimologice, și nicidecum o știință a limbii noastre. Ca student la secția slavistică a Universității am observat că tot ce aflasem de la cursurile de drept și filologie bucureșteană, ori Școala de literatură erau false, noii mei dascăli fiind promotorii ideilor din opera lui Stalin, Marr, etc. dar bazați pe cel care scria istoria limbii noastre – Al. Rosetti, completat de Al. Graur și Iorgu Iordan (Toți de origine iudaică).

La București, încercasem zadarnic să aflu ce anume determină lupta intestină din lingvistică și implicațiile ei. Abia urmărind în timp ideile noi și vechi am observat că ei continuau cu elan pe CIHAC, chit că Hașdeu îi dase o replică zdrobitoare, uitată de toți. Dar lăsați de o parte mai erau Cantemir, Eminescu, Odobescu, N. Densușianu, care apăraseră limba de impuritățile vecinilor. Și mai toți erau venetici. De fapt, se susținea că, din 5.765 de cuvinte, 2.361 erau slave, deci $2/5$, și $1/5$ latine, adică 1.165 cuvinte. Nu voi spune decât că mentor era acad. Petrovici.

Ce-i deranja mai mult pe respectivii? Latinitatea anteromana a limbii noastre! Deci, ei urmau să „probeze” prioritatea slavilor, bulgarilor, ungurilor etc, într-o țară pustie, unde „românii apar abia în sec. XIII”...

Păstrez de atunci o carte numită „Influența limbilor

slave meridionale asupra limbii române (sec. VI-XII)", Ed. Acad. R.P.R. și un zâmbet amar te cuprinde cu fiecare pagină. Atunci rusofonii, acum anglofonii! Ciudat. Este o glumă mai veche despre Bernard Shaw care scrisese despre o carte că e rea, iar autorul nu merita nici palme... Sentința judecătorului califica ofensă și-i cerea lui Shaw să-și retragă cuvintele... Shaw a trebuit să-și ceară scuze public, deci s-a dus și și-a rectificat părerile, dar, în loc de scuze, l-a palmuit pe preopinent, spunând: „Am greșit: merită palme!"...

„De la Râm ne tragem”.

Să luăm câteva etimologii greșite, să le corectăm măcar acum:

1. ILFOV. Zic slaviștii susținuți de Rosetti că vine din bulgarul *elke* (*elke* = arin) (Ist. Limbii, vol III, p. 85, ed. 1964). Aici este o dublă greșeală: mai întâi că termenul *Elkov* nici nu mai este în uzul respectivei limbi bulgare și trebuie aflat în greaca veche, în termenii *elos* = loc mlăștinos și *Elikoe*, numele unui soi de salcie, numit în românește „zalog”... Deci, termenul bulgar a rezultat din combinarea celor două cuvinte, devenind astfel bulgarul *Elka* = arin. Numai că e un cuvânt paleo-european, pe care îl regăsim în germanul *Alnus*, *Erie* (*das*), în rusul *Olcha*, etc. Dar și în grecul *fobos*, *fovos* = pădure și spaimă, deci *Ile-fobos* = pădure înspăimântătoare, ca și *Vlosiros* = teribil, feroce, înspăimântător. Un text clasic latin spune același lucru despre legiuni romane înspăimântate de pădurea Ilfovului. Dar cele două monosilabe: *Ile* + *fov* arată că e un străvechi cuvânt românesc, aici fiind codrii Vlăsiei. De fapt, e vorba de limba adamică din țara Havila/Vlahia, cum este denumită în Biblie țara Raiului pământesc.

2. RÂMNIC. Chit că „De la Râm ne tragem”, cum zice Cronicarul, deci *R* = soare, i-început, *în* = matrice, pentru

ca la noi literele sunt concepte definite, nu „cuvinte” ca în toate celelalte. Iată că Rosetti (p.85), îl face slav, provenind chipurile din „rybnikU”. De fapt, el reia o eroare a lui C.C. Giurescu, care în „Istoria pescuitului și pisciculturii” derivă termenul din slavul rabă care înseamnă pește. De fapt RÂMNIC este un termen compus RÂM = NIC (Cin) cinul prelaților de la Râm. În plus, mai este un vechi cuvânt „râmna - râmne”, grăuncioare de pământ care se văd pe timp ploios pe unde a trecut o râmă. Și acest cuvânt are corespondent în greaca veche - Romos, dâră, urmă lăsată de o trecere; tot râmne se numesc în graiul popular și gogoloaiele de pământ provenite din lespezi de humă, rupte din malurile torenților de viitură și bolovănite în cădere. Râmnele acestea se formează, se rotunjesc prin rostogolirea bolovanilor de humă de către apele umflate de ploi. Când gunoaiele se scurg, râmnele se îngrămădesc din loc în loc, stăvilesc scurgerea apei și formează în dosul lor niște tăuri, numite la deal râmnice. Prin extensiune, în unele zone ale țării au fost numite râmnice, un fel de gropane unde se prăsește (înmulțire) pește. În fine, râmne se numesc și parte din glandele salivare. Când cineva pofteste lucruri de mâncat secretă sucul numit și „jind”, expresie care este clară românilor prin râmnește = i se umple gura de jind, jinduiește. Expresii ca „se uită cu jind” sau „râmește” au cam același înțeles. Dar, uneori râmnele se umflă și vindecarea se face prin niște scule populare numite stricnele. Cele două ape numite Râmnic sunt alimentate de niște pâraiașe în Vâlcea și la Râmnicul Sărat, unde se pot vedea și azi, mutându-și locul după fiecare viitură. Locuind câțiva ani la Râmnic am observat acest fenomen, iar CINUL respectiv e prezent în seminariile teologice, din respectivele orașe. Vechi centre religioase. Cuvânt compus ca și... CAD + MOȘ (moș Dac) (Compus identic, dinspre mijloc, ca în cazul zeului sumerian Marduk, fiul lui Enki-E.A./Uranus. În fapt, Ram, duk.) ori Menu + Morut (nume Motru), prima casta IO de la noi...

Anglo-saxonii și plugul dacic

3. MORUNGLAV. I se mai spune Morânglav, așezare din bazinul inferior al Oltețului, la cca. 12 km nord de Balș. Alt cuvânt considerat ca slav, fără nicio explicație, probabil numai pentru că terminată, „AV” e socotita slavă, eroare evidentă, pentru că vom afla originea comună a codului latin cu cel grec, provenind din limba noastră. Astfel, Morrine e-un fel de ceramica din categoria porțelanurilor inferioare și ulakos = lapte, iar ulakeros = lăptos. În latina clasică, Murrhina = porțelan, iar murha, murheus-a-um = făcut din flaut de calciu; gleba = bulgare de pământ (lebe, fr, engl, glebe dar și groundland earth). Se mai poate adăuga cuvântul morokhos, un fel de huma folosită la albitul hainelor făcute din pânza de in sau cânepa. E vorba de o argilă alburie folosită pentru porțelanuri și, cum ne aflam lângă Oboga, centru vestit de olărie încă din neolitic, etimologia românească veche este evidentă.

4. DUMBRAVA. (Damb-vara), dumus brevis în latina clasică sau dumosus = acoperit cu tufe. Rosetti crede că vine de la dubu = arbore, respectiv „dobrava”. Se poate deosebi greu ignoranța de reaua credință...

5. ȘIPOT. Termen evident onomatopeic, sss-sss-jjj, susurul apei, șuvoi, vâjoi, Jll, însemnând apă în general. Termenul „rop” ropotul ploii din limba birom (Nigeria) = căderea ploii. Se știe că Artemis ca și Apollo erau din țara Hiperboreenilor. Artemis era numită și Potamia. Termenul e străvechi românesc, întâlnit în latina clasică: poto-are = a bea, a potoli setea, aflat și în elină: potos - racoș, a face să bea etc. (cuvânt explicat încă din 1996, în vol. I „Limba vorbită de Adam și Eva”), spaniol: potca etc.

6. PLUG. Oricât de slav îi apare lui Rosetti, ce ne facem cu germanul Pflug, ori cu englezul Ploug? Ce au în comun bulgarii cu apusul Europei? Și de când Volgarii-nomazi făceau agricultură?! Dar, ce să mai comentăm,

dacă și „cormană” e cuvânt bulgar la Rosetti și Șăineanu (Al. Rosetti și Lazăr Șăineanu, de origine iudaică, ca și Al. Graur, au încercat să învețe poporul român... cum să vorbească românește!), dar devine maghiar la Coteanu, din Kormany??? Ei puteau observa termenul elen Korma, care înseamnă împrăștiitoare, exact ce face cormana plugului, care risipește brazdele de pământ... Or fi fost ei la plug?!

7. TAMAȘ (vezi Tamașfalva și Tamașfalău)

Eroarea o face inițial Alexandru Philippide, care derivă numele din onomasticul maghiar Tamaș („Toma în Originea Românilor”, vol. II, p. 369).

Dar, ce ne facem cu „Îndreptarul Geografic” al lui Ptolemeu - „Geografia”, partea a III-a, harta a IX-a a Europei, unde aflăm Tamasidava la 54°26: 47'31 cu specificația că se află aproape de Șiret („Hierasus”) și pe care prof. univ. dr. Marin Popescu-Spineni o identifică cu Răcătăul („Dacia în lit, greacă și latină a epocii romane”, ed. 1978, p. 43. Izv. geogr.)

Dar, de fapt, luând drept reper Napoca, ce se află la 10 minute sexagesimale, Tamasidava este la Bacău. Aici se află și Tamaș, localitate ce ține de com. Chiedriș (Bacău). Lucrurile se complică pentru că avem alt Tamaș, la 12 km, de București, unde numai de unguri nu putem vorbi! Dar dava = bărbat, precum vi, dava = văduvă, fără bărbat, ca și vi. Țel, vi, ața, vi, for, iar elinul phalos în perioada cultului falic și itifalic, ca și falnic, fălos etc.

Academia cinstește... dușmanii României!?

Viteii noștri cu pompă academică se dovedesc ignoranți... Și, ca să încheiem cu Eminescu: „Când s-au auzit pe aici cuvinte slave, limba românească era formată de secole”.

Dacă, la Cluj, Petrovici se chinuia să slavizeze limba, la București, Iorgu Iordan a bulgarizat-o, el fiind de

aceeași obârșie. (În fapt de origine iudaică). Explicația savantă a lui Iorgu Iordan a etnonimului român este următoarea: român în sensul cel mai ales social (țăran, soț și vechi iobag). Uneori ne putem gândi și la semnificația ironică de „țigan” printr-o falsă derivare de la rom (p.397).

Dar nu numai atât...” savantul” se chinuia sa rupă Ardealul de România, când scria: „În Ardeal, exemple de nume cu terminația «escu» n-am întâlnit și cred că nici nu există. De altfel, români ardeleni de baștină Ionescu, Popescu etc pot părea aproape absurde” (p. 17). Să zicem că nu știe istorie, fiind filolog, altfel vedea listele Imperiului Austro-ungar, cu pierderile de ardeleni numiți Popescu, Ionescu, Alexandrescu, Andreescu, etc. Dar, ca filolog, ne așteptam să știe ceva mai multă literatură și lingvistică. Eroare. Și aici este absent Academicianul de carton (Într-adevăr, pe toate cartoanele scrie: „Institutul de Lingvistică Iorgu Iordan al Academiei Române”!...), pentru care dăm câteva mostre de nepricepere. Scrie:

— DIMA - hipocoristic al lui Dimitrie, conform bulgarului DIMA, femeia lui DIMO (p.172).

Ghinion, pentru că Dima n-a avut răbdare să aștepte pe urmașii lui Asparuh, Krum, Teryel etc., pentru că numele a apărut în Iliada, ceva mai de multșor, și era un trac frigian, astfel: „Unchi al lui Hector și fratele mamei lui Hector, anume Asiu, feciorul lui DIMAS, un locuitor de pe malul râului celui frigian, Sangariu” (Iliada XVI, vers 688 - 690).

— ASIA - bulgar Asia, (p.39).

Iar zbârci, că nu ne lasă Homer: „Gemu dar și-n coapse izbindu-se de ASIU, hirtacianul huli ca un om care-și iese din fire: prea te-ai făcut tu, Zeus, acum iubitor de minciună”.

Oare Homer nu trebuie citit decât de elevii cursului elementar?...

Blonzii daci - plavi, flahi, vlahi

Chiar numele de Valah are mai multe explicații, care mai de care „savante”.

Șăineanu: „Nume ce germanii și slavii l-au dat românilor 2, Plural: numele românilor slavizați în Moravia și Croația - cu valah desemnau popoarele învecinate negermane (celți și romani). De la dânșii trecu la slavi Valahu, Vlahu, om de origine romană. Italia sau Valahia, unde rus. Volohu, grec modern Vlahos, ungar Olah, turc Iflak. Valahia f. nume etnic slavo-german, dat Munteniei, trecut și la alte popoare și admis odinioară în limba noastră oficială”.

— Dicționarul explicativ îl dă drept provenit din slavul Vlahu. Referitor la cei din Moravia, într-un studiu Stefan Mateș, definit drept cel mai important studiu, ca și în cartea lui Karel Radlec „Vlasi ve Slezku a na Morava”, Praga, 1916, p.530. Vlahii erau foarte numeroși aici, astfel că Biblia de la Olmütz, în 1418, consemnează Epistola lui Pavel către Gălățeni sub titlul „Epistola Vlahum” și nu Galatum. În Ardeal sunt consemnate Terra Blachorum (1222), Țara Hațegului (1247), Țara Maramureșului (1300). În Moldova, Țara Brodnicilor, iar în Diploma Cavalerilor Ioaniți cnezatele și voievodatele românești.

— Dicționarul MDE: „denumire sub care sunt cunoscuți românii în Evul Mediu”, repetată în DER. În Dicționarul limbii române moderne: „Nume dat pana la jumătatea sec. XIX poporului român de alte popoare”.

În afara confuziei, mai aflăm și neadevăruri, denotând ce arată incultură. Daci și români ne numim de mii de ani. Poetul Publius Naso notează că romanii îi numeau pe daci - „plavi” - pentru culoarea blonda a parului lor (flavus-a-um = bălan); prin palatalizare a devenit Flahus, Vlahus. În sec. V, deci cu mult înainte de venirea slavilor, întâlnim toponimul VLAHERNE (474) ceea ce ar însemna Vlăhesti; în 578, numele regelui Vlah arată

continuitatea acestui etnonim, pe o arie geografică impresionantă. Varianta cu V - betacizat apare de timpuriu: Balak (sec. IX), Blakumen (sec. XI), Blakima Balakaia (1120), Bolohov (1150), Blakorum (1224), Bolohovskaia zemlja (1421). Pe tentoriul nostru de azi Vlaia (Cluj), Vlahii (Constana) Vlașca Ilfov) Vlăsceni (Dâmbovița), Vlășcuț (Argeș), Vlăhița (Harghita)... etc. Dar iată „în afară”:

Jugoslavia: Vlahoberg (în Istria), Vlahi (mai multe sate) Vlaov, Vlasici, Vlașca (toate în regiunea istro-română), alături de satele Rumeni, Rimania, Kapela, Vlașca, Vlasovo, Vlaska Mala, Vlaska katun, Vlahovi, Vlasi, Valachyca, Vlaska-Vodă etc. În cronicarii bizantini apar localitățile: Bătrâna, Lup, Draculici, Katunari, Kornușa, Stupari, Cuma, Porcina, Mut, Ursulec, etc.

Grecia: Vlachokerasia (în Arcadia), Vlahoiași, Vlachoclisura, Vlaho-livadi, Vlachos, Vârtopi, Curteși, Nicolita, Furca, Breaza, Armata, Băiașă, Fiorina, Fetița, Castani, Osani etc...

Albania: Vlăhinița, Vlahina, Vlahovo, Vlahani, Vlaho-Psilotara, Vlah Gorangi, alături de sate precum: Larga, la Vârtopi, Colonia Armei, Fieri, Poiam, Ardeni, unde locuiesc și azi români;

Bulgaria: Vlah-Mahala, Vlasbordo, Vlahi-Bunar, Vlasko selo, Vlasi, alături de toponimele: Haiduci, Funda, Colibi, Kătunica, Moșă, Troian, Măgura, Cercelat, Cufurica, Bănișor, Păsărel, Văcărel, Bucium, Periș, Șatra, Cătun, Roman etc.

Cehoslovacia: Bella Valaska, Vlascova, Vlanovița, Horavalasica, Valaska, dar și altele, precum: Staul, Lak, Peste, Bărbat, Cerbul, Brusturi, Sekătura, Șoimu, Strunga, Bradul, etc.

Polonia: Bolechow, Woloszyn, Wolosianka, Woloszata, ca și Măgura, Rorunda, Baltagul, Capul, Cerbul, Leurda, Niagra, Troian.

Ungaria: Olahpatah, sau Wlachov, Vlehovce, etc.

Iată un teritoriu vast, care cuprinde statul Burebistian și arată prin toponime cine erau acolo primii locuitori, și mai ales ce limbă vorbeau mai înainte de venirea hoardelor migratoare aduse din Asia de bizantini și de catolici, mai târziu. Interesant este că ai noștri „experți”, deși se plimbă peste tot, nu observă ceea ce nu cere o strictă specializare în lingvistică, știindu-se că un toponim nu poate fi modificat după bunul plac. Un exemplu simplu ar fi Brașov: o vreme a fost denumit orașul Stalin, dar a rămas tot Brașov pentru localnici...

Nu mai amintim toate elucubrațiile panslaviste și ne oprim aici...

Subminarea statului român - prin... dicționarele Academiei!

Subminarea și distrugerea unei culturi naționale se face din interior, prin ocuparea punctelor de comandă de indivizi certați cu morala științifică, care denigrează cu obstinație adevăratele valori. Acest aspect se va putea urmări în cele ce urmează „sine ira et studio”. Cocoșarea unor false valori se face în timp, deliberat, metodic, subminând marile noastre personalități, puse la index din varii motive, precum Cantemir, Eminescu, Hașdeu, Nicolae Densușianu, care nu mai sunt demult studiați, ci comemorați...

Avertismentul dat de Eminescu în Scrisorile sale celebre, și, explicit, în a doua („De ce pana mea rămâne în cerneală, mă întrebi?”), este elocvent pentru cercetătorul de bună credință și analiza sa este perfectă. Cel mai înalt for, Academia, a promovat ura și disprețul față de propriul popor, de adevăratele sale valori. Falsele dicționare neconcordante sporesc confuzia termenilor fundamentali și babilonia sporește în proporție geometrică. Ultima batjocură - culmea, reeditată recent! - este Dicționarul explicativ al limbii noastre, ce încheie batjocura lui Cihak,

combătut la vremea sa de Hașdeu dar neluat în seamă de nimeni... Ce află de acolo elevii și studenții? Că limba românească este o ladă de gunoi în care migratorii ne-au lăsat cuvintele de bază, că 2/3 din fondul principal de cuvinte sunt slave, că jumătate din ele au origine necunoscută, deci nu sunt creația noastră... că niciun cuvânt de al nostru n-a pătruns în limbile celor din jur...

Un asemenea subiect merită un studiu aparte. Brambureala dicționarelor editate la noi constituie puncte de sprijin ale propagandei antiromânești, urmărind subminarea statului național. Ieri și azi. Dacă în Șăineanu (Lazăr Șăineanu (1859 - 1934), lingvist și folclorist, evreu din Ploiești, militant pentru iudaism. Deși, până în 1901, când a emigrat în Franța, nu a putut obține cetățenia română, a debutat cu articolul „Elementele turcești în limba română” (1885) și a încheiat (în România) cu lucrarea „Influența orientală asupra limbii și culturii romane” (1900). S-a căsătorit cu fiica lui Ralian Samitca, editorul său. După emigrare îi va învăța și pe francezi cum să vorbească...) mai auzim de cuvinte străromâne, ele dispar cu totul în DEX-ul lui Coteanu. Am aflat de undeva despre ACTICUS HISTRICUS, dezvăluit de istoricul V. Nestor? Nu.

Teoria vidului dacic și falsul prin omisiune

Falsul prin omisiune funcționează perfect, ieri și azi. Că DACIA a fost locuită de la apariția omului o dovedesc izvoarele arheologice ce există cu prisosință, numai că nepriceperea amănuntului că tracii erau denumirea mitică a dacilor a presărat incertitudini pe care le tot vântură denigratorii de neam și limbă cu obrăznicia lor caracteristică...

Teoria vidului dacic șterge, de pildă, pe autorul unei cosmografii din secolul V, iar furia anticreștină ateista șterge din istorie ierarhii vieții bisericești, când

arhiepiscopia Tomisului, vechea noastră capitală, avea un dialog permanent cu marii teologi, precum Vasile cel Mare, Ioan Chrysostom, Auxentiu de Durostorum, Satiros din Callatis (sec. III a. H), Hercleides Lambos, tot din Callatis, căruia i se atribuie o carte despre Viața lui Arhimede, ori Istros, autorul unei cărți despre tragedie etc.

Nu este un secret pentru nimeni că de științe se ocupau prelații, care-și schimbau numele reale prin simboluri știute numai de ei, de casta IO. Acest Acticus Histricus a cutreierat întreaga lume, Europa, Asia, Africa. Peste 5 ani trăiește la Atena, apoi în Spania fiind neguțator de pietre scumpe și aur, filosof, etnograf, geograf, explorator, medic. El va trece prin Armenia, la porțile Caspice, Alania până la Marea înghețată. Nu va ocoli Mesopotamia, Izvoarele Gangelui din Himalaya, cu o navă de construcție proprie, până în Ceylon. Explorează Babilonia, Arabia, Egipt, Libia. Textul „Cosmografiei” nu s-a păstrat decât într-o formă destul de abreviată, dar informațiile sunt de mare preț pentru cercetătorii de mai târziu. S-au făcut după ea numeroase copii care au circulat. Una a ajuns și la Isidor de Sevilla, care, pe baza ei, face lucrarea enciclopedică sub numele „Etimologii”. Alt exemplar este folosit de prezbiterul Ironim prin secolul VIII, care hașurează pasajele neconforme cu dogma Evului Mediu apusean. Copierea celor o sută de pagini se face la școala de manuscrise de lângă catedrala din Freising-Bavaria, în timpul arhipăstoririi lui Arbea (764 – 784), o copie păstrându-se la biblioteca publică din Leipzig. Importanța cărții lui Acticus Histricus este subliniată și în secolul IX, de către Hrabanus Maurus benedictinul, care îi arată și baștina, Histria. Până în sec. XVI erau 40 de variante ale copiei inițiale a cărții intitulată „Cosmografia”. Totodată, cuprinde un alfabet sui-generis cu 22 de litere. Ce este interesant? Că reface sigla noastră, ce va fi evidentă la Champollion, și de mare sprijin scrierii hieratice, etapa crucială în cunoașterea adevărului nostru

trecut.

Bulgarii și ungurii se cred... olteni!

E timpul să intrăm în fondul problemei, dezvăluind ignoranța celor care „ne fac legi și ne pun biruri, ne vorbesc filosofie”, cum scria cu dezgust marele nostru Eminescu. Iată un cuvânt simplu; BANAT (Ban + at), precum și Cnezat, Tar + at, Voievod + at etc. din substantiv + sufixul at. La fel Duc + at, Marquis + at etc. Ei bine, cuvântul BAN, deși evident Bănia e în Oltenia, e considerat de Emese Kis ca fiind „... de origine maghiară indiscutabilă” (ISQM, 100). Cunoaștem toate tertipurile maghiare, dar să vedem replica oficială prin dicționarele noastre, care ar trebui să fie clare:

Dicționarul limbii române contemporane (DLRC): „Titlu de dregătorie:

a) purtat de dregătorul delegat de regele Ungariei, cu administrarea unor provincii: Croația, Dalmația, Severinul pe care și-l adăugau la titulatură și Domnii Țării Românești, după ce au luat în stăpânire, în sec. XVI, Cetatea Severinului; b) (și forma de mare ban) titlu purtat de dregătorul delegat de domnul Țării Românești cu cârmuirea Olteniei; (mai târziu) titlu purtat de primul boier în rang (numit ban al Craiovei), care își avea reședința la București și se bucura de o autoritate nominală asupra Olteniei; c) titlu purtat de dregătorii delegați cu administrarea unor județe, ca de exemplu, Mehedinți, Tismana etc. (DLRLC, I, p, 193).

Dicționarul limbii române modene: „(înv.) Titlu de dregător:

a) (și în forma de mare-ban) titlu purtat de dregătorul delegat de domnul Țării Românești cu cârmuirea Olteniei; (mai târziu) titlu purtat de primul boier în rang în Țara Românească (numit ban al Craiovei); b) titlu purtat de

dregătorii delegați cu administrarea unor județe oltene; c) titlu purtat de dregătorul delegat de regele Ungariei cu administrarea unor provincii (DLRM, 66).

Dicționarul enciclopedic român: „Dregător maghiar însărcinat, din secolul XII, cu conducerea unei regiuni de graniță”. După intrarea Severinului în componența Țării Românești, dregătorul acestei cetăți a luat titlul de ban. Acesta apare pentru prima oară în sfatul domnesc în timpul lui Mircea cel Bătrân (1386 – 1418). El a devenit un fel de guvernator al Olteniei. Începând din 1761, banul a fost reținut la București ca sfetnic al domnului și înlocuit la Craiova cu un caimacam. În Moldova, dregătoria este consemnată documentar din secolul al XVIII-lea” (DER, 1, 288).

Dicționarul explicativ al limbii române:

1) Guvernator al unei regiuni de graniță din Ungaria feudală

2) Titlu și funcție de mare dregător în Țara Românească după sec. XV; (și în formă de mare ban) titlu purtat de boierul ce guverna Banatul Severinului, apoi Oltenia. Cel mai înalt rang boieresc; persoana care deținea acest rang” (DEX, 72).

Micul dicționar enciclopedic:

1) Din sec. X, la slavii din sud, titlu purtat de unii demnitari cu atribuții politice, administrative, judiciare și militare;

2) Din sec. XIII-XVI în Ungaria, dregător regal, conducătorul unei regiuni de graniță”;

3) În Evul Mediu în Țara Românească: reprezentantul Domnului în Oltenia, din sec. al XIII-lea până la 1831 (și în formă de mare-ban) a fost primul demnitar după domn în ierarhia dregătorilor. Vreme îndelungată, Bănia a fost apanajul familiei Craioveștilor. Din sec. XVII, în Moldova dregător domnesc; persoana care avea titlu de ban” (MDE.96).

Să vedem cum stau lucrurile la unguri despre BAN:

— În „Magyar ertelmezo keziseta”: „Guvernator însărcinat cu conducerea unor regiuni din sudul Ungariei, între sec. XII-XVI. După 1867, titlul se acordă și șefilor guvernelor autonome croato-slovene-dalmate”.

— În „A magyar torteneti etimologia i szotara”:

1) 1116 - Funcționar superior regal al Croației, Slavoniei și Dalmatiei;

2) 1233 - Guvernator al limeselor sudice;

3) 1535 - Comandanții unor cetăți de frontieră;

4) 1644 - Domn (Mnytesz, I, 236).

Punând cap la cap textele, observăm inadvertente, între care:

— La slavii de sud titlul BAN e cunoscut din sec. X, dar la noi se spune că este numai un titlu purtat de dregătorii maghiari din sec. XII... Apoi, dicționarele maghiare spun că titlul era pentru regiunile sudului, iar ale noastre nu precizează nimic. Apoi, când apare titlul? Înainte sau după ce e luată cetatea Severinului? Cercetarea de fond arată că este mult anterioară venirii slavilor în Balcani. Cuvântul este neclar lingviștilor ce ne pricopsesc cu inadvertențe flagrante în știință. Unii îi dau origine slavă, alții maghiară, iar ungurii îl aduc din sârbo-croata. De unde? De la AVARI...

Statul lui Burebista avea... mulți bani

Harababura este perfectă! Saltimbancii noștri fac... știința. Și, iată că acest termen este răspândit în toată țara, dovadă vechimea sa: Ban, Bănișor în Sălaj, Bănești (Arad, Dâmbovița, Ilfov, Prahova, Vâlcea, Suceava, Vaslui), Băneasa (Constanța, Galați, Neamț, Teleorman, București), Bănia în Caraș-Severin, Bănița în Hunedoara, Banu în Iași. Apoi, nume topice cu tema BAN avem Bănești (în Moldova, raionul Telenești), Șeptebani (raionul Rajcani), Doibani (în

raionul Dubăsari), toate în Transnistria. Deci, toată Dacia îl are. Dar și este atestat de la 1213 Sălaj, cf. Dicționar istoric al localităților din Transilvania (de Coriolan Suciu), deși e mult mai veche localitatea... La Dicționarul onomastic român, al lui N.A. Constantinescu, apare în 1205. Cele de mai sus atestă sudul Ungariei? În sudul Ungariei este Sălajul? Ce are el comun cu slavii sudici? Poate numai Bănișor, de lângă Sofia, comun cu cel din județul Sălaj. Iar realitatea este alta. Bănișor (BAN-isor) într-o regiune unde mai aflăm nume de locuri românești, precum: Bărbățița, Gurguliat, Kornul, Păsărel, Purcenica, Văcărel, Vlasi, Cornița, Vlașca, Ursulița, Cerbul, Mărul, Murgăș, Singurel, Bucina, Haiduci, Kolibi, Kufurita, Bucium, Șatra etc...

Nici bulgarii nu se lasă mai prejos în falsuri lingvistice. Iată ce scrie Ivan Petkanov (L'element roumain dans les langues Balcaniques): „Bănișor – nom de lieu, par exemple un quartier dans l'arie septentrionale de Sofia porte ce nom” (DROM, 3, p. 136). Numai că el dă și cum s-a format acest cuvânt, pornind de la o temă falsă. El zice: latin Balnea, bulgar banja + sufix românesc. De ce e fals? Nu-i spun nimic cuvintele din jur, care sunt românești? Cum un feminin are derivat masculin??? În ce limbă? Normal ar fi fost banjișoara-banișoara. Fonetica este siluită de acești falsificatori și nu mai intrăm în amănunte, nu folosesc nimănui. Fals ordinar! Un Bănișor apare și în Jugoslavia, în regiunea Kraziste-Vlasina (cf. Rosetti, IRL, 432). Acolo are în jur: Crucita, Negrișor, Măgura, Kormatura, Kornisor, Kornet, Țâor, Rotunda, Durmitor, Cipitor, Visitor, România, Vlasi și alte zeci de nume ce sunt românești, deci aparțin limbii adamice.

În Cehoslovacia: Banauți în fostul comitat Zeplin, Banova în Trencin, Banreve în fostul comitat Corner. Și, tot în context toponimicromanesc, precum: Albul, Arșița, Bradul, Brustura, Balta, Cerbana, Gaura, Corbul etc... Urcăm în Polonia, cu: Bannica, atestat în 1549, ca și cel

din Hunedoara, Banicka, ca și Bănica din 1563, unde Ștefan Meteș amintește 112 sate românești, în regiunea Sambor 97, în Przemyśl 72, în Belz 25, în Halici 17 și alte 6 în regiunile Sandecz și Lubaczeo. Nu mai vorbim de cele nord-carpătice. După N. Drăganu, atestările încep din 1210.

Maghiarizarea și bulgarizarea vlahilor

Să vedem sudul Ungariei.

Numele sunt maghiarizate literal, dar sunt cele românești, ca și cel de la frontiera austro-iugoslavă. Cu slavii lucrurile sunt clare după 888, când se introduce în biserici ritul slavon. Până atunci era latina de bază. Înlocuirea latinei cu slavona o aflăm din mărturiile lui Paisie, la anul 1150, în Carst-venik de la Buda, unde citim:

„Părintele Teofilact a invitat pe împăratul Asan ca să treacă în Valahia, să o cucerească și să o curețe de eresul roman, care atunci stăpânea în ea. Asan s-a dus și a supus ambele Vlahii sub stăpânirea sa și a silit pe vlahi, care până atunci citeau în limba latină, să lase mărturisirea romană și să nu mai citească în limba latina, ci în limba bulgară și s-a poruncit ca aceleia care va citi în latină să i se taie limba și de atunci vlahii au început a citi bulgărește...” (RTO.593).

După Ioan Bogdan, documentele ungurești nu vorbesc de voievozii români decât de la jumătatea secolului al XIII-lea înapoi (p.106)...

Voievodatul s-a împrumutat într-o epocă cu mult mai veche și aceasta trebuie să o punem înainte de venirea ungurilor, între sec VI-IX (ibid.176).

Dar, cum slavii nu au state până în sec. VII, Samo (623 - 678), Uniunea celor 7 triburi (sec. VII), Slovenia (în 630), Macedonia (în 658), este clar că nu poate fi vorba de un împrumut de la slavi.

Mai mult, conducătorii bulgarilor se numeau hani, nicidecum bani, voievozi, ori la noi hanatul nu este cunoscut. Cea mai târzie mențiune a banului este din 1478, când Rayn wayvoda în Caransebeș era și viceban al Severinului (Bogdan, p. 172).

Ban - un prinț din sudul Franței...

Vom mai derula câteva date certe. Astfel în anul 1335, curteanul Dionisie este „magister și banuș de Zeurino” (p. t69); în 1241, în cronica persanului Fadl Allah Rașid-od Din sunt amintite luptele lui Ordu (conducătorul hoardei din timpul invaziei tătare), care, trecând prin țara Ilaut (Oltului) a întâlnit pe Bezeren-ban și l-a bătut. În 1240, întâlnim pe Luca bano de Secvrin, în 1233 aveam „princoipe militiae paganorum nomice Osul”, în Banatul timișan (RTO.261). Mai sunt atestați banul Simion din Bistrița-Năsăud, căruia Andrei al III-lea, rege ungar, îi confiscă moșia de la Saploc (Onomastica, 111). În Monografia, almanah al Crișanei, Aurel Tripon arăta că, între 1201 - 1205 și anterior, aici găsim pristalzi și bani românești, voievozi ca Pavel voievod, pe vodă conte Sobozlon, satul cneazului (Villa Kenezii, MAC, 17).

Încă în anul 1261, Voievodatul Transilvaniei avea în frunte pe banul IRNERIUS (DÂRÎ, I, 112 etc.). În sec. XIII, banatele devin voievodate. Limba are și femininul de Bana, care e toponim și în Ungaria și în sud, la aromâni. Or, aromânii nu au suferit nicio influență maghiară, iar slavii imigrează în sec. VI-VII în Peninsula Balcanică. Cuvântul are o arie largă, în provensală, în sudul Franței, cu sensuri de: proclamation, tyrannie, convocation, amenzi, peine etc, ce în maghiară sau sârbo-croata, nici nu există. În franceză are și sensul de prinț, apoi banal, al banului, caracter monosilabic al limbii noastre.

Dar erorile lingvistice au un lanț mare. Și, ce aveau avarii cu apusul Europei? Sârbii vin în Balcani în sec. IX,

din munții Kos și Durmitor, iar centrul teritoriului sârbesc se afla pe valea Ibarului și a Limului, pe cursul Moravei apusene, un adăpost natural, după care se extind. În 1403, primesc de la unguri capitala lor, Orașul Alb, când recunosc suzeranitatea maghiară, sub Ștefan Lazarevici. Sigur este vorba de BELGRAD.

Cât de Bajan de la Ban, avar, nici nu poate fi vorba, pentru ca avarii erau conduși de kagani, nu de bani... Or, latinitatea noastră cu reverberații clare în apus este evidentă tuturor. Dar Al. Graur îi crede ca venind din germanul Bana - interdicție, dar aribanul dumisale are alte sensuri (proscriere, anatema, interdicție, vrajă, farmec etc.) În engleza înseamnă izgonire, anunțarea publică a unei căsătorii etc. Nicăieri prinț. Și în persană banul are sensul de păzitor, semantism apropiat de neolatine.

De altfel, efigia banului era imprimată pe monede, circulând în Banatul respectiv, la fel cum ducatul, sau marca în mărcile germane, francul în Franța etc. Într-un text din Nicolae Olahus se menționa: „Mai jos de podul lui Troian se află cetatea Severinului, împreună cu alte trei care depind de ea: Orșova, Peth, Mihald. Cârmuitorul lor se numea Ban (Banuș)”, amintind mai jos și termenul Bantum, Banat deci (Olahus, 128).

Miron Costin menționează: „... mai sus de Muntenia, Tara Mehedințului”. Și mai departe: „Banul Mehedințului are steag și muzică ostășească și o pecete deosebită în dependență de domnii munteni” (Costin. 1230-231).

Prezența lor este în nord și sudul Dunării. Iată-le: Timișean, Severin „Olteniei, Mehedinților, Craiovei, sârbesc devenit Voivodina, Banatul Bosniei, Rama (Herțegovina), Banatul Knin, de Ozora, de So, de Kucevo, de Macva etc.

Ungurii vin în Banat între 1002 - 1003, când era conducător Gyla (Gelu). Numele ungar al Banatului azi e Bânșag, însemnând „boierie”, deci nu de Banat. În cronicile medievale forma era Banatus, nu Bânșag. Sârbii

vin în Banat în sec. XV. Numele sârbesc e Banat, nu Bânşag, pentru ei. Cehii și slovaci vin, ca și bulgarii, în sec. XVIII. După Pasarovits vin șvabii. Toți noii-veniți numesc Banat, nu Bantus, demonstrând vitalitatea și vechimea termenului românesc. Mai curios e că forma ungurească Bantusi, e atestată abia în 1765. Pentru cine știe maghiara e clar că putea fi Bansagi, dar niciodată Bantusi. Și în aceste teritorii, elementul românesc s-a bucurat de „jus valahicum” (în turcă „cerna’at-l’Eflakan”).

Cronicile vechi consemnează pe romanul Iacob Gârliște, în 1487, că vine Ban al Bosniei, ceilalți cnezi... începând cu sec. XIII. Dar și atunci mai erau consemnați, în hrisoavele vremii, banii: Lulă, Luca (1233), Stefan (1243), Oslu (1254), Ponith (1266), Ioan (1238), Teodor, Mihail. Titlul de ban al Slavoniei dispăre din acte în 1224, al Bosniei în 1251, al Dalmației în 1254. Din Transilvania Imerius, la 1261.

...Și în Franța exista termenul Banat, păstrat până azi în Departamentul Ariège, arondismentul Foix, cantonul Tarascon-sur-Ariège. Deci, nicio legătură cu limba slavă sau maghiară, pentru că mai apar Bande-sept, în departamentul Vosgilor, ca și Ban-sur-Mentre. Alt termen derivat e în franceză Banlieu (espace d’une lieu autour d’une ville ou s’exercait le droit de ban), care amintește de Banlocul timișan. În Grande Encyclopédie, termenul Banlieue pare descris astfel: „Des le XI siècle en rencontre dans les actes des mentions de ces territoires avoisnant les villes”.

Toate poveștile pornesc de la analize fabricate de autorii de „sfârâiace” precum Gaur, care crede că nu e românesc, că trebuia Ban latin să dea Bin. Bucuros de ispravă, crede că a lichidat cuvântul din limbă. Cât de savant e în lingvistică, se vede clar fără ochelari de cal!...

Iorgu Iordan: „Românii sunt... bulgari!”

Dacă în scrierile lui Graur mai aflăm și lucruri bune, adevărate, insul dovedind în general instrucție solidă, copie a celei franceze, la Iorgu Iordan ignoranța își dă mâna cu mitocănia zarzavagiului bulgar. El, poate nici nu știe că bulgarii (b<v) sunt din fire Volgari și bulgari.

Ne vom referi la opera sa de „maturitate” numită: „Dicționar al numelor de familie românești”, căreia grafic nu i se poate reproșa nimic. „Carte de mare interes pentru „toți romanii” (Editura Științifică și Enciclopedică – Buc.1983), unde scrie Domnia Sa încă din introducere „Cred că lucrarea de față are o anumită importanță, în primul rând prin bogăția numelor înregistrate”. E vorba de 33.500 de nume culese „din tot felul de izvoare”. Unde, formal, numele românești ar fi cam 51, 72% dar, mai amănunțit, se va ajunge numai la 3, 67%, iar fără derivatele lor, la 2, 33%.

Ce vrea să spună indirect acest „savant” de tarabă? Că limba română nu este creația noastră... Dacă avem în vedere că limba romană vorbesc cam 30 de milioane din țară și din afara țării, constatăm că e doar o listă cu nume de familie. Lucrarea conține o bibliografie anacronică, depășita de mult (Studii, II.p.7; Dicționarul Transilvaniei, Banatului și celorlalte ținuturi alipite, de C. Martinovici și N. Istrati; Cluj 1921; Andras Kereny-Die personnamen von Dazien, Budapesta, 1941 etc.). Lipsesc izvoare mai autentice, precum Coriolan Suciu – Dicționar istoric al localităților din Transilvania, vol I și II (Buc.1968); Fontes historiae daco-romanae, 4 vol, de Emilian Popescu, inscripțiile din sec. IV-XIII descoperite în România” (Buc.1967); „Inscripțiile Scytiei Minor”, în mai multe volume, ca și „Histria” de V. Pârvan etc.

El mai scrie, tot în introducere: „... interesul cel mai mare pentru lucrarea de față îl prezintă, cum am mai spus, numele autohtone. Și aceasta pentru că sistemul lor stă la baza celor românești, sau, mai precis spus, a continuat să se aplice de la început până astăzi fără întrerupere” (p.10).

Amintește pe Decebal. În rest, numele autohtone sunt, juxtapuse străine și nu mai sunt autohtone.

Să evidențiem ignoranța respectivului limbist:

Beșea, zice el, din bulgarul Besju. De ce, e vorba de populația beșica, de origine tracă? Limba lor era cea de a patra limba de cult din Imperiul Bizantin. Cum se știe, în secolele IV-VII, slujba la locurile sfinte se oficia și în beșica, alături de greacă, latină și siriacă, la mănăstirea Sf. Ecaterina din Sinai, construită de valahi aduși aici de către Iustinian în 536, deși se știe că renumitul împărat era de fel din Mehedinți, adus aici de către unchiul său Iustin. Sau academicianul nostru habar n-are? În plus, inscripții din Moesia Inferior vorbesc de Bessis din 163 e.n.

Bria, de la brei, numele unei plante. Dar și toponimul Briesti, cf. și grecului Brie, pronunțat Vrie în mod frecvent. Pentru că bria apare și în nume de locuri compuse, precum Mesembria, Selambria, Calabria, etc. În care semnificația este de „cetate”. La noi apare la 1494, în Moldova la 1429, sub numele Brievici.

Buzata, scrie el, ar putea fi bulgarul Buzata. Numai că buză este nume românesc, ca și albanezul buze (aromân - budza, meglenoromân - buza). Bulgarul buza „obraz” derivă clar din obrazu, zice el. Numai că nu există în bulgară...

Dacă, din bg, daka. Dacu, din bg, dako. Ar fi hipocoristica lui Iordan sau David. Nicio aluzie la daci sau la dacă, arma națională. Numai că Dacus și Dacă apar înaintea venirii slavilor pe aici. Deci, zbârci, Iordane...

Dara, slav Daja. Ce facem, domnule Iordan, cu Dara, sat în Harghita, pe unde bulgarii n-au călcat, ca și în Mureș, Ilfov, Sibiu, Dara româna ALBA?? Ce facem cu împăratul roman Maximus DARA, născut în Dacia Ripensis, nepotul de soră al lui Galarius Maximus, a cărui mamă Romula-Reșca, arată originea în Dobrosloveni-Olt? Dar se numea și Dar a și Dacă...

Gata, gata - alt bulgăresc. (p.215). Aș, nici nu există

în bulgară! Este în albaneză „gat”, în toscană „gatuaj”, ceea ce trebuia știut...

Leparg, zici mata - bulgar Leparov. Numai că apare demult în Itaca Lipara, nume de oraș, insulă și arhipelag în Marea Tireniană. La noi și schitul Tipărești, atestat în sec. XVIII, ca și satul muntean din 1545.

Românii lui... Homer

Lisandru, variantă a lui Alexandru. Perfect. Cu afereza lui „a” precum și derivatul Sandru cu sincoparea silabei Li. Apare tot în Iliada. Uite pasajul homeric: „Ajax sări la troieni, cu arma trânti pe Doriotos, fiul din flori al lui Priam, apoi nimeri pe Pandokos și pe LISANDRU” (C.X\, v.483). Alexandru era numele purtat de Paris, fiul lui Priam, originea lui frigiană fiind acceptată de specialiști.

Maria, nume biblic numai că la noi apare din sec. II, înainte de Edictul de la Milano din 313, deci înaintea Vulgatei treduse de Ieronim (între 395 - 405) în latina clasică.

Scheau, „bulgar”? Fals din două motive. Se presupune că ar deriva din latinul sclavul, care nu poate însemna nicidecum bulgar. Apoi ce facem cu porțile scheene, care alături de cele dardane, apar în Iliada? Noi avem șchei în Bârgău, Brașov, Iași, Târgoviște, Suceava. Ce facem cu Șchei atestat în Moldova ca sat în 1445, Schee (1616), Scheiani (1448), Scheia (1502) etc. Dar cu Scheii Brașovului, în Ardeal, amintiți la 1559? Dar acesta, într-o ignoranță desăvârșită, a vrut să-i facă pe conaționali săi bulgari cultii Europei!... Până și Troia, ar veni de la Troja, iar Veza stă la baza lui Vezina, cel care apare la Tapae, locul doi după rege, etc. Mai mult, Papa ar veni din ap (ungar) ce ar însemna tata, leneș! Numai că e atestat din sec. Îl etc.

Arma, din bg. Arma. Ce facem, însă, cu „Eneida”:

„Arma virumque canno”...

Asia, din bg. Asja, zice Iordan. Ce facem cu textul din „Iliada”: „Gemu, dar și-n coapse izbindu-se Asiu hirtacianul...)”.

La Iorgu Iordan, Aurel și Aureliu sunt neologisme. Numai că Aurelus apare în inscripțiile dacice din sec. II, deci nici vorba de cuvinte slave...

Cel mare, traducerea ungurescului Nagy, zicea dumnealui. Numai că Nagy, adjectiv, corect înseamnă mare, nu Cel mare. La fel Kis, cel mic, ba scris cu ortografie germana, Kisch (p. 109).

„Moldovenii - bulgari asimilați”!?

Încolo, numai minuni, în sens de trăsnăi, pe care le fac cei necrescuți la minte. Iată câteva: Făgăraș - Fogoras, Marin, Marina, din bg., rus, ucr. Dar ce facem cu Marinus, atestat încă din 97 e.n? Nichita, Pacea, Paul. Stop. Zice că tot una cu Pavel. Chix! Ce facem cu Paulin de Nolla, cu, toponimul Paulimandra din Balcani (553 - 555)? Timar (în) - unguresc, dar ce facem cu râul din nordul Italiei atestat de Virgiliu în Eneida? Peste tot, aburi de ignorant... Chiar, d-le. Iordan, mai existați? Eu am dat examene cu unul numit Mitu Grossu, care nu avea nici capacitatea. Iorgu Iordan ce studii o fi avut?...

Unde bate șmecheria lui Iordan? În subminarea unității statului național roman, și iată cum. Pentru el „escu” nu există în Ardeal. El rupe Ardealul de contextul românesc (tot cu erdelu o ține gângavul în percepere), deci, fiii lui Ion nu se puteau numi Ionescu. El scrie: „Exemple de acest fel, pentru escu n-am întâlnit și cred că nici nu există... pot părea aproape... absurde” (p.17). Mai departe susține: „autoritățile de pe vremuri, din regiunile, de peste munți, suprimau această finală când înregistrau numele românești” (??). Ce spui Frânt? N-ai auzit de

maghiarizarea numelor românești?! Și de ce nu te uiți într-o carte de telefoane, acolo te sature de Popești și Ionești, lucru simplu? Ori, dacă tot ne plimbăm prin lume, de ce nu ai citit lista de pierderi ale fostului Imperiu dualist, ca și dintre iobagii sec XVIII?

Aveai și anul nașterii și numele Aldescu, Avramezcu, etc. până la Ztanenezku, Vakarezku, etc. Mai are el ceva strâmb și cu „canu”. Și cu sufixul oltean „oi”, zice el, neaflat în Moldova și Muntenia. Fals ordinar. Când nu mai are ce zice, o dă pe „slavona bisericească, bulgară”. Ciocul mic, farsor ordinar! Chiar n-ai auzit de: „Hogy magyarositsuk a vezetek nevetet” (Cum să maghiarizăm numele de familie). Poate, atunci, noi românii, pe ce te-am plătit?

Dar să vedem ce perle mai lansează „expertul”. Iată alta, fără echivoc.

„O situație asemănătoare în ce privește antroponimia devenită cu timpul românească (înainte ce-o fi fost? întreb eu - TD) întâlnim în Oltenia și Muntenia, cu deosebire în regiunea de șes a lor. Aici avem de a face cu nume bulgărești, mai rar sârbești, care se explică prin simpla vecinătate a românilor cu populația de limba slavă. Trecerile dintr-o parte în cealaltă a teritoriului scăldat de apele Dunării datează, cu unele întreruperi, încă din epoca romană (p. 15). Întocmai ca și în nordul Moldovei, și aici populația asimilată cu timpul de către romani și-a păstrat, în parte, limba maternă. E vorba de bulgari și de câteva județe muntenesti”: (Ce spui, Iordane?! - n. T.D.) Un cititor atent ți deprins să mediteze în legătură cu lectura are impresia că asistă la procesul de asimilare a populației străine la origine. Deoarece, am făcut din fugă un fel de comparație între nordul Moldovei și sudul Munteniei, mi se pare logic să relev ceea ce un cititor temeinic n-ar avea nevoie să afle de la mine, că foștii ucraineni din județele de odinioară Dorohoi, Botoșani, Fălțiceni, și Iași, nu s-au gândit, cel puțin așa apare din informațiile care te dau

uneori, că părinții lor sau bunicii au vorbit altă limbă, pe care au uitat-o strămoșii lor” (p. 15). (Închipuiți-vă, repetăm, că Institutul de Lingvistică al Academiei Române poartă numele acestui (efectiv) dușman ai României!!!...)

Iordan nu dă nicio explicație, scrie: bulgar, rus, ceh, polon, unguresc etc., cu niciun argument, drept pentru care nici nu mai merită vreun comentariu. Gogorițe pe care orice alogen le împrăștie, simple gogoși de tufă... Mă întreb, de ce nu ne-am botezat copiii Asparuh, Tervei, Kormesi, Sevar, Tetet, Toktu, Krum... Ormutag??? Cele zise bulgărești sunt de-ale noastre, curate. Aici este numai o demonstrație de iresponsabilitate științifică, o politizare absurdă.

„Eminescu - nume turcesc!?!”

Eu mai amintesc doar ultima mizerie. El scrie focus: „Ardealul, în sens larg (cu includere și a Banatului) prezintă și el un interes deosebit din punct de vedere antroponomic. Aci condițiile de viața au fost altele decât cele pe care le-am urmărit mai sus, unde m-am referit la cele două principate ale României vechi. În consecință, și numele de familie prezintă unele particularități absente dincoace de Carpați...” și vorbește de „porecle” ce au la bază graiuri diferite etc. Deci, una ar fi Ardealul, alta Țara Românească și Moldova. Dar, cică și în România Veche avem... mari influențe bulgărești, ucrainene etc.

Oare acest savant de carton n-o fi auzit de „A magyar nyelv torteneti etimologikai szotara” în 3 volume? Afirmatia că Ardealul a depins de Ungaria vreme îndelungată e falsă. În 1526, Ungaria devine pașalâc turcesc, iar Transilvania principat autonom. În 1688 e ocupată de Austria și încorporată statului dualist. Nu mai dăm niciun citat stupid, ci concluzia: „În afara poreclelor, numele de familie românești sunt de origine greacă și slavă”. (p.16).

În altă parte scrie că numele lui Eminescu e „turcesc”. Halal, aferim! ai urmași și pe aici, pe unul Moise, care face lingvistică în piață, cu zarzavagiii! Eheu, fugaces Postume, postume...

Romanii -, slavizați” de... evrei

Alexandru Rosetti (de origine iudaică) a fost în cultura noastră un factor de progres, și una peste alta, cu toate erorile specifice epocii, a răspândit un aer de bonomie bine calculată; stirpea boierească nu s-a dezmințit. Împătimit de adevăr, analist desăvârșit, contestabil uneori, aura lui este reală, benefică. L-am cunoscut personal cu ocazia examenului de stat din 1962, când semnătura Domniei-sale m-a denumit profesor de istorie și limba românească, meserie pe care n-am dorit-o niciodată. Eu eram din fire un posibil matematician, dublat de parfumul poeziei de care am rămas lipit.

Bineînțeles că și el a dat gir originii slave, ca venind din limba avară, cuvântului nostru fundamental de „BAN”. Dar altfel, nu putea mișca în compania lui Alexandru Graur și Iorgu Iordan (toți de origine iudaică, ne învățau limba română), despre care am vorbit anterior.

În știință nu exista politețe, altfel gândind progresul ar fi fost imposibil. Drept pentru care, la adăpostul câtorva decenii, e bine să spunem deschis și umbrele care-i marchează erorile, care-i umbresc meritul.

E vorba de „caprovarzismul” specific unei epoci dictatoriale în care știința devenise servitoarea politicii. La școala de literatură de la Șosea, despre Stalin și problemele lingvisticii i-am auzit pe Coteanu și Finuța Leibovici (toți de origine iudaică, ne învățau limba română) inițial, pentru ca în bibliografie să aflu și o broșură sub titlul „Influența limbilor slave meridionale asupra limbii românești (sec. VI-XII)”, ed. Acad.1954, pe care o regăseam și la Cluj, unde acad. Emil Petrovici (toți de

origine iudaică, ne învățau limba română) oficia alături de Ion Pătruț agonia lingvisticii noastre. Isonul era ținut de Zdrenghea și Romulus Todoran & Co. cu „dovezi” ce puneau la index pe Cantemir, Hașdeu, Eminescu după schema lui Cihak. Pentru cei care-i ascultasera pe Călinescu și Vianu, semnele de întrebare persistau, deveneau recul în fața modei devastatoare a culturii noastre naționale.

„Învățăturile din iunie și august 1950” erau lege. O sesiune („științifică” denumită) la Academie din 21 - 25 martie, urmată de cea din 2 - 4 iulie 1951, impunea bilingvismul slavo-român, de care n-am scăpat definitiv nici azi. Lindinile acestora, școlite la Moscova, au rezistat, și alte insecte, și azi, se dau drept albine truditore în lingvistica de la noi...

În fond, schema falsă a etnogenezei noastre este intactă.

După schema lui Cihak din 1879, din 5.765 cuvinte, 2.361 sunt slave, reprezentând $\frac{2}{5}$ din lexic, față de numai 1.165 cuvinte de origine latină, deci $\frac{1}{5}$ din limba românească. Teoria „circulației cuvintelor”, genială, a lui Hașdeu a fost eludată, pentru că demonstra că nu se pot face fraze din cuvinte exclusiv slave, idee preluată exagerat de Școala Ardeleană, bine intenționată, dar tezistă. Celebrul dicționar al lui Massim și Laurian, din 1871, cuprindea și cuvinte cu origine îndoioasă. Teoria Stalinistă combătea pe N. Marr.

Stupid, dar concluzia lor era ca limba este preponderent slavă, cu gramatică latină!...

„Bulgara - liantul dintre româna și maghiară!?”

Teoria încrucișării limbilor balcanice cu preponderență bulgara este, într-o exprimare eufemistică, naivă, departe de adevăr. Deci, caracterul balcanic al

limbii noastre devine dogmă, decenii întregi. Se trece cu vederea că Justinian era oltean din Mehedinți, iar binefacerile sale pentru țara natală – uitate deliberat. Intri în joc venedi (d = t, veniți), deci slavii de pe Vistula, Sclavinii și Antii. Rosetti reia cuvântul schiau, ca însemnând bulgar, eroare ce consolidează aberația lui Iordan.

Mai aberant, slavii, care erau tolerați, devin „învingători”, fără a se spune unde și pe cine au învins. Dar Derjavin coboară pe slavi înainte de sec. V și Țara Românească e denumită, chipurile, țara slavilor” (cf. Teofilaktos Simokattes, Jurecek etc.). Astfel, în incertitudine, suntem mutați în sudul Dunării, nicăieri, ca să redevenim iartă țara de baștină majoritari, adevărat miracol. Nordul Dunării era... țara nimănui. Petrovici mai spune că formarea s-a făcut de-a lungul cursului inferior al Dunării, de la vărsarea Tisei și până la mare, unde stăpânirea Romei a durat circa 600 ani. Dacii de aici, spun ei, erau puțini și neimportanti...

Pentru argeșeni eroarea este evidentă. Se consideră denumiri slave Slănic, Glâmbocel, Racoviata, Bratia, Rancaciov, Cârcinov, ce vorbeau bulgara... Se consideră ipotetică existența românilor în Moldova și Ardeal din sec. XII. Numai că la Glâmbocul din Vale, de lângă Bascov, o cruce străveche vorbește despre satul Pitești, deci de mii de ani.

Când prof. Ilie Bărbulescu arăta că influențe parțiale slave pot fi numai după sec. X, e combătut. Se susține aberant că slavii au fost pe aici cuceritori. Aberațiile se țin lanț, iar logica este deficitară, pentru că politica înlocuiește știință cu nerușinarea specifică hoardelor asiatice. Eludând Karst-Venik, ei vor ca noi, singurul popor născut creștin din lume, să luăm de la ei termeni fundamentali din religie, ca și să fi copiat forma statală a lor...

Ei vorbesc despre Boris și Simion ca mijlocitori ai

ortodoxiei noastre.

Numai că Menumorut pe care ei îl cred slav, e un cuvânt comun NUME + MOTRU, similar cu NUME + DSEU-Dumnezeu, iar casta Motru era prima atestată în inscripții. Cea mai veche inscripție a lor, din 943, din satul Mircea Vodă, spune altceva.

Miklósich, Miletic, P. Skok, Berstein, merg mai departe și exclud total pe români din nordul Dunării. Apoi alt miracol, „populația majoritară slavă” este „romanizată”. De cine? Cum? Când? Nimic clar. Beznă babilonică... Se mai spune despre influența greacă asupra bulgarei; în fonetică, vorbe, nimic clar.

Bulgarii vin în Balcani și întemeiază statul în 679, iar expansiunea lor ar începe din 802, când hanul Krum, apoi Ormutag și Boris vor cuprinde și Banatul și Ardealul până la Tisa. Relația cu sârbo-croata este forțată și nu ține de știință, cât de politica lor expansionistă, distructivă. Se uita de Vasile al II-lea BULGAROHTONUL.

Le rămâne numele, iar apoi iau nume pure românești ale vlahilor oprimați. Se mai susține că bulgară a fost liantul dintre daco-romana și maghiara! Românii erau incuți, după părerea lor... Aberațiile cu Crăciun, colinda, Rusalii, Troian, sunt absurde. Se mai spune că slavii dau și lecții de cultura românilor: cobila, grinzii, plug, rariță, cormană etc. ar fi cuvinte slave, de proveniență bulgară. Aici, Rosetti capitulează total în fața lui Iordan.

Simple iordane...

Legile universale ale limbii romane

N-aș dori, în niciun caz, cu toată simpatia pe care o mărturisesc, să arăt că Eminescu îi considera „cu nas subțire”. Așa este. El știa dincotro bate vântul epocii. Dar, cum Constantin și Metodiu, frați din Tesalonic, spune legenda, traduseseră Evangheliile, iar Constantin

inventase alfabetul glagolitic, cel cirilic venind mai târziu în Bulgaria, centrele devin Ohrida și Preslav, cu multe modificări, spune Rosetti. Destul ca să se concludă că vechea slavă bisericească ar fi limba bisericii ortodoxe slave și românești.

În cursul în fonetică e derutant, ambiguu slavofil. Incursiunea în sintaxa merge pe aceeași schemă, eronată total. La vocabular, pe criteriul cronologic, erorile sunt mai flagrante. Inutil de repetat. Mă întreb, cum n-a observat că BOIERUL avea boi, iar OIERUL oi??

De fapt, două legi sunt românești și universale: simetria ad/ba, ca și relația consonantică surd/sonor. Se vede ca operația Babel nu este încă clară lingviștilor noștri. Și, poate, nici nu avea cum să fie, de vreme ce abia acum am citit scrierea hieratică. Vom insista deci, pe prefixe și sufixe, care, în afara regulilor de pronunțare, separa limba unica de cele 72 de graiuri.

Pocind cuvintele noastre, Rosetti le declara străine. Evident: Ne, PO; PRE; PRO; RAS; ZA, sunt cu citate trunchiate. Ca și sufixele: ac, aci, alnic, an, ante, ar, as, ca, mei, cala, can, elnie, enie, el, ic, ici, ina, is, iste, ita, iv, nic, og, us... false probleme veștejite de scrierea hieratică. Și în Onomastică, ca și în Topomastică, același fals procedeu, prin care se va „demonstra” prioritatea slavilor și dispariția autohtonilor.

CANTEMIR, în „Metafisica” sa, a dat cheia scrierii hieratice, ignorată de Rosetti. În încheierea nefericitului opuscul, nedeosebind codurile de limba vorbită, scrie dezinvolt: „Limba română este urmașa limbii romanizate a populațiilor dunărene, care a suferit o puternică influență a limbilor slave meridionale”. Sertarele istorice sunt convertite într-un amalgam din care cititorul obișnuit, amețit de teoria lui Stalin, nu mai pricepe nimic. Nici nu îl vom lăsa în boii lui și vom vorbi despre relația cu graiul maghiar.

Academia Româna... de la Budapesta?!

De altfel, limba lor este bine denumită ungară, nu maghiară. În 1963, apărea cartea lui Barezi Geza („A maghiar nyelv electraiza”), în care susține că ungurii n-au împrumutat din limba românească decât cel mult 8 cuvinte, cu caracter regional, de care n-aveau nevoie. Iată, deci, cum cercul denigrării este bine concentrat de către denigratori. Chipurile, ei sunt superiori, nedisimulând disprețul și ocara la adresa localnicilor. Acești semi-sălbatici asiatici fără țară și limbă au luat la monosilabele lor urlate, de oriunde, dar nu de la romani...

Un alt autor, Bledi Geza, e de părere că vreo 600 de cuvinte românești au intrat în lexicul maghiar. Lucrarea se chema „Influențele limbii române asupra celei maghiare” și a apărut și în „Limba Română”, revista de la noi. Culmea, nimeni nu i-a acordat nicio importanță și cele 600 de cuvinte sunt „ungurești” în toate dicționarele și statisticile de la noi...

Profesorul Isac Mocanu, ardelean de bună credință, plurilingvist, va trimite un studiu temeinic Institutului de lingvistică, dar răspunsul lui Petrovici este prompt: lucrarea nu are niciun merit. Mocanu demonstra că mai mult de 600 de cuvinte sunt românești, nu maghiare. Pentru că el întreba pe „experții” de la noi, de ce nu se ocupă de transferul din româna în maghiara... Cum, de ce? Să strice schema lui Cihak?! Și argumentele nu ar fi lipsit. Un alt autor maghiar, anume Alexiss Gy, vorbind despre Cihak, scrie ca numărul de 580 de cuvinte maghiare este exagerat, reducând numărul lor la 349. D. Macrea, alt venit pe val în lingvistică, validează pe Cihak. Se uita că Dr. Cihak, fratele împricinatului „lingvist”, scrie că acesta nu știa nicio limbă și era un escroc. Lumea tace, deși lucrul e clar.

Limba reflectă cultura și civilizația unui popor, determină ființa sa etnică și rolul în dezvoltarea sa socială,

e actul de cetățenie în marea comunitate a popoarelor. Legea diferențierilor promovează evoluția întregii comunități numite POPOR. Cosmopolitismul este dușmanul real. Cunoștințele pot și trebuie să fie multe și cât mai multe. Așa e determinat progresul.

De la cine au deprins agricultura și meșteșugurile migratorii, dacă nu de la băștinași? Fantezia nu ține loc de știință a limbii. Hoardele puse pe jaf erau atrase de bogăția vieții materiale, fapt evident. Noi suntem singurul popor care n-a râvnit și nici n-a cotropit alte teritorii străine. E bine știută însă lupta pentru spațiul strămoșesc, împotriva invadatorilor.

Potrivit DLRM avem circa 9.000 de cuvinte, iar cu cele omise cam 10.000. Care alt popor mai are atâtea cuvinte? Analiza monosilabică și structurală va lumina această coloană infinită a spiritualității noastre. Oi n-avem, brânză mâncam, asta este lozinca cotropitorilor, care judecă poporul după căciulă, cojoc și opincile confecționate de industria populară.

Dar, colaborarea cu dușmanii se cheamă trădare și trebuie pedepsită ca atare, fără milă. Oalele sparte trebuie plătite, chiar dacă respectivul „nu suportă pușcăria” și e... „cult”. Năvălitorii aveau maximum 200 de cuvinte iar subterfugiul că le-ar fi completat cu cele latine este fals. Hoarda era analfabetă.

Ungaria - un stat tampon creat de Vatican

În istoria bizantină, maghiarii apar undeva în Nordul Mării Negre, cu origine mongolă, cu viață parazitară. Un alt autor maghiar, Ban Aladar, în „Originea maghiarilor”, citează pe Ibn Rostah, care scrie: „... ei (maghiarii) locuiesc în corturi... iarna se retrag lângă râuri, unde pescuiesc și unde trăiesc comod. Ei stăpânesc pe toți vecinii, pe care îi obligă la sarcini grele și îi tratează ca pe niște prizonieri, apoi îi târăsc la Kerçi, localitate de lângă

mare... unde ei vând prizonierii și cumpără stofe grecești și alte mărfuri”.

Un alt autor bizantin, Porfirogenetos, fiul împăratului Leon cel Mare și înțelept, referindu-se la aceeași fază a istoriei acestei hoarde mongole, scrie:, „Viața lor era cea a nomazilor de stepă”.

Călugărul catolic Iulianus descoperă în anul 1236 o fracțiune importantă a poporului maghiar și scrie despre ei astfel: „... trăiau ca animalele sălbatice, nu lucrau pământul, mâncau carne de cal și de lup și altele de acest fel, beau lapte de iapă și sânge”.

Hoarda este bătută de Besseni și ruptă în două. O parte se retrage în Asia, cealaltă se oprește în Carpații Păduroși din zona Ungariei, după care ocupă cotul Tisei, o zonă de mlaștini și balți, unde caili găseau planta coada calului. Aici e germele viitorului stat maghiar. Statul este creat de catolici împotriva ortodoxiei noastre, un stat tampon. De fapt, ei au fost aduși de bizantini, inițial, împotriva Apusului catolic, fac incursiuni devastatoare până la Roma și, plătiți dublu, devin catolici. Hoarda de manevra...

Bessenii erau Basarabenii (Arabia bessenilor) cu confuziile de rigoare ale lingviștilor, deși Ara înseamnă ținut, iar avius-a-um drum; deci fără drum, din lipsă de piatră, lipsa drumurilor arătându-i numele. Cum cealaltă era... pe nisip.

În timp, civilizarea hoardei are amprentă germană, de netăgăduit. Chiar în condițiile maghiarizării forțate din Ardeal trebuie să subliniem rolul preoțimii ortodoxe din Moldova și Țara Românească, stavilă în calea tendințelor de deznaționalizare, ale imperiului catolic cosmopolit. Progresul lor se referă la ultimele veacuri, Evul Mediu apusean fiind cunoscut ca un adevărat viespar, în care primatul era al forței și al sălbăciei. Este cunoscut disprețul lor față de cultura apuseană.

Curs practic pentru „academicieni de carton”.

De fapt, observăm lipsa de pregătire lingvistică generală la cei care emană, în numele Academiei, anume, regulile generate de transfer ale cuvântului dintr-o limbă în alta.

1. Niciun cuvânt nu trece dintr-o limbă în alta decât din necesitate. Noțiunea e însoțită de cuvânt, numele ei primar. Dacă în limba noastră perioadă s-a folosit cuvântul maghiar gozos (ghezeș), acesta a dispărut când a apărut cuvântul românesc tren. Sputnikul este sputnic.

2. Trecerea unui cuvânt în altă limbă se face numai printr-o arie de contact dintre două limbi, prin conviețuire îndelungată în timp. În contextul noii limbi, poate lua și alte sensuri, potrivit fonetismului limbii adoptive.

3. Transferul e compromis, dacă se modifică cuvintele, lucru curent în lingvistica maghiară.

4. Cuvintele maghiare nu pot apărea în Țara Românească și Moldova, dacă nu sunt curențe în Ardeal. Și exemple aberante sunt destule, precum „alean” pe care DLRM îl probozesc din maghiarul „elen”, sau Bacău...

5. Nu se poate considera transfer numai o parte din cuvânt, ci trebuie studiată întreaga familie a cuvântului respectiv.

6. Analiza structurală a cuvintelor dezvăluie originea lor. Acest lucru se cunoaște prin monosilabele, purtătoare de sens.

7. Oricât de multe cuvinte ar împrumuta o limbă din alta, ea nu-și schimbă caracterul său particular, distinctiv, structural. Din două limbi diferite nu apare una simbiotică, ci una învinge.

Necunoaștere sau neaplicarea legilor de mai sus duce la fals. Aparent paradoxal, denigratorii de ieri sunt și azi la modă. Cum am mai scris, limba românească este o protolatină arhaică și populară, limba lui Adam și Eva.

Intervențiile zișilor intelectuali în lexic s-au dovedit a fi cuvinte parazitare, de care limba s-a curățat, fiind organism viu. La vremea sa, Eminescu a vorbit clar despre aceste aspecte ignorate la noi, cu bună știință, dar cu rea credință. Din dicționarul lui Șăineanu, au fost omise o serie de cuvinte vechi, arhaice, în mod nejustificat (iată numai câteva: amăruță, aret, băgău, bobușor, boldiș, bonzar, borhan, botoși, brâneț, buflea, buton, butaciu, brânișor etc.). De ce lipsesc numele de jocuri, precum calabrează, hațegana, trei-păzește etc., dar apare jocul maghiar boricza, pe care nu-l aflăm nici în dicționarele maghiare?

Latina arhaică nu are nimic de-a face cu Roma. Iată un exemplu clar, cuvântul maghiar *ernyo*, venit din armean, nu din cuvântul latin *araneum*, pentru că apărea atunci *aranyeum*. „Kep” vine din „chip” și nu din tipus, ca și *elegans*, *tigris* etc.

Fără biserica catolică, maghiarii n-ar fi supraviețuit. Nu putem purta mânuși în știință. Și mai e ceva destul de important. Ei sunt minoritari în propria lor țară.

Să revenim la broșura „caprovarzistă” a lui Rosetti. Spun eu „puatti”? Deloc. Numai că, în bibliografia cercetată de distinsul academician, lipsesc multe cărți care l-ar fi îndrumat spre adevăr. Aristotel nu putea lipsi, vorbind despre cuvânt și importanța sensului primar. Or, dumnealui scrie clar: „Cuvântul este arbitrar, aceeași noțiune poartă nume diferite în diferite limbi: românește *casă*, franceză *maison*, rus *dom* (Introducere în Fonetica, 1967, pag. 100).

Presupunerile despre accent, vocale, diftongi, triftongi nu au o explicație științifică, ci bănuieli de care se îndoiește orice vorbitor, fie și neșcolit. La consoane, alte scheme prefabricate în creuzetul Turnului Babel, care și azi e practicat de tot felul de creatori de bezicuri stupide. El mai scrie ca maghiarii găsesc în Ardeal o toponimie a unei populații slavo-române, cu conducători slavi...

Numai că chiar cuvântul Ardeal apare din epoca

bronzului, când nu auzise nimeni de maghiari și slavi. E vorba de inelul de la CELEI, care aparținea Banului BOB. Quod erat demonstrandum.

Capitolul IV

ETNOGENEZA ROMÂNEASCĂ - UN FALS GROSOLAN

Deznaționalizare prin... romanizare

Teoriile în uz privind limba și istoria națională sunt copii ale unor autori străini, în care interesele politice ale acestora au prioritate deplină. În esență, urmăresc subminarea statului național unitar roman. Un popor fără limbă nu are istorie, nici drepturi depline asupra teritoriului pe care-l stăpânește. Limba determină însăși naționalitatea.

Iată cât de actuală este observația lui Aaron Florian, rostită în 1843 la Academia Mihăileană („Profesiune de credință”, București, 1982, p. 127): „Începutul ce ai este necunoscut, numele ce porți nu este al tău, nici pământul pe care locuiești; soarta ta așa a fost, ca să fii tot cum ești; leapădă-te de începutul tău, schimbă-ți numele sau primește pe acesta pe care ți-l dau eu, ridică-te și du-te din pământul pe care-l locuiești, că nu este al tău, și nu mai munci în zadar, căci tu nu poți fi mai bine decât ești! Și într-adevăr, toate aceste cuvinte ni s-au zis de către străini: începutul ni s-a tăgăduit, numele ni s-a prefăcut, drepturile ni s-au călcat în picioare, numai pentru că n-am avut conștiința naționalității noastre, numai pentru că n-am avut pe ce să ne întemeiem și să ne apărăm drepturile”.

S-a creat axioma că latinitatea limbii noastre ar avea drept bază pierderea limbii dacilor de dragul culturii superioare a romanilor. Analfabeții noștri și-au uitat limba lor multimilenară fascinați de scandarea latinei clasice, pe

care și-ar fi însușit-o într-un timp record, pe care nici savanții de azi nu l-ar putea egala.

Neavând școli în care să învețe au deprins-o oral pe genunchii soldaților veniți din întregul imperiu roman, adevărat miracol - pentru ca apoi ei înșiși să devină propagandiștii codului latin, devenind populate romanizata, fără etnie în câteva generații, deci rupându-se de tot ce era cultură și civilizație autohtonă, pentru ca apoi să mai uite două treimi din limba pe care o învățaseră fulgerător, de dragul monosilabelor urlate ale migratorilor.

Alogenii ne învață... limba română!

Făcând o statistică a explicației etimologice din dicționarele în uz, procentele sunt uluitoare... Cu alte cuvinte, strămoșii noștri erau mult mai înapoiți, nu numai față de Roma, dar și față de hoardelor migratoare care, în schimbul jafului, ne blagoslovesc cu cuvinte fundamentale! Ca să fie completă batjocura, băștinașii nu se pot despărți de romani, își părăsesc țara, rătăcesc un mileniu pe undeva prin Balcani, pentru a reveni abia în secolul XIII, să redevină majoritari pe neobservate în străvechea lor patrie, după o incalificabilă blendăreală de nomazi. Între timp, hoardele migratoare botează țara, munți, ape, câmpii, devenind băștinași cu drepturi depline istorice certificate de lingviști. Astfel că urmașii dacilor devin străini, toleranți în propria țara! Aceasta este, pe scurt, teoria imigraționistă, creată nu numai de către neprietenii declarați, dar și cea mai cunoscută în mediul școlar, mediu și universitar.

Elementul etnic dac ar fi dispărut cu totul, astfel că noi suntem dezmoșteniți: o populație incertă, romanizată, contopită cu elemente slave, maghiare, turcești etc. Și fantezia asta, ușor de combătut, ține loc de etnogeneză a poporului român... În general, toată teoria este susținută din umbră de către specialiștii în limbi, care se întrec să

afle cât mai multe cuvinte străine în lexicul românesc. Am observat că marea lor majoritate nu cunosc limba noastră și nici n-o vorbesc în familie... Ei o află în dicționare și, de aceea șubrezenia și illogicul argumentelor puerile nu pot rezista oricărui cercetător imparțial.

Lingvistica românească - o batjocură națională!

De observat că, potrivit dicționarilor în uz, din circa 10.000 de cuvinte, jumătate au origine necunoscută, numai că nu există în nicio alta limbă. De ce nu sunt românești? Păi, 5.000 de cuvinte, în comparație cu cele 200 - 300 cu care au venit migratorii, ar strica toate calculele batjocurii naționale numită lingvistica românească! mai mult, din limba noastră, migratorii n-au niciun cuvânt!? Așa aflăm din dicționarele noastre...

Este adevărat că limba românească este eminentă latină, dar nu de proveniență romană, ci o protolatină arhaică și populară, denumită în fel și chip, protoariană, traca vedică dar cu valentele certe ale limbii adamice, care coboară în timp până la stadiul copilăriei neamului omenesc, prin valoarea pe care o au monosilabele în formarea cuvintelor. Este de altfel singura limbă fonetică.

În ceea ce privește preținsele împrumuturi din slavă, maghiară, turcă etc., la o analiză mai atentă, vom constata că, de fapt, cuvintele sunt românești, luate de către popoarele migratoare respective. Cercetând dicționarele lor constatăm că nici nu există în limba respectiva, ba, mai mult specialiștii străini susțin originea românească a multor cuvinte, fapt ignorat de „experții” noștri! Referiri vom face la dicționarele maghiare care sunt mult mai exacte și adevărate în foarte multe cazuri în contrast cu cele de la noi... Este de reținut observația lui Sextil Pușcariu:

„Cu cât cercetările etimologice progresează la noi, cu atât ne convingem mai mult de două lucruri. Mai întâi că

elementele latine sunt mai multe în limba noastră decât se admitea în general până acum, și al doilea, că în cazuri când cuvintele românești se potrivesc ca înțeles și formă cu cuvinte ale popoarelor împrejmuitoare, la ele obscure etimologicește, noi am fost mai ales cei care le-am dat, decât cei care le-am primit”.

De fapt studiile de la noi nu se ocupă de mult de daci. Toți cei care au alte păreri sunt eliminați, chiar dacă se numesc Hașdeu sau Cantemir. Chiar populația romanizată nu mai interesează: a dispărut! Așa a apărut Ipoteza Bernștein (Tot de origine iudaică...) potrivit căreia în Muntenia, între sec. III-XIII, nici n-a existat populație romanică, ci numai slavi. Dacă adăugăm că toponimia este considerată de către specialiști de proveniență slavă, știindu-se că primii ocupanți botează locurile, iată-ne străini în propria țară! mai mult: uneltele agricole, animalele și peștii, inexistenți la ei, sunt cuvinte de origine străină.

Romanizarea - o teorie penibilă, dar oficială!

Oameni cu studii înalte consideră că primii pionieri ai lăudatei civilizații romane ar fi fost comercianții, care ar fi generalizat romanizarea Dobrogei cu mult înainte de venirea lui Traian. Întrebarea este de ce n-au făcut același lucru grecii, cu mult înaintea lor, în așa-zisele colonii grecești? Grecii erau inferiori romanilor? Și, de ce toată influența turcă de secole nu a dus la turcizarea Dobrogei?

Numai că faimoșii coloniști veneau din Peninsula Balcanică sau din Asia Mică și vorbeau dialecte ale limbii unice din Spațiul tracic, componente ale protolatinei aparținătoare Spațiului Burebistian. E greu de observat ca până azi se vorbește aceeași limbă românească pe acest spațiu imens?! O întrebare de bun simț ar fi: de ce nu s-a impus aceasta latină măcar în Roma, ca să nu vorbim de întreaga Italie? Falsul teoriei pe care o girăm este grosolan

și răspunsul la îndemâna oricărui om cu judecată. Cum se știe, era interzisă scoaterea coloniștilor din Italia, fiind depopulată. Oricum, nu ne puteau romaniza alogeni nelatini! Numeric erau o infimă minoritate și nu aveau cum vorbi latina clasică romană, folosită exclusiv în cancelarii și în biserica păgână catolică.

Legionarii – câți vor fi fost – postați în garnizoane, păstrau ordinea, se opuneau rășcoalelor și nu se ocupau cu școlarizarea băștinașilor; negustorii învață și ei câteva cuvinte ale localnicilor, ca să-și poată continua afacerile.

Alți factori inventați? Ciobanii în transhumanță. Numai că vorbăreții specialiștilor nu prea au cu cine vorbi în afara turmelor și animalelor sălbatice.

Și, de ce n-am compara iluzia romanizării Daciei între 106 – 271 e.n. cu realitatea tristă din Basarabia, care, între 1812 – 1918, cunoaște, atât sub țarism, cât și sub comunism, cea mai grea teroare: deportări, obligativitatea limbii ruse în școli, falsificarea istoriei și a zisei limbi moldovenești etc., fapte cunoscute, și să constatăm că, în afara unor influențe în lexic, nu au putut nicicum modifica structura latină a gramaticii, nici lexicul majoritar românesc. Se compară ce se fabulează despre români cu ce fac rușii?

Oare, jefuitorii romani și-au propus vreodată schimbarea limbii? De ce măcar în Italia nu au făcut acest lucru? Dar în nordul Africii, Asia Mica, Malta etc., de ce nu s-a petrecut nimic deosebit în acest sens? Pentru că e pură fantasmagorie toată teoria. În Ardeal, maghiarizarea forțată a reușit numai prin unitățile cu Roma, doar parțial, deși cunoaștem metodele hoardelor, de la huni la hortyști!

Ipoteza romanizării prezintă și alte obiecții serioase. Să presupunem că ea s-ar fi petrecut în „teritoriul ocupat vremelnic”, care nu reprezenta decât o parte a Daciei. Cum a cuprins Spațiul Burebistian? Lingviștii pretind că răspunsul este simplu: „prin extinderi masive de populație și prin emigranți”... Aici, fantezia depășește orice limită!

Nu se cunoaște oare lupta neîntreruptă a dacilor liberi, care dețineau trei sferturi din țară? Oare, populația romanizată” devine o masă de agitatori, părăsindu-și ocupațiile pentru propaganda în folosul Romei? Copilării! Nu aveau altă treabă? Erau misionari? Din ce trăiau? Se mai scapă din vedere că ne aflăm în perioada migrației popoarelor, de confruntare permanentă, când localnicii n-aveau timp de propagandă împotriva propriului popor! Și despre ce expansiune a limbii poate fi vorba, când limba se învață în familie? Ridicolul unor asemenea explicații sfidează orice logică!...

Pretenții teritoriale prin falsa lingvistica

Romaniștii își mai bazează teoria lor și pe inscripțiile din Dacia, acuzând imposibilitatea traducerii lor prin nepriceperea celor care le-au scris. Aurul și piatra erau la dispoziția analfabeților?! Iar numărul lor mare - repetăm, peste 90% - arată că Dacia era centrul întregii antichități, cu mult înainte de fundarea Romei. Scrisul începe la Tărtăria cu mai mult de un mileniu înainte de scrierea sumeriană...

Ipoteza oficializată ar mai fi că limba noastră are la origine latina romană, care a suferit, în contact cu limbile slave, influențe profunde, devenite componente fundamentale. Nașterea ei s-ar fi datorat stăpânirii romane asupra unor triburi care s-au romanizat, perioadă în care ar fi dispărut elementul etnic daco-get, urmând ca formarea sa definitivă să se petreacă în urma unei conviețuiri de secole cu elementele slave.

Excluzând deliberat permanența autohtonilor, teoria subtilă duce la ruperea strămoșilor daco-geți de urmașii lor direcți: românii. Iată substratul antiromânesc al acestei faimoase teorii: înlocuirea termenului de daco-get sau străromân prin vagul „populație romanizată”, care aduce pe tapet necesitatea altei teorii „a continuității”, necerută

nimănui pe glob, și care, în fond, ține pe loc cercetarea adevărată de mai bine de un secol.

De ce această nouă diversiune? Ca să se legitimizeze apariția statelor la toți vecinii migratori, noi fiind ultimii, veniți de nu se știe unde, ca să copiem modelul lor, ori să preluăm forme de organizare din Bizanț, prin intermediul lor. Astfel, nord-dunarenii ar fi o populație romanizată, la care se adaugă slavii romanizați. Deși diferențierea dacilor din masa tracilor este clară, fie și numai din textele clasice rămase, ai noștri caută cu elan o limbă tracă (niciodată pe a geților!) despre care fiecare scrie ce vrea. În fond, limba dacilor poate fi de orice fel, numai latină, nu! Aici e miezul problemei, pentru că s-ar exclude faimoasa romanizare, iar dacă s-ar dovedi că vorbim aceeași limbă de mii de ani ar dispărea și faimoasa problemă a continuității. Atunci s-ar observa că latina clasică este o creație târzie, un cod de cult și cancelarie, necum vorbită vreodată.

„Limba românească e muma cei latinești”.

O metodă curentă antiromânească este falsul prin omisiune. Nu ne spune nimic despre cei care au o altă părere. Aflăm în vreo carte părerea lui Petru Maior? Iat-o: „... De aceia, măcar că ne-am deprins a zice că limba română e fiica limbii latinești, adică a cei corecte. Totuși, dacă vom vrea a grăi oblu, limba românească e muma limbii cei latinești” („Ist, pentru începutul Românilor în Dacia”, Pesta, 1812, p.316). Sau, în aceeași ordine de idei, a lui Constantin Cantacuzino-Stolnicul: „fără Dachii, prea marea lor limba osebită având, cum o lepădară așa de tot și loară a romanilor, aceasta nu se poate socoti nici a crede”. Acest adevăr de bun simț a apărut într-o carte editată la Lyon, încă din 1667. Să nu fie cunoscută „specialiștilor” noștri?!

Nu e vorba de necunoaștere, ci de tăcere deliberată. Iată și părerea unui străin de neamul nostru, care nu poate

fi acuzat de partizanat: „Latineasca, departe de a fi trunchiul limbilor care se vorbesc astăzi, s-ar putea zice că este mai puțin în firea celei dintâi firi romane, ca ea a schimbat mai mult vorbele sale cele dintâi și, dacă nu m-aș teme să dau o înfățișare paradoxală acestei observații juste, aș zice că ea este cea mai nouă din toate, sau cel puțin este aceea în ale cărei părți se găsesc mai puține urme din graiul popoarelor din care s-au născut. Limba latinească în adevăr se trage din acest grai, iar celelalte limbi, mai ales moldoveneasca, sunt însuși acest grai” (D’Hauterive, Memoriu asupra vechii și actualei stări a Moldovei, Ed. Acad. 1902, p. 255 - 257).

Bine înțeles, era vorba de limba română, unitară în cele trei țări.

Ungurii nu s-au romanizat în 1.000 ani!...

Ca și iluzoria slavă veche, latina romană fără Biserica Catolică n-ar fi supraviețuit. Dialectele triburilor italice și-au păstrat până azi particularități clare, dovadă ca nici aici romanizarea nu are un suport real. În ceea ce privește limba românească, trebuie să ne obișnuim cu existența ei străveche din limba unică adamică, aparținând bazei din care s-au diversificat dialectele locale latinofone prezente în Italia, Spania, Portugalia, Franța, prin arhaismul sau protolatin. Este vorba despre latina populară (vulgară) despre care Pisani face și următoarele precizări:

„Unitatea limbii latine vulgare este admisă astăzi ca o dogmă... ea s-a menținut atâta timp cât puterea centrală a avut posibilitatea să impună o limbă comună întregului imperiu, adică până la sfârșitul veacului al IV-lea pentru imperiul de apus și veacului al VI-lea pentru provinciile orientate”.

Latina era accesibilă celor instruiți în școli. Latina n-a fost niciodată accesibilă poporului de rând, care vorbea graiuri barbare disprețuite de oficialitate, limbă

diferențiată în graiuri locale, după provincii, care se emancipează în timp, devenind limbi naționale în zilele noastre. Ele nu au un fond roman, ca și cele din Italia și limba românească. Pentru că fenomenul de sinteză invocat între limbile locale și cea romană, dacă ar fi fost real, ar fi dus la apariția de limbi neolatine și în Egipt, Malta, Asia Mică, etc., unde n-a rămas nicio urmă de la latinizare, ori romanizare...

În Ungaria, latina medievală a fost un mileniu limba universală a regatului. Latina se folosea exclusiv în școli, administrație, biserică, știința etc. A apărut o nouă limba latino-maghiară? Nicidecum. Limba maghiară și-a împrumutat cuvintele din limbile populației băștinașe, păstrându-și caracteristicile inițiale. Ea a ieșit la lumină abia în secolul al XIX-lea, devenind limba oficială literară a statului ungar.

Romanizarea-nedorită chiar de... romani

Pirone din Udine (1871) arăta că „limbile romane, așa cum apar ele în mărturiile scrise din evul de mijloc, nu derivă din limba latină (romană, - nu.) nici pe calea filiațiunii, nici pe calea corupțiunii, ci ele ni se prezintă doar ca o redeșteptare a dialectelor vulgare ce se vorbeau încă înainte. Deci, limba latină ajunsese a o constitui într-o limbă nobilă. Aceste dialecte vulgare au rămas obscure tot timpul când limba latină a fost întrebuințată în scris și ca limbă de instrucțiune în școli. Îndată însă ce școlile au încetat și limba nobilă s-a pierdut în mijlocul barbariei, dialectele vulgare, care până atunci nu se puteau mișca, au fost gata să ia locul limbii latine și din momentele acestea începe o nouă civilizație în lumea romană”.

Surprinzător, și azi mirajul Romei ține loc de știință...

Romanomania susținută de o elită patriotardă e o naivitate care nu rezistă celei mai elementare critici obiective.

Este interesant, însă, că mari lingviști susțin cu totul altceva. Iată, Carlo Tagliavini se referă direct la chestiunea de față, scriind despre originile limbilor neolatine astfel:

„Din punct de vedere al lingvisticii romanice ar fi bine să se rețină două lucruri: noțiunea de romanitate a fost o noțiune esențial politică, iar romanii nu și-au propus niciodată o asimilare violentă a populațiilor supuse și nu au încercat nicicând să-și impună limba lor”.

Nici nu ar fi reușit, chiar dacă ar fi dorit. În spatele zisei simbioze se afla, de fapt, un război de 100 ani al, cărui final a fost alungarea stăpânirii romane din Dacia.

„Vaporizarea” dacilor - visul vecinilor

Ocupându-se de cea de a doua componentă a limbii noastre prin slavii romanizați, se acreditează ideea periculoasă a stăpânirii spațiului nord-dunărean de către slavi încă din secolul al IV-lea, în timp ce românii ar fi apărut abia în secolul al XII-lea! În sprijinul panslavismului se aduce pretinsa dovadă a toponimiei slave de la noi. Dacă ar fi reală s-ar demonstra că slavii au fost primii ocupanți - ceea ce se și susține - și că românii ar fi sosit aici abia după ce slavii ar fi stabilit întreaga toponimie. Numele topice, odată stabilite, nu se mai pot schimba. „Orașul Stalin” pentru localnici a rămas tot Brașov!

O întrebare elementară ar fi: dacă nu era nimeni pe aici, cine i-a romanizat pe slavi, cine i-a deznaționalizat? Niște cete de nomazi, ciobani, puteau deznaționaliza o populație sedentară de slavi care se înrădăcinase aici de 6 secole? Totul e un fals ordinar! În tot spațiul Burebistian, Slovacia a fost singura zonă unde, numeric superior, a învins elementul slav. Ar trebui subliniată superficialitatea cu care ni se dau explicații lingvistice...

„Printre vechile denumiri de râuri, din teritoriul nord-dunărean, câteva sunt socotite trace: fonetismul

formeii actuale românești al unora din ele denotă însă că ele au fost transmise populațiilor de limba română de către slavi, care, la rândul lor, le-au împrumutat de la vechile populații locale nord dunărene"...etc.

Ce frumos, ce poetic, ce antiromânesc! Nu oricine scrie ca Al. Rosetti, în Istoria Limbii, vol", p. 62! Deci, casație... Cea mai înaltă autoritate academică, universitară" etc. Asta învățăm!

Deci, numele topic a fost preluat de la „populații nord-dunărene”, transmis slavilor sau maghiarilor, de la care l-am preluat noi. Dar, cine erau acele populații? Nu cumva, dacii? Sau popoare migratoare incerte care au fost trecut pe aici?

Aici, antiromânismul își dă mâna cu absurdul. Iată, din nou, ruptura dintre daci și români. Este esența întregii teorii: dacii s-au vaporizat, ungurii și slavii au botezat țara, devin băștinași iar românii tolerați...

Români - „oamenii Soarelui” (Fiii Luminii)

Și pentru ca lucrurile să se complice după dispariția din scripte a daco-geților, după un mileniu apar vlahii. Alte teorii. Este adevărat că românii s-au numit în chip și fel. La noi se acceptă ca valah este un termen generalizat în Evul Mediu, denumind pe români. Cât despre termenul de romani, apare chipurile abia în sec al XIX-lea. Așa să fie?

Analiza monosilabelor arată cuvântul Români compus din Ro + mână: „ro = simbolul solar, rotund, întreg, închinători ai Soarelui, reprezentat în toate religiile cu simbolul R. A doua parte a cuvântului mână - duce încă în perioada vedică, atunci când acești mani, descendenți ai lui Manu, primul legiuitor, erau considerați oameni întregi, drepți. Diferența dintre romani și români e mult discutată „căciulă”. Numai în limba noastră literară cuprinde temarul A, a a. Ușor de observat că avem a și î,

onomatopeile râsului și plânsului. Căciula arată și că la noi e și iarnă. Ceea ce Italia nu are. Să învățăm limba noastră!
...

EU.RO. PA = Eu, Soarele, Tată

Adâncindu-se analiza monosilabelor se ajunge la adevăruri nebanuite. Chiar numele continentului nostru EU.RO. PA, arată cine a botezat lumea. (se știe: EU, ca și RO, iar PA = tată!). Numele de VLAHIA apare în BIBLIE drept HAVILA (EDEN)... anagramat. Era și acesta un procedeu de diversificare a limbilor (BISANTUL - ISTANBUL; MANOLIS - SOLIMAN; AHIM - MIHAI etc.) În epoca romană, actuala Germanie era împărțită în West fellah și Ost fellah. Egiptenii se numeau felahi. Iată, deci, cine erau de fapt băștinașii denumiți astfel... Se mai știe că erau închinători zeului Soarelui, iar cuvântul ALB apare sub forma BAL, zeul suprem, despre care cuvintele românești bălan, bălai, ca derivate, denumesc rasa albă, căreia aparțin dacii. Așa sunt descriși în mărturiile scrise rămase din antichitate. Poetul OVIDIU amintește că romanii îi numeau pe daci „Plavi”, pentru culoarea blondă a părului lor. Termenul latin flavus-a-um, auriu, bălan, prin palatalizarea lui „v” a devenit Flahus, și specializat VLAHUS.

Bal, ac/Val, ac - rasa albă din „Țara Zeilor”.

Mai sus arătam ca închinătorii lui BAL considerau albul expresie a curățeniei și desăvârșirii, drept atribute ale zeului suprem. În cartea sa „Marii Inițiați”, vorbind de rasa albă, Edouard Schuré notează: „Această rasă urma să inventeze cultul Soarelui și al focului sacru și să aducă în lume nostalgia cerului”. Erau numiți Hiperboreeni, despre care vorbește și mitologia greacă.

Se cunoaște destul de bine cum BAL.ac devine VAL.ac. Prin trecerea lui B în V., fenomen curent. Dacii se mai numeau ACI ȘI AVI. În „Cronografia” lui Ioannes Mahales (cca. 491 – 578) găsim o referire la regina BOA, care domnea peste hunii sabin, după dezmembrarea imperiului lui Atila, aliată cu Justinian, văduva unui rege VLAH. În secolul V, înainte de apariția slavilor în Balcani, aflăm toponimul VLAHERNE, ceea ce arată neadevărul că slavii ne-ar fi numit vlahi.

Misterul Get este de nepătruns datorită întinericului care acoperă limba. Izvoarele cele mai interesante sunt păstrate în cărțile sfinte ale brahmanismului. Cele 4 Vede, textele liturgice care le însoțesc, dar mai cu seamă acele speculații cu caracter teofilosofic numite „Upanișade” sunt de folos pentru cercetătorii tineri, ca și epopeile cu caracter popular Maha-Bharata și Rāmāyana.

În India, limba vedică era demult uitată, și, ceea ce este notabil, numele zeităților principale nu au lăsat nicio urmă. În schimb, toponimele din nordul Moldovei și Ardealului păstrează până azi numele zeilor vedici, așa cum demonstrează Nicolae Miulescu în cartea sa „Dacia, Țara Zeilor”, ridicând semne de întrebare privind patria de origine a celor care, cu turmele lor, au ajuns de au cucerit India. Este vorba, desigur, despre INDIA PONTICĂ, aflată în nordul Mării Negre, despre care izvoarele tac.

„Este un fapt cunoscut (spune Louis Jacolliot în „L'Olympe Brahmanique”, ed, 1981, p.3) ca Atharva – Veda, scrisă într-o sanscrită primitivă, aproape monosilabică, nu mai era înțeleasă deja în vremea lui Manu de către brahmachari sau elevi în teologie și că în aceea vreme, păstrându-i formele arhaice, a fost transcrisă de Sunasepa într-o sanscrită mai modernă, sanscrita Vedelor”.

Brahmani sau... blahmani?!

Unde a fost, deci, locul în care acei MANII, stăpâni ai

creației, au trăit „cărora li se mai spunea și Prajapati?

În urmă cu două secole, răspunsul nu putea fi dat. Descoperirea sanscrită a reprezentat o mare cucerire a lingvisticii: specialiștii și-au dat seama că nu au de-a face numai cu o nouă limbă care se înscria în familia celor câteva idiomuri vorbite pe pământul Europei, dar că, în noua limba descoperită, fiecare dintre cele europene își găseau reflectate multe din elementele de fond ale lor și că toate acestea așterneau peste fondul lingvistic european o rețea de legături necunoscute și nebănuite. Pentru un timp s-a crezut într-o limbă mama, într-o limbă din care cele europene ar fi luat naștere, apoi diverse teorii care s-au anulat reciproc.

Cercetând cu atenție literatura sanscrită, oamenii de știință au reușit să determine prezența a doua „momente” de spiritualitate în lumea celor pe care îi numim arieni. Primul este momentul VEDIC, cel de-al doilea momentul BRAHMANIC, iar între ele, cu o lungă și frământată perioada de tranziție, epoca UPANIȘADISTĂ.

Deosebite aproape total unul de celălalt, cele două momente – care, de fapt, înseamnă prezența întinsă peste multe milenii a doua diferite feluri de a înțelege și de a gândi, sunt prinse între ele printr-o țesătură de legături, stabilite cu multă pricepere de preoțimea brahmană, între ce a fost și ceea ce ar fi dorit să fie. Cunoscători fără pereche ai sufletului omenesc și stărilor sociale de atunci, preoții brahmani au țesut o rețea încâlcită de credințe noi (în raport cu cele din perioada vedică), rețea care se dezvoltă pe textele „brahmana”. Întreaga cădere a înaltelor înțelesuri vedice se oglindește în contrastul dintre aceste texte pline de imprecășii și blesteme și frumusețea imnurilor din RIG-VEDA.

Cert este că odată cu aceste imnuri o religie unică exista.

Societatea arienilor cuceritori ai Indiei era bine organizată iar casta militară (Kșatrya) cu atât mai mult.

Cartea lui Miulescu aduce cercetarea într-un nou stadiu prin dovezile pe care le prezintă, demonstrând ca leagănul neamului de oameni numiți Carpato-arieni vedici s-a aflat în interiorul lanțului carpatic, cuprinzând întregul bazin hidrografic al Dunării. Că între SOMEȘ ȘI ȘIRET, cu greutate în zona RODNA/DORNA, Rarău și zona Dej/Satu Mare, s-a aflat unul dintre principalele centre de dezvoltare a spiritualității vedice. Că SOMEȘUL, cu întreaga sa albie, a rămas în amintirea celor plecați să cucerească India, ca un loc sfânt, descris în upanișade. Toponimia someșeană oglindește lumea zeităților vedice de cult lunar. Cheia de dezlegare a limbii vedice este limba populara veche a neamului nostru românesc.

Capitolul V

LIMBA ROMÂNEASCĂ = LIMBA ADAMICĂ

„Nicio cercetare omenească nu se poate numi cu adevărat știință, dacă nu este dovedită prin demonstrații matematice, pentru că Universul ascunde sub aparențele sale o realitate matematică”.

Leonardo da Vinci

„Istoria - invadată de mișei și trădători”.

Două componente fundamentale ale cunoașterii au rămas în afara conceptului de știință: lingvistica și istoria. Minunat început am avut prin corifeii în fruntea cărora se situează Fr. Bopp, W. Jones, E. Burnout, savanți ai secolului XIX, epoca în care lingvistica nu fusese invadată de „simpatizanți” mai la început, mai târziu de atâția „înfeudați” fie unor interese politice, fie unor josnice interese bănești.

Același lucru îl observa în istorie Vasile Pârvan:

„Istoria a fost invadată de cei mișei, cei trădători, care au fost poftiți alături, ba mai sus decât cei curați, cei dreپți, o amară prețuire pe arginți pentru sângele vărsat în lupte... Și zarafii cântăresc în talgere: aurul răsăritului, focul Carpaților, grâul Dunării, codrii munților. Călcarea cuvântului dat e astăzi lege. În înăuntrul țării nu vezi decât necinste, cățărare desperată către locurile cele mai de sus, goană după avere, murdărire a tuturor numelor curate de luptători, fără frică împotriva răului”.

Rezultatul căderii de mai târziu a acestor discipline, caracterizată prin interesul unor explicări apriorice, a fost dezastruos pentru adevăratul scop al științei, care este și va rămâne cunoașterea adevărului. Din teoretizarea unor neadevăruri ce trebuiau impuse pentru a constitui argumente - în istorie și limbă - s-a născut un haos în care fiecare poate renunța la orice criterii logice aparținătoare științei, poate face afirmații lipsite de temei sporind confuzia.

Un exemplu concludent se poate scoate din filologia occidentală, care, lucrând în interesul Romei catolice, a încercat să facă din limbile celtice și cele celto-germane limbi latine, mergând până la totala eliminare a elementului celto-galic din franceză, celto-germanic din limbile germano-saxone, celto-iberic din portugheză și spaniolă etc.

Cât privește cele întâmplate în Europa de mijloc și mai ales în zona balcanică, exagerările au fost și mai lipsite de decența cerută de morala științifică. Pentru a se susține tendința de expansiune de la Petrograd (în perioada comunistă, centrul s-a mutat la Moscova) s-a născocit așa numitul slavism, de care, sau în jurul căruia, se aliniau popoarele balcanice, la baza cărora se afla, în realitate, elementul scitic, pe care slaviștii au încercat să-l desființeze cu desăvârșire, ca și cum acest mare neam ar fi fost șters de pe fața pământului de o putere cerească, sau înghițit de „rusalce”. Limba noastră ar fi, după

propagandiștii panslavismului, împestrită cu elemente slavone, lingvistica profesată la noi fiind la discreția denigratorilor de neam și limbă.

Dacii din... Grecia și India vedică

Premiza că limba românească ar fi o neolatină oarecare este falsă și păgubitoare. Trebuie studiată în compoziția chimică a cuvintelor sale (are peste 150.000), de la valoarea stabilă a monosilabelor, termenii săi fiind aparținători limbii primare.

Așa cum am văzut, limba vedică a avut inițial un caracter monosilabic, relația sa cu limba românească fiind directă în cazul toponimelor și hidronimelor analizate și, interesant, în această filiație intră și greaca veche. Între primii zece înțelepți, cel de **at** șaptelea PRAJAPATI este PLACETAS sau DAKSA.

Într-o legătura înserată în CARTEA LEGILOR LUI MANU (cartea IX-a art. 128) citim:

„În acest timp, pe vremuri, Prajapati DAKSA, chiar el, destină pe cele cincizeci de fiice ale sale scopului acesta, pentru a-i face fiii care să-i înmulțească neamul”.

„El dădu (din cele 50 de fete) 10 lui Dharma, 13 lui Kazyapa și 27 lui Soma, regele brahmanilor și al buruienilor de leac, cadorisindu-i cu găтели din cele mai minunate pentru plăcerea sa.

Legenda este „preluată” în mitologia greacă, numai că erau fiicele regelui DANAOS din Argos, măritate cu fiii lui Ägyptos, fratele său. Cum oracolul prezisese uciderea lui Danaos de către un nepot, din dorința regelui, fetele îșiucid bărbații în noaptea nunții. Dar Dypermnestra îl cruță pe Lycaios, care își ucide socrul, împlinind oracolul...

Filiația este evidentă. Am citat legenda vedică pentru a sublinia că numele țării, DACIA, era străvechi și nu o denumire dată de romani, cum se spune, spre diferență de geți, cum îi numeau grecii (eroarea este comună în

dicționare și studii de specialitate).

Implicațiile acestei puneri în valoare a toponimiei țării noastre prin descoperirea strânsei legături care există între ea și religia vedică, între ea și atâtea feluri de manifestare a lumii vedice, sunt multe și nebănuite de interesante. Și asta nu numai pentru noi, dar și pentru istoria arianismului din toate timpurile și de pretutindeni, istorie care până azi a rămas ascunsă în dosul unui întuneric de nepătruns. Se poate astfel stabili între evenimentele istorice, o logică înlănțuire și neîntreruptă continuitate. Istoria neamului nostru în special se va face înțeleasă.

Acel rușinos semn de întrebare pe care unii preinși oameni de știință îl puseseră asupra existenței neîntrerupte a acestui neam pe aceste locuri nu va mai însemna decât o rușine pe obrazul științei.

Limba adamică - o limbă onomatopeică

Pentru a da un răspuns convingător, va trebui să împingem căutările până la începuturile formării limbii, a acelei limbi care, după cum vom arăta, stă la baza tuturor limbilor ce se numesc „neolatine”. Când a fost acest început? Și unde s-a încheiat el ca arie geografică?

Prima caracteristică a limbii de început, creație omenească, se va regăsi în pronunțatul său caracter onomatopeic. Termenii aceluia început de limbă se referă la noțiuni dintre cele care au fost primar cucerite, precum denumirea manifestărilor naturii, ce reușea să impresioneze în mod deosebit pe cel ce trăia în mijlocul lor. Tunetul, zgomotul ploii, fâsâitul ierbii și al frunzelor, susurul și gâlgâitul apelor în scurgere, manifestările audibile ale unor animale periculoase, sau necesare vieții și altele asemenea au constituit primele elemente de limbă cucerite de omul european. Și toate acestea au fost puse în slujba intercomunicării. La început au fost cele mai ușor

însușite, mai ușor înțelese, mai ușor de rostit. Și acesta a fost caracterul primar specific limbii de început a populației europene. Imitând sunetele specifice emise de anumite păsări le-au și botezat (cucu, pitpalacul, pupăza etc.).

Îndeletnicirea principală era cea de vânător și pescar în căutarea hranei. Începutul de limba a fost supus unui proces continuu de erodare și însușire de noi termeni prin contactul dintre grupurile de vânători, care explica bogăția de sinonime caracteristică limbilor europene și în special acelor zone de latitudine medie a continentului. Și, spunem că în limbile europene de astăzi există un fond comun de cuvinte rămas din acele vremuri, adică de atunci când procesul de individualizare – atât al popoarelor, cât și al limbilor – nu-și făcuse apariția.

Identificarea acestui fond de cuvinte nu este lesnicioasă, dar nici imposibil de realizat. În afara onomatopeilor, numele animalelor de hrană sunt primele care fac parte din acest fond comun. Bou, oaie, capră, cal, miel, ied, numele unor păsări, precum gâscă, curcă, rață, găina, nu sunt decât câteva dintre cele despre care vorbeam. Dacă aceste denumiri sunt produsele gândirii omului de după ultima glaciațiune sau că ele sunt anterioare, nu putem ști, dar, pe noi ne interesează să stabilim cu ce bagaj de cunoștințe lingvistice a intrat omul în epoca pe care o trăim. Și, ne interesează în mod deosebit, întrucât pe această cale vom putea afla în ce măsură popoarele Europei sunt înrudite între ele și care este aportul fiecăruia la dezvoltarea vieții spirituale pe care lumea europeană și-a pus amprenta. Cum spiritualitatea unei lumi se oglindește mai cu seamă în limba pe care o stăpânește, ne vom ocupa de acest aspect esențial.

Limba română - cerebrală și primordială

Vechimea limbii noastre este evidentă prin onomatopeile sale întreșesute organic în familii de cuvinte (a foșni, a sâsâi, a sforâi, a guița, a mârâi, a cotcodăci) imitative, identice sunetelor din natură, și îmbracă înțelesul în structuri morfologice specifice. În acest mod, fie și numai din exemplele de care dispunem, se poate face dovada că limba română deține formele cele mai autentice ale limbii europene primare, limba care stă la baza tuturor celor considerate până acum arianice, indo-europene, trace etc, oricum ar fi denumite.

Autenticitatea acestei însușiri privește existența rostirilor primare ale omului european, de la forme onomatopice neevaluate la modul de formare a cuvintelor prin apropieri de monosilabe cu sens clar, bogăția de toate nuanțele și cu toate formele de extensiune prin asocieri și selecție logică. Pe baza acestor materiale se constată și se poate dovedi că limba noastră – în raport cu celelalte limbi europene – este o limbă ce are la baza formării sale cel mai mare procent de cerebralitate. Aceasta se verifică prin felul gândit (niciodată întâmplător) al marei majorități a termenilor rezultați prin alăturarea monosilabelor arhaice. Și, astfel, după observația inițială că stă la baza celor „reale neolatine”, ajungem la concluzia că, de fapt, limba romanescă – așa cum vom vedea prin scrierea hieratică – stă la baza tuturor limbilor numite arianice. Acest adevăr rezultă și din faptul că, luată drept etalon, justifică toate înrudirile ce se constată între limbile derivate, însușiri care păstrează legăturile cele mai apropiate între elementele rezultate din nucleul de bază (cel românesc) dar se depărtează între ele pe măsură ce ariile geografice, prin spații separatoare între ele, sporesc.

Limba română - din India la Atlantic!!

Iată monosilaba primară „pl” (pl. e – picătura, picIU, pici, or, pl, ez, pigment, pila, pl, ta, pisc etc) în înțeles de

mic, dă termenilor conținători de orice limbă înțeles apropiat de cel din care a derivat. Astfel, iată câteva cuvinte din „neolatine”.

Franceze: pic, picoter, pignochez, pilon, pigment, pincer etc.

Italienne: pica, pianto, pigolio, piluccare, pizzian etc.

Latine: pica, pila pilum, pilus, pinso – are etc.

Spaniole: pico, picada, pildora, pimienta etc;

Populația vânătoarească a păstrat, firesc, numele animalelor de hrană, ca și pe cel al acelor de care se fereau:

...booo... muuu... beee... prrr... ssăă... hârr...

Imitații bou... vacă... berbec, capră... șarpe... harmăsar...

Dar iată și denumirea lor:

ans crit	S end	Z rec	G tali c	I elt	C itua nia n	L eut on	T lav	S om âne sc	R
o, gog uo	b	ous	b os	b so	o ou	g huo	c arov a	k ou	b
tăur a	s taur a	s aur os	t aur us	t or	t aura	t	t our	t aur	t
m	a	is	o vis	o i	o vis	a we	e	o aie	o
sva	a	pos	I abal lo	c spos	a sua	a		c al	c

Interesantă este și filiația altor cuvinte vedice. De la

Ganaka rege, Kuning și konig german, king în engleză: gană = mama, regăsit în grecul yune, goticul quine, engl, queen, slavul quena. În fine, de la dama = casă, domus, demos, domu, daimh...

În vedică, dava = bărbat, vi, dava = văduvă. Având în vedere înțelesul românesc din cuvintele: vi, ața, vi. Țel, vi, king, vi, ta etc care înseamnă „fără”, spre diferență de IVI, deci Vi. dava = fără bărbat, iată cuvintele păstrate în alte limbi: veuve (francez), vidua (latin), vodova (slav), viduvo (gotic), widewu (prusian vechi), foadvha (celt). Monosilaba ve = a țese, în vreo (latin), wab (german), weave (englez), iar siv = a coase, în suo (latin), suija (got), siwa (englez), siur (greceanian), Xas, suo (grec).

Lucrarea pământului este denumită la noi a ara.

În Vedo-sanscrită: ar, grec-aroun, latin - are arare, german - ararr, slav - arăți, lituanian - am. În sanscrită câmp cultivat - arga; grec - agres; latin - ager, gotic - akra; românește - ogor.

Cuvântul plug, străvechi ca și cel numit plug, ușor, pentru că trece prin zăpadă (!) cum poate fi atribuit fondului slav, numai pentru că au și ei cuvântul „plugu”? Dar atunci, cum explicăm englezul plough, ca și germanul Pflug? Ce contact au avut slavii cu englezii? Pe când legiunile dacilor din Britania sunt binecunoscute...

La fel, cum poate fi slav „gâasca”, când în engleză se cheamă goose, în germană Gans, și în bulgară... gâasca? Ce aveau bulgarii cu englezii?

Credem că particula denumind noțiunea de carne a fost „ca”. Monosilabele primare onomatopeice plus această particulă, au dat numele animalelor bune de mâncat. Astfel: Va.ca; ca prea; ca târ; ca mila; ca.1. Chiar azi nu spunem carne de bou, ci de vacă!

Toate cuvintele din fondul străvechi vedic, prezente în limba noastră, ca și în limbile numite „indo-europene” trebuie regândite, fiind creația carpato-istrienilor, necum aparținătoare fondului slav, maghiar, turc, etc.

Franceza - de la „moult” la „beaucoup”...

Mentținerea unor forme structurale asemenea în două limbi înrudite dovedește o legătură de masă între popoarele păstrătoare. La fel, devierea unor forme dovedește o rupere, o derivare, purtătoare a formei primare de către un grup răzlețit indiferent pe ce cale.

Acest din urmă fapt mai arată că grupul răzlețit s-a așezat în mijlocul unor băștinași care formau o masă suficientă pentru a-i influența pe noii veniți. Cuvântul românesc mierlă se păstrează în francezul merle, și în latinul merula, dovadă că în franceza veche (d^oC) era pe înțeles. Dar chiar cuvântul românesc mult era scris „moult” (ou = u) înlocuit apoi cu beaucoup (frumoasă lovitură!), însemnând același lucru. Și-a păstrat înțelesul și cuvântul nostru „râie” - absent în latină, comparabil cu francezul „râie” (brazde) și italianul „ronga” pentru că în limba turcă cuvântul „raia” să derive tot din râie, denumind brazda, șanțul cu care se însemnau hotarele raialelor.

Deseori, o simplă monosilabă ridică probleme dificile. Așa pornind de la cuvântul potecă, considerat bulgar din „pateca”, va trebui să facem o cale lungă, având în vedere și faptul că această rădăcină „pot” este considerat un primitiv de origine necunoscută (V. Șăineanu, cuv, potaie) dar, Michel Breal îl asimilează cu grecul posis, - potis = stăpân; numai că în sanscrită pati-s înseamnă tot stăpân. Și, având în vedere ca Asva, păți, (în care asva = cal, iar pați = stăpân) era fiul lui Kokaia, în Ceandogya - Upanisad, cuvântul potmol, românesc, ca și potop, ne determină a căuta o explicație mai detaliată. În slava și maghiară exista cuvântul potok.

Se știe că potecă duce la izvor, că pot, mol înseamnă noroiul din jurul fântânilor, că potop înseamnă apă etc, cuvântul slav” după dicționarele noastre... Vine din

maghiară sau din slavă? Sau nu vine de nicăieri și e un cuvânt vechi-străvechi? În greaca veche se chemă „potamos” izvorul, iar Mesopotamia se știe ce înseamnă...

Zeita Artemis, care se știe că era o hiperboreană, în situația când adorarea ei se făcea la obârșia izvoarelor, primea numele de Artemis Potamia. În latină există cuvintele poto-are, ca și substantivul potor, băutor de apă. Probabil la izvoare aveau loc libații și era nevoie de o mare cantitate de apă, adunată probabil în șipote, oala mare, - pot - cum îi spun francezii, pottos - cum îi spuneau romanii.

Observam expresia noastră a potoli setea, ținând cont de faptul că o mulțime de termeni generali de „pot” aparțin unor limbi care descind din marea familie carpato-istrieană: șipot, potecă, potmol, în spaniolă - pulcă (vezi... ulcea!) ca și francezele pot, potager, vedem că acest cuvânt nu poate fi slavon, deoarece slavii n-au umblat niciodată prin zona franco-spaniola. Cu atât mai puțin maghiar!

Originea nord-dunăreană a zeiței arată că e un cuvânt vechi preluat în limbile la care ne-am referit, ca și potoc, luat de slavi și unguri din același izvor.

Limba dacilor - păstrată de... englezi!

Toate acestea și multe argumente pledează pentru o mai mare atenție ce trebuie acordată lingvisticii noastre. Apărând cuvintele noastre ne apărăm patria spirituală, care este limba. Relațiile care se pot stabili între cuvintele noastre străvechi și cele aflate în limba engleză pot zdruncina definitiv eșafodul slavofon.

Cu siguranță că se va naște întrebarea: dacă cele scoase la lumină sunt adevărate, înseamnă oare ca limba românească vorbită astăzi a fost și limba dacilor, strămoșii celor de azi? Răspunsul e unul singur: limba dacilor este

limba populară a neamului românesc.

Un argument ce nu poate fi neglijat, alături de sutele de cuvinte IDENTICE existente în greaca veche, în operele celor mai importanți autori, în literatura sanscrită, ca și în limba Biron din Nigeria, o indo-europeană certă (pe care le prezentăm în addenda) sunt sutele de cuvinte (venite unele și prin filieră franceză) de origine dacică păstrate ca un miracol de limba engleză cu corespondență directă în limba noastră, în formă ca și înțeles. Iată numai câteva:

Cuvintele puține redată aici reprezintă doar o mică parte din sutele de termeni de bază, fără derivate, identice în limba engleză și limba română populară. Păstrarea în engleza a unor termeni ca: arrak, bent, clay, hold etc., care nu se mai găsesc nicăieri în lume, dovedește că, oricâtă vreme au fost despărțite, oricât de mare a fost distanța, în timp și spațiu, o anumită populație le-a permanentizat. Această identitate perfectă ne mai arată că elementul dacic transplantat în insulele britanice nu a fost neglijabil, prin câteva legiuni: era vorba despre graiul pelasgilor plecați demult, de pe muntele lui PELE. AGA și, mai ales graiul celților – care erau meșteșugarii porniți în căutarea metalelor.

Cuvântul celți, așa cum vom vedea, decodificat, ne arată că departe de a fi un anume popor care a lăsat urme și pe la noi, celții erau, de fapt, plecați din spațiul dacic în care s-au bătut primele metale în Europa, populând zonele metalifere din apus până în Britania. Erau fierarii antichității și, iată cum sunetul „ț” cuprins în celt (ți), neamț, dar și țigan – cum se spune la noi de obicei fierarilor – identifica o anumită ocupație. Și mai interesant este că limba noastră păstrează acest înțeles în cuvinte ca: (lung, subțire, înalt), țandără, țăpină, țâr, țăcălie, țăpoi, țează, țință, țișat, țurture, țâțâit, țurloi etc, cum sunt de obicei cei care se află în apropierea topirii metalelor.

Cuvântul este cerebral, nu arbitrar!

Un alt cuvânt, care merita atenție, format din „gâgâitul” onomatopeic, deci ga + rla, e considerat slav, conform „grlo” bulgar. De fapt, analiza atentă arată ca grupul determinant „îl” împinge înțelesul spre noțiunea de șerpuitor, meandrat, precum în șopârlă, pârlit, cârlionțat, Bârlad, făcând parte din cuvintele specifice limbilor cerebrale, și este de bază în studiul relației dintre limbă și graiuri.

Engl ezesc	Române sc	La tin	Înțeles obs, alte limbi
acrid	acru	ac er	aigr (fr), acre (ital)
le arab	arabil	ar abil-is	care se ară
our arab	arboret	ar bustum	crâng, arboret
k arra	arac		sustține tija plantei
bat	băț		
ean cerul	ceriu	cai erulis	
clăi	hlei (humă)		
h clic	clingi		
clod	glod	gle ba	bulgăre gloduros
r cove	covergă, coviltir		
cull	a culege	col lige	
deal	deal		

d	grin	grind		
	grit	prundiș, grindină		
	hold	holda (holda e proprietatea cuiva)		
	Impe d-inpid	a împiedica		
	muc ous-miuko	mucos		
	file	pila		
t	strai	strâmt		
ey	turk	curcă		
	umb rela	umbrelă	la umbre	
r	ushe	ușier		
	shou lder	șold		
r	vultu	vultur		
e	verg	vergea		
	vat	co, vată		
	lawn	luncă		
	to plash	plasa		

Ca și celelalte componente ale limbii, fonetica noastră ar fi o copie după teoriile altora. Vorbind despre valoarea expresivă a sunetelor vorbite (v. Al. Rosetti,

„Introd. în Fonetică”, ed. șt. Buc, 1967, p. 100) se spune: „cuvântul este arbitrar; aceeași noțiune poartă nume diferite în limbi diferite: rom, casă, fr, maison, rus, dom etc”.

Ce ar fi de comentat? Să nu fi auzit respectivul părerea lui Aristotel? „A spune că un cuvânt nu are niciun înțeles înseamnă a desființa convorbirea, pentru că este imposibil să vorbești fără a te referi la un anumit lucru, și ceea ce este mai grav, a desființa gândirea”...

Dacă definiția limbii este „limba este mijlocul de intercomunicare prin grai articulat”, confuzia este evidentă, pentru că, în timp ce graiul animalelor se manifestă prin modulațiuni fonice, care nu pretind un răspuns, limba omenească cuprinde domeniul intercomunicării condiționat de înțelegerea emisiunii fonice de către un presupus partener, acceptarea sau neacceptarea de către acela, ca urmare a unui proces de deliberare, în fine, intervenția unui proces cerebral, atât de o parte (emitter), cât și de cealaltă (receptor).

Limba s-ar putea defini drept: „Procesul de intercomunicare prin grai articulat a unor rostiri conștiente, emise de organul de vorbire și cu referire anume la noțiuni bine delimitate”.

În felul acesta, limba presupune prezent elementul cerebral în:

a) procesul de delimitare a noțiunilor b) legarea emisiunii verbale de o anumită noțiune c) acceptare sau neacceptare d) formularea unui eventual răspuns e) existența unor forme general valabile ca înțeles

În procesul de intercomunicare limba folosește cuvântul, care este: „rostirea nominativă prin ajutorul organului de vorbire a unei noțiuni unice și bine delimitată”.

În ultima analiza, cuvântul presupune mai multe categorii, precum:

1. spontană, când elementele convenției sunt prelucrate și asimilate fără efort

2. arbitrară, ceea ce presupune existența dorinței de autoritate sau de prestigiu

3. codeliberativă, presupunând o societate evoluată, cu o spiritualitate convenabilă gândirii

4. anarhică, rezultat al unei fantezii, de multe ori bolnăvicioasă, care se impune în cercuri restrânse și necontrolate de rațiune.

Elementul selectiv este criteriul prelucrării cerebrale bazată pe logică și rațional. Cuvintele onomatopeice sunt cele mai vechi. Consecința unei asemenea logici a dus la concluzia că limba conținătoare a celor mai multe cuvinte onomatopeice referitoare la cuceriri primare ale minții omenești trebuie considerate drept cea mai veche în comparație cu limbi din aceeași familie.

C.C. Giurescu și „Istoria românilor”... slavizați”!

Erorile grosolane de atribuire a cuvintelor noastre fondului lingvistic al altor popoare au făcut din lingvistică o slugă a politicii. Asemenea erori, în aparență nevinovate, sunt în fond baza pretențiilor teritoriale, revizioniste, ieri și azi. Reprezintă modul cel mai grav al agresiunii împotriva poporului nostru. Desigur, de la caz la caz, avem de a face cu ignoranță crasă, ori de-a dreptul cu rea intenție. Ele falsifică istoria națională, cu argumente de răpiri teritoriale. Cea mai recentă asemenea mostră o reprezintă zisa limbă „moldovenească” (În iulie 2003, guvernării filo-ruși de la Chișinău au editat un dicționar româno-moldovenesc! În 2002, Voronin (președintele Moldovei) a refuzat să vorbească românește cu fostul student al Universității București, Jiang Zemin, președintele Chinei...) diferită de limba română.

Istoricii oficializează erorile lingvistice. Astfel, studiul

lui C.C. Giurescu cu privire la „Istoria pescuitului în țările românești” certifică erorile din lingvistică. Să fie o eroare după 23 august 1944? Nicidecum, pentru că și în „Istoria Românilor” (ed. 1938, Fund, pentru Literatură și Artă, ed. III), când nimeni nu-l obliga să scrie altfel decât știa, erorile se țin lanț (repetate în ediția din 1973, apărută la Craiova). Dar noi cităm din ediția anului 1938, pag. 242.: „ca arme foloseau sulița, sabia (cuvinte slave)”.

Iată „perle”:

pag. 243 - „Zeul Troian, nu aparține, de fapt, religiei populare, ci este așa cum rezultă din tradiția rusă în Cântecul despre Oastea lui Igor, divinizarea lui Traian, împăratul roman...”

pag. 244 - „deal ca și podgoria sunt cuvinte slave”.

pag. 249 - „cercetând harta, în special harta topografică, găsim în văile cele mai ascunse și până în vârfurile cele mai înalte urmele așezării slavilor... să luăm de pildă Oltul, care curge chiar prin mijlocul pământului românesc... numele slave le vom sublinia. Sibiul unit cu Săliștea... cu râul Sadului, Râmnicul, Govora, Bistrița, Luncavățul, Cerna, Topologul... Siminicul, Brăila, Dârjovul, Oboga”. Și mai spune: „Enumerarea este concludentă”. Chiar dacă Valea Dârjovului, unde se află cele mai vechi fosile ale antropogenezei europene, alături de Bugiulești, a trebuit să aștepte pe slavi să „boteze”...

„În Moldova, însăși Moldova, Bistrița, Putna, Milcovul, Ialomița, Prahova, Dâmbovița, Neajlov, Târnavele... Craiova, Târgoviște, Zimnicea, Topolnița. (...) onomastică: Dan, Radu, Vlad, Stan...”

pag. 254 -, dacă ar fi să facem o numărătoare am constata că 2/5 sunt slave”.

pag. 255 -, elementele cele mai vechi din veacurile VI-XI... blajin, destoinic, dârz, drag, strașnic, sfânt... vinovat... zidar, hamei, lobodă, coasă, cosor, plug, greblă, lopată, a împleti, stog, căpiță, snop, grinzii, colibă, cormană, cireadă, izlaz, stână, vrabie, plasă, morun, crap,

caras, mreană, cegă, scobar, păstrăv, undiță, mreaja, dumbravă, deal, movilă, steag, topor, praștie”.

pag. 257 - „rai, iad, boier, cneaz, vlădică etc.”

Deci eram creștini, dar nu știam despre rai și iad! Concluzia pe care o trage la pag. 269, n-o mai citam, e revoltătoare.

Deci, n-am citat din Roller, ci din Giurescu, o scriere din 1938!...

Dacă își închipuie cineva că s-a schimbat ceva în lingvistica românească până acum, în perioada comunistă sau postdecembristă, se înșală. Lucrările lui Al. Graur și Iorgu Iordan, ca și Dicționarul Explicativ, au reușit să treacă în rândul cuvintelor cu etimologie necunoscută tot ce scăpase de la Șăineanu...

Poate când de lingvistică se vor ocupa cei care vorbesc Limba Românească și în familie, nu doar în aula Academiei române, aceștia vor ajunge la concluzia lui Mihai Eminescu: „Legile după care cuvintele latine s-au prefăcut în cuvinte românești și-au sfârșit, demult evoluția lor. În momentul în care românii au primit cuvinte slavone LIMBA LOR ERA FORMATĂ DE SECOLE”.

Capitolul VI

DESCIFRAREA SCRIERII SECRETE

Scrierea Hieratica în România, din 5.508 î. Hr.

Facerea Lumii, așa cum o aflăm consemnată pe actele de cancelarie și în pisaniile așezămintelor religioase, este anul 5.508 î. Hr., înțelegând prin aceasta data la care putem afirma că erau denumite prin cuvânt toate cele văzute și nevăzute. E data de la care există limba adamică. Procesul de formare a acestei limbi unice a durat sute de mii de ani. Ne referim, firește la omul european, la rasa din care facem parte, la neamul tracilor,

despre care Herodot scria: „După inzi, seminția tracilor este cea mai numeroasă; dacă ar avea o singură conducere și s-ar înțelege între ei ar fi, după părerea mea, de neînărant și cu mult mai puternici decât toate semințiile Pământului. (...) Ei poartă multe nume, fiecare după pământul în care locuiește, dar toți au, în toate, obiceiuri asemănătoare...” (Istории, II, Ed. St. 1964, p. 29 - 30).

Până la anul 5.508 (erele sunt fixate de-un străromân - Dionisie Exiguus) și până la apariția scrisului a trecut multă vreme. Primul scris din lume, arată cercetătorii din ultima perioadă, apare la noi în Ardeal, la Tărtăria, descoperit de arheologul Nicolae Vlasa în anul 1961. Specialiștii au estimat că preceda cu peste 1.000 ani scrierea sumeriană, considerată până atunci cea mai veche. În general, s-au luat în calcul două sisteme de scriere:

1. Sistemul ideografic, în care cuvântul e reprezentat printr-un semn unic, străin de sunet, care reda sensul, ideea exprimată prin cuvânt: sunetele pot evolua, semnul rămâne același. Acesta este punctul de vedere oficial, pentru că nu se cunoaște limba adamică. În acest sistem, referirea era la limba chineză, care a folosit ideograme până în anul 1956, permițând tuturor să se înțeleagă în scris, deși vorbeau dialecte profund diferite.

2. Sistemul fonetic, în care se reproduc sunetele care se succed în cuvânt, luându-se ca unitate sunetul iar scrierea este alfabetică. După cum se știe, toate scrierile alfabetice derivă din scrierea feniciană, care, la rândul ei, derivă din scrierea hieroglifică cursivă numită HIERATICĂ.

Se consideră că alfabetul fenician ar fi apărut cam prin secolul al XII-lea î.e.n. Alfabetul armean și grecesc ar deriva din cel fenician; grecii din Italia de sud ar fi dat alfabetul etruscilor de la care ar deriva alfabetul runic, iar cel gotic al lui Wulfila, din secolul IV e.n., derivând din cel grec, alături de cel armean, copt, glagolitic și chirilic.

IO, Ramses - Mare Preot get!

În decodificarea scrierii hieratice s-a pornit firesc de la aprofundarea scrierii hieroglifice descoperită de Champollion, observându-se că marele învățat descoperise, în fond, sigla limbii adamice. Fără a detalia, vom da numai un exemplu.

În „cartușul” RAMSES, în care apar numai consoanele:

— este un cerc, rotund, deci știindu-se că zeul solar era Re, la egipteni, dar consoana, M, este citită și când apare $1/2$, - jumătatea - iar doi șerpi dau ultimii doi de „S”. Foarte bine, întrebarea este în ce limbă se spune la femeie jumătate și la bărbat „cruce întreagă”? Dar sigla șarpelui, cărei limbi contemporane scrierii aparține? În privința literei S, în vedo-sanscrită există termenul sarpas și în românească șarpe. Plus că, ceea ce Champollion numește cartuș, e un IO, în care vocala O, este alungită, ca să intre, în acest IO, numele respective.

Observând, deci, sigla limbii de început, pornind de la sugestia subtilă a lui Cantemir - el însuși un IO - am constatat simplu că, de fapt, în ce privește scrierea, nu avem de a face cu niște etape unde e nevoie întâi de hierografie, de cuneiforme, de scriere hitită etc., ci de operația lingvistică matematică numită Babel, încurcătură a literelor, în care scribii poligloți foloseau prin citire fonetică literele latine cu valoarea din limba adamică, adică așa cum le citim, simplu (b, e, d etc.), în paralel cu litere grecești, citite alfa, beta, gama etc. și cu diferite desene ale unor obiecte bine definite. Ei mai citeau fonetic poziția literelor, ca și toate semnele diacritice, mai ales în încifrarea conceptelor fundamentale ale cunoașterii prin filonul grec.

Dacia - Țara Zeilor... arieni

În acest mod, pe un spațiu vast, cuprinzând nordul Africii, Europa și o parte din Asia, ca și Asia Mică, avem un singur tip de scriere: scrierea hieratică. Neputința antecesorilor de a stabili cu date certe originea scrierii alfabetice, încercând derivarea din tot felul de silabe, ne-au determinat să cercetăm tocmai spațiul ignorat permanent, anume cel carpato-danubiano-pontic, unde în vechime se afla INDIA PONTICĂ. În acest fel, indo-europenii sau arienii, sau Pelasgii, sau Frigienii, sau tracii etc., erau semne de întrebare. Decodificarea acestor cuvinte fundamentale au dat dreptate lui Nicolae Densușianu - dascălul nostru - autorul „Daciei Preistorice”, lui Nicolae Miulescu, cu care am colaborat ani în șir - autorul nu mai puțin importantei „Dacia Țara Zeilor”, dar și savantului englez P. Giles, care vedea grupul arian primitiv în ramura dunăreana, în cartea sa „Cambridge History of India”, din 1923.

A apărut necesitatea studierii Vedelor, a căror dată de apariție diferă între sec. XII î.e.n. (Max Müller), 2.400 î.e.n. (Haug) și 4.000 î.e.n. (Bal Gangadhar Tilak), din care am dat o versiune românească, la îndemnul lui N. Miulescu, și am încercat a pricepe aspectul aglutinat al sanscritei, din prima strofă din Atharva-Vedacea mai veche dintre cele patru, cunoscute.

*„Devadinam djagat sarvam
Matradinam tadevata
Tan mantram brahmanadinam
Brahmanamamadevata”.*

Variantele în limbile apusene - în franceză, în cazul de față, luau o prea mare distanță față de original, iată cum suna aceeași strofă:

*„Toutce qui existe au pouvoir des dieux
Les dieux sont au pouvoir des mentrams
Les mentrams sont au pouvoir des brahmes
Done les dieux sont au pouvoir des brahmes”.*

Cartea lui Manu - scrisă de... Ioan!

Trebuia aflat locul unde Manu a dat primele legi, anume LEGILE OMULUI.

Primele observații asupra sanscritei le face misionarul Coerdoux, care trimite, în 1767, Academiei niște inscripții în care sesizează asemănări cu limbile greacă și latină. Aceleași observații le făcuse referitor la limba zenda, în 1771, Anquetil-Duperron, constatând asemănări cu sanscrita, pentru ca, în 1786, William Jones să formuleze teoria lingvisticii comparate dintre sanscrita-persană, greacă, latină și celtică. Teoria izvorului vedic-sanscrit este apoi dezvoltată științific de marii savanți ca Adelung (1806), Senlegel (1808), din care Colebrooke (1807) dezvoltă teoria monosilabelor. Abia în 1816, marele Franz Bopp rotunjește toată concepția, alcătuiind mai apoi (1837 - 1849) gramatica comparată, continuată de Eugene Burnouf în Franța și mai ales în Germania, de Schleicher. Etimologia europeană apare odată cu dicționarul lui Fick, în anul 1868. Se stabiliseră regulile mutației consonantiste și, abia în 1879, Ferdinand de Saussure ordonează regulile pentru vocale, toate limbile având drept sursă primitivă, limba ariană. A urmat clasificarea limbilor și sinteza lui M.A. Meillet („Dialecte indo-europene”, 1908) ca „Introducere în studiul comparativ al limbilor indo-europene” (1912), în acel stadiu, limbile traco-frigiene erau dispărute.

Un necunoscut monument de limbă tracă - inelul de la Ezerovo - a fost prima citire a acestei scrieri hieratice. Aici, în afara literelor grecești, apar în ordine: cifra 4,

invers pusă, litera D-latin paralel cu Delta grec, numeralul ordinal întâiul, litera T culcat pusă, un lambda cu un punct în ea, steagul dac... Aici, se specifică clar că geții sunt spița IO și adoptarea „filonului elin, tata Adam a fabulat”. Foarte important, autorul cărții lui Manu era Ioan! Au urmat, datorită sculptorului Constantin Iordache, membru fondator al cercului de studii din Pitești, inscripțiile din Bucegi – Omul, Sfînxul, Babele și, rînd pe rînd, termenii esențiali din Bibie cultură și artă.

Un alt moment decisiv a fost verificarea la Cozia a decapitării lui Ioan I (Burebista) la data de 5 mai 44 î.e.n. Preotul cărturar Ioan Polexe ne-a însoțit și starețul ne-a confirmat că, după tradiție, aici a fost decapitat. Am repetat vizita la Cozia, după care am trecut la Nucet. Am aruncat un ban lui Caron pentru Burebista, în fața mănăstirii, în bazinul cu apă (unde sunt asemenea locuri s-au săvârșit crime) și am urmărit drumul marelui rege, pe apă, până la Căciula, ta (căciula tatălui), la Edera Mare de Dâmbovița, unde a fost înhumat în ascuns, temporar...

Secretele Scrierii Secrete

Acum pricepem simplu cum câteva semne devin o adevărată ecuație lingvistică, în care sunt spuse lucruri tainice, fundamentale. Este un rebus continuu și firul Ariadnei pentru fiecare este o cheie, fără de care poți rătăci la fiecare literă. Acesta este adevăratul REBUS, unic în antichitate, care încifra marile taine și era bine știut scribilor poligloți.

Deci, se citește fonetic și se așază literele în ordine pe zece coloane de la stînga spre dreapta, până la epuizarea semnelor. Numărul literelor conține cheia ecuației, spune care este litera de început, cu care OBLIGATORIU se și încheie ecuația. Se substituie literele cifrelor (adunări – scăderi, împărțiri, rădăcina pătrată) iar rezultatul se înscrie după cifrele respective. Cuvinte

perfecte sunt cele în care suma literelor cu soț este egală cu a celor impare (1245; 2356; 3467; 123456789105; 187; 156). Cele imperfecte, de tipul: 123 - 25672 - 4; 9862 - 7 etc. trec în ecuația lingvistică derivată prin litere de coloana respectivă.

Se constată că orice inscripție e rezolvată în 6 derivate, excepții fiind, până la zece, în cazuri foarte rare. Limba cu adevărat fonetică este limba noastră, unitară pe un spațiu vast, din care ies codurile de cult, și acesta este misterul get. În concluzie, introducând cifrele, lingvistica matematică a antichității ne vine în ajutor. Se constată că peste 90% din inscripții se află în Dacia, centrul culturii și civilizației antice. În același timp, folosirea acestei scrieri în Grecia și Italia, la fel ca și în nordul Africii etc., arată că această castă IO, fără etnie, compusă din triada - massageți - geți - getuli, a fost creatoarea întregii culturi și civilizații antice.

Ceea ce aflăm nou se dovedește nu pierdut, ci încifrat.

Era normal ca geții să păstreze arma științei numai pentru ei. Pentru a ieși din acest cerc vicios va trebui să citim cu ochii minții „cuvinte sub cuvinte, care conțin definițiile lucrurilor”, cum constatase Henri Joly, analizând etimologiile platoniciene. El scrie: „Dificultatea de a regăsi sensul acestor esențe vine din aceea că vechile nume au fost acoperite, remaniate și transformate de limbajul uman. Aceasta este teza subadiacentă a tuturor etimologiilor lui Platon, că sensul veritabil este la distanță de noi și că el aparține limbajului trecutului” (Le reversement platonicien, Fogos, Episterme, Polis, pp.30 - 31, Paris, 1974).

Nu se pot ignora apropierea dintre concepțiile dezvăluite de Socrate și ideea cea mai enigmatică a filosofiei chineze, TAO, ce „nu poate fi cuprins în ceea ce se poate exprima”.

Între lucruri și nume exista o relație directă. A da

nume la lucruri, este un act de cea mai mare importanță, de care depinde cunoașterea, gândirea logică, viața socială. Ordinea din lume depinde de corectitudinea cu care s-au dat denumirile. Limba românească este prin excelență fonetică, iar observația lui Ion Heliade Rădulescu este cât se poate de actuală: „Acestea nu sunt porunci omenști, Domnul meu, ci porunci ale limbii, care strigă: Vedeti-mă, că în verbii mei sunt cea mai regulată decât toate limbile, nu mă schimb, o idee o arăt cu aceleași litere; ce mă sugrumați, ce mă faceți anevoie de înțeles și anormală?”

Decodificarea scrierii hieratice este un răspuns dat lui Eminescu, pentru că el a intuit acest adevăr atunci când se întreba: „Românii nu sunt și ei o insulă ideala, cât dar e cu putință ca limba noastră să fie lingua romană rustică?”

Așa este, iar progresul uman va trebui să aibă în vedere cunoașterea limbii adamice, la care am ajuns.

Geții - creatorii tuturor științelor și artelor

Ghnoti se oton / Cunoaște-te pe tine însuți!

Inscripția gravată pe frontonul templului lui Apollo de la Delfi, preluată de Socrate drept deviză pentru începutul înțelepciunii, ne privește pe noi românii, poate mai mult decât pe alte popoare.

Nu numai că nu avem o carte de istorie adevărată a neamului dar nici termenii de bază nu sunt precizați. Stabilind matematic cine au fost tracii, geții și dacii vom putea prezenta cartea de vizită reală. Astfel, aflăm că tracii denumeau mitologic neamul străvechi al dacilor, din perioada troiana, când era o singură religie, centrul fiind muntele OMU. Stăpânul creației era vedicul Manu.

Geții erau Marii Preoți - faraonii și Regii - Casta IO -

Basarabii de mai târziu. În străvechime, în perioada pelasgică, DIVINII PELASGI erau geții înainte de apariția etniilor, fiind astfel creatorii tuturor științelor și artelor, preluați în mitologie. Ca strămoși ai românilor, ei sunt casta SARABA - precizată de Hașdeu, casta IO, iar steagul lor - steagul dac - era LUPA / APUL - celebra lupoaică cu gemeni - steagul MARELUI PREOT AL ANTICHITĂȚII.

O parte a lor - închinători aceluiași COGAIONON - erau Druizii, preoții celților, purtătorii civilizației metalelor.

Limba vorbită a fost limba unică adamică. Înaintea ivirii etniilor, geții au creat cele 4 coduri de cult: sanscrit, ebraic, elin și latin. Dacia a fost postul domniei, cum scrie pe o inscripție.

În antichitate denumea Europa.

În Atena, citim românește...

Non omnis moriar - Nu voi muri de tot.

Horățiu, Ode III, 30.6

Inscripțiile declarate intraductibile de epigrafi sau atribuite cultului imperatorilor români sunt cifrate. Toate inscripțiile denigratoare ale zișilor experți se dovedesc false. Limba scrisă pe aur și piatră este protolatina arhaică și populară, limba vechilor cronici și unice - limba vie romanească. Citim în Roma, la Kiolmen, la Ocnița, la Celei, același cod. Pe inelul de aur din epoca bronzului de la Celei apare cuvântul ARDEAL: cuvânt străvechi românesc, denunțând în sine lingvistica antiromânească profesată la noi. Cuvântul CELȚI îi prezintă pe meșteșugarii antichității, plecați spre apus din Carpați.

Pe EREHTEION - cu litere grecești, inscripția este cifrată în limba românească. Scrierea din Tasili vorbește despre Ceahlău și teapa lui SALMOCSIS. Un alt monom copt despre AHVE și celți. Despre CRONICUL ARCAN -

care va fi furat și dus afară de VODIȚA.

Scrierile geților sunt traduse în greacă și ebraică iar originalele arse... Traduttore, traditore - traducteur - traître - traducător - trădător.

Dificultățile reale ale inscripției sunt aceleași, anume folosirea în paralel a literei latine 's, cu Sigma grec, cum vom vedea în cea de a doua, și a simbolului solar, citit românește: Soarele. E un o cu un punct interior, citit de Champollion - consoana R, în cartușul Ramses. În cea de a doua, literele mici sunt simple latinești, cele mari au citirea fonetică din alfabetul grec. Tot aici mai apare, ca și pe Babele, „vârf de săgeată”. Important este că mitologia generală, prin codul folosit, arată unitatea culturii antice.

Turnul Babel-o metaforă...

Neînțelegând metaforele, pentru că și azi unii oameni mai caută Turnul Babel, corabia lui Noe și altele... e vremea să precizăm ce ar trebui să se înțeleagă clar, mai ales amănuntul că „Tot pământul, avea o singură limbă și aceleași cuvinte” (Facerea, 11, 1) coroborat cu „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu” (Ioan, 1, 1). Mai apoi, amănuntul: „Și cărămida le-a ținut loc de piatră și smoala le-a ținut loc de var” (ib. 3).

Chiar în Scriptură se precizează că BABEL înseamnă încurcătură. Căci Domnul a zis: „Haidem! să ne pogoram și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora” (id.7)... Evident, era vorba de subțierea limbii primare, prin reguli de pronunțare diferite și prin mutația consonantistă. Cum am mai afirmat, consoanele au valoare semantică deosebită... Smoala a ținut loc de var”, metaforic arată tocmai, antinomia esoterică. Dar, speram că decodificările din această carte vor fi edificatoare.

Deși am precizat sensul clar al legendarului Turn, revenim pentru că oamenii și azi mai caută corabia lui

Noe, dar și acest turn, deoarece n-au înțeles metaforele respective. Mitografii au pornit de la denumirea ebraică -, bab el" poarta zeului, considerând că avem de a face cu o construcție ciclopică... Cităm din Biblie:

„Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte. Pornind ei spre răsărit, au dat peste o câmpie în țara Sinear; și au descălecat acolo. Și au zis unul către altul; «Haidem! să facem cărămizi și să le ardem bine în foc». Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var. Și au mai zis: «Haidem! să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul, și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului». Domnul s-a pogorât să vadă cetatea și turnul pe care-l zideau fiii oamenilor. Și Domnul a zis: «Iată, ei sunt un singur popor. Și toți au aceeași limbă; și iacă de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar putea împiedica să facă tot pe și-au pus în gând. Haidem! să ne pogorâm și să le încurcam acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora». Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului; așa că au încetat să mai zidească cetatea. De aceea, cetatea a fost numită Babel, căci acolo a încurcat Domnul limba întregului pământ, și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului” (Facerea, 11, 1 - 9).

Berosos, preot chaldean din sec. IV-III î.e.n., citat de Eusebiu de Cesareea, pentru că lucrarea lui Berosos s-a pierdut, îl prezintă astfel: „Se spune că primii oameni, înfumurându-se de puterea și măreția lor, au ajuns să disprețuiască pe zei și să se socotească mai presus de aceștia. Ei au zidit un turn înalt în locul unde se află acum Babilonul. Turnul aproape că ajunsese să atingă cerul, când deopotă vânturile veniră în ajutorul zeilor și surpară zidirea peste ziditorii ei. Ruinelor li se dădu numele Babel. Până atunci, oamenii vorbiseră o singură limbă, iar zeii îi siliră să vorbească în graiuri felurite!”...Cam atât!

Sunt în textul biblic câteva metafore. Cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var. Deci nu

cuvintele de piatra, naturale, primare, ci „făcute” de grămătică, care au subțiat limba adamică, așa cum precizează Cantemir; iar legătura dintre ele, varul, nu era străveziu, folosind smoala, prin care nu se mai vedea nimic...

Revenim la Biblie: „Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului și le-a adus la om ca să vadă cum are să le numească; și orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele. Și omul a pus nume tuturor vitelor, păsărilor cerului, și tuturor florilor câmpului, dar pentru om nu s-a găsit niciun ajutor care să i se potrivească” (Facerea, 2.19 – 20).

Deci, omul a botezat, adică a numit făpturile, imitând natura lor intimă. Am dat acest citat, pentru a repeta că primele monosilabe în limba adamică se apropie de natura lucrurilor. Platon, în dialogul Kratylos, analizând peste 20 de cuvinte, pornește de la natura lor către nume, firesc, în timp ce lingvistica modernă, de la „explicarea cuvintelor prin căutarea raporturilor lor cu alte cuvinte” (R de Saussure). Este normal ca apusenii să nu mai afle în limbile lor natura intimă. Limba adamică se dezvăluie fie și numai după denumirea păsărilor, al căror nume și-l pronunță singure (cuc, guguștiuc, pupăza, ciocănitorea etc). Socrate, în același dialog, ne învață: „Acest nume – antropos (OM) arată că, în vreme ce celelalte viețuitoare nu cercetează, nu compară și nu examinează nimic din ceea ce văd, omul de îndată ce a văzut – opope – aceasta înseamnă că a și examinat și judecat ce a văzut. De aici, așadar, numai Omul, dintre toate viețuitoarele, a fost în chip potrivit numit antropos – întrucât el examinează ce a văzut”. Aristotel, referitor la aceasta, scrie: „Numele, este un sunet vocal, care posedă o anumită semnificație, convențională” (De interpretatione, II, 16 a). Desigur, numele sunt instrumente de cunoaștere și „călăuza gândului”, cum scrie Platon. El este, deci, împotriva

convenționalismului, pentru cunoașterea esenței invariabile a lucrurilor.

Prin litere și silabe se imită natura lucrului, astfel că numele corect conține în structura lui ceea ce este esența acestuia. El concludă: „Tot astfel, legiuitorul poate să reducă și ale noțiunii la litere și silabe, creând pentru fiecare dintre realități un semn și un nume, și pornind apoi de la acestea, spre a compune restul, pe calea imitației și chiar folosirea lor. În ceea ce privește imposibilitatea explicării unor nume, spune el, sau originea lor este barbară, sau vechimea lor le face să scape cercetării”.

În ebraică, Adam înseamnă Om, „îs” bărbat și „ișe” femeie. Numele au importanță fundamentală în cunoaștere. Într-o lucrare atribuită lui Confucius, Rectificarea numelor”, se scrie: „A cunoaște asemănările și diferențele dintre lucruri înseamnă să cunoști numele lor în mod exact”...

Pentru că, în limbi diferite, aceeași noțiune poartă denumiri diverse, Al. Rosetti, copiindu-l pe Saussure, scrie anume: „cuvântul este arbitrar”. Nimic mai fals, în ce privește limba noastră! În privința alfabetelor, scrierea hieratică e bine definită drept „scriere hieroglică cursivă, din care derivă, scrierile alfabetice”. Și iară un citat: „Cântecul cucului e redat aproximativ: cuckoo, gugoo, sau chiar puppo: ... Cucul posedă un K aspirat” etc., cert fiind că fonetica noastră e tributară celei străine, de unde și lipsa unor particularități specifice limbii adamice. Până și numai onomatopeile (a guița, a sfârâi, a vui, a sâsâi, a mârâi, a țiuu etc.) puteau fi un semnal demn de studiat.

Triada traci-daci-geți -, o rasă mare și puternică”.

Va trebui să știm exact ce înseamnă fiecare termen, pentru că istoriografia și lingvistica noastre sunt departe de a fi înțelese cum aceste trei noțiuni fundamentale pot fi

bine cunoscute tuturor. În general, se știe filiația daco-geților din traci, încă de la Herodot dar, mai departe, relația dintre daci-geți-traci rămâne obscură. Însă, numai întâmplătoarele descoperiri arheologice, deși au relevat comori unicat, datorită unei teorii lingvistice antiromânești, profesată ieri și azi, nu au reușit să constituie bazele unei teorii a etnogenezei, nu numai credibilă, dar și riguros științifică. Odobescu numea movilele și gorganele presărate pe solul Daciei „arhive tăcute, cari păstrează în negrul lor pământ documente istorice ale țării noastre, din timpii pe când istoria nu se scria cu condeiul”, Dispariția din scripte a însemnat pentru istorici dispariția reală; astfel Scolotii sunt „înghițiți” de sarmați, fără a fi definiți, iar dacii apar cu trei secole după geți! etc., un labirint din care nimeni nu poate ieși, acel fir miraculos al Ariadnei fiind limba (pierdută) a dacilor. Trebuie să ieșim din labirint...

În loc de a studia istoria națională, noi studiem pe a grecilor și romanilor, care, ca și „Dacia Preistorică” a lui Nicolae Densușianu, încep tot cu mituri și legende. Descoperirile arheologice - numeroase - încă nu sunt sistematizate, ordonate logic și rămân în afara științei, pentru că noi considerăm încă eronat Dacia, nu izvor de cultură și civilizație, ci un ținut înapoiat, pe care Imperiul Roman și popoarele migratoare l-au „civilizat” și integrat în Europa... Ieri, ca și azi, învățăm de la cei care au fost numai elevi ai strămoșilor noștri!...

Sunt actuale cuvintele cu care Mihail Kogălniceanu deschidea, în 1843, cursul de istorie națională:

„Ce interes mare trebuie să aibă istoria națională pentru noi, îmi place a crede ca și dvs. O înțelegeți ca și mine. Ea ne arată întâmplările, faptele strămoșilor noștri, care prin moștenire sunt și ale noastre. Inima mi se bate când aud rostite numele lui Alexandru cel Bun, Ștefan cel Mare, lui Mihai Viteazul. Da, domnii mei! Și mă rușinez a spune că acești bărbați pentru mine sunt mai mult decât

Alexandru cel Mare, decât Anibal, decât Cezar; aceștia sunt eroii lumii, în loc că cei dintâi sunt eroii patriei mele. Pentru mine, bătălia de la Războieni are mai mult interes decât lupta de la Termopile și izbânzile de la Racova și de la Călugăreni îmi par mai strălucite decât cele de la Maraton și Salamina, pentru că sunt câștigate de români! Chiar locurile patriei mele îmi par mai plăcute, mai frumoase decât locurile cele mai clasice. Suceava și Târgoviștea sunt pentru mine mai mult decât Sparta și Atena”.

Ce am putea adăuga?

Marele nostru istoric Nicolae Iorga definea astfel strămoșii:

„O rasă mare și puternică, care se întindea în întreaga Peninsula Balcanică, în regiunea Carpaților, până departe spre vest, în regiunea Vistulei; la est, ea s-a întins asupra teritoriului scitic în măsura în care se retrăgea valul irano-turanic; insulele arhipelagului și anumite insule din bazinul răsăritean al Mediteranei îi aparțineau; în Asia Mică, misieni și frigieni corespundeau moeșilor și orygilor, de pe malul european iar la armeni ceea ce nu era hitit se adăuga tracismului”.

În privința limbii, confuzia este și mai mare, deși avem o ploaie de experți, opera lui Hașdeu nu a fost continuată, dar abia discutăm litera a, dacă scriu cu „a” sau „î”, cum și când. „B” bărbat e unde l-a lăsat Hașdeu (Încercând să realizeze opera vieții „Dicționar român-sumerian” Paul Lazăr Tonciulescu a decedat ca și B.P. Hașdeu, la abordarea literei B!...), iar în discuții la litera A. Tot marele nostru filolog B.P. Hașdeu atrăgea atenția că „Litera A este brevetul de latinitate al limbii noastre, știut fiind că limbile slave au puține cuvinte începătoare cu A, ca inițială. Era vorba de siglă, deci, cum bine observa genialul cărturar, singurul care a observat caracterul CHIMIC al limbii noastre. În treacăt fie spus, pentru că e o problemă de bun simț nu de specialitate înalta, litera A

prezintă numai în limba noastră cele trei stări posibile, emoționale, cunoscut fiind că vocala aceasta este a tuturor oamenilor, indiferent de etnie: a, a a. Forma a este preluată de codul latin cu aceeași valoare, iar „a” și „a” sunt forme primare ale redării plânsului și râsului, cu caracter onomatopeic.

Deși Strabon precizează ca numele „scit” se da întregii mase latine, ca spațiu geografic, o afirmație neînțeleasă a determinat istoricii să creadă că geții sunt mai spre Pont și răsărit, iar dacii la apus, deci, cei mai dreپți și viteji erau în Dobrogea și pe Nistru. Era și aici o metaforă, răsăritul fiind simbolul Soarelui, deci al cunoașterii. Și cei trei Magi erau tot de la răsărit... Preluând aceste informații s-a conșlus că înseamnă unul și același lucru. Ceea ce este inexact. Cum am văzut, deși vorbeau aceeași limbă, geții o scriau codificat și era limba getă, în timp ce limba dacilor era cea vorbită de toți, și, de fapt, limba adamică, denumită tracă, ariană, pelasgă, indo-europeană, vedică etc, oricum, numai românească, nu! Este interesant și modul cum Dio Cassius prezintă acest aspect esențial:

„Eu îi numesc daci pe oamenii pomeniți mai sus, cum își spun ei înșiși și cum le zic romanii, măcar că știu prea bine că unii greci îi numesc geți, FIE PE DREPT, FIE PE NEDREPT (să). Căci eu îmi dau bine seama că geții locuiesc dincolo de Hemus, de-a lungul Istrului” (op. cit. p.683).

Ceilalți cercetători n-au aflat dacă sunt numiți pe drept, ori pe nedrept, și iată ca manualele dau încă citatul neprecizat. Chiar conceptele fundamentale, căutate în dicționalele străine, nu au reușit decât să sporească această confuzie.

Metoda descifrării Scrierii Hieratice

E timpul să dezvăluim, tuturor celor preocupați de

cunoașterea științifică, câteva observații generate, care să-i îndrume pe calea adevăratei cunoașteri în epigrafie. După ce au învățat cele 4 coduri de cult latin, elin, ebraic, sanscrit, la care se adaugă numita slavă veche, care nu justifică existența unui sistem matematic al limbilor actuale numite slave, vom observa că zisele inscripții ilizibile sunt, de fapt, rezultatul matematic al unor ecuații lingvistice în care aflăm litere eline, latine, simboluri, obiecte, figuri geometrice, puncte uniform poziționate, plante, păsări, linii geometrice denumite în geometria plana, etc. și atunci știm că avem a face cu scrierea hieratică (sfântă) elaborată de geți. Cel mai simplu avertisment îl dă folosirea în aceeași inscripție de litere latine și eline.

Descifratorul trebuie să aibă o cultură istorică, literară, filosofică deosebită, pentru că la tot pasul e pândit de capcane diferite, pe care le știu numai membrii castei IO, casta sacerdotală. Acest cod este denumit „PUIU” limbii sau „pomul vieții” în limbaj preoteșc.

Toate religiile au acaparat cunoașterea folosind-o împotriva maselor ignorante, cărora le-au promis „viața de apoi”. Ce trebuiau să fi observat epigrafii? Că în toate graiurile litera este cuvânt, pe când în limba biblică, adamică, litera este CONCEPT. Astfel, orice literă, consoană introdusă ori scoasă din cuvânt schimbă radical întregul sens; apoi că, la noi, cuvintele se întregesc, citindu-le „înainte și înapoi”...Cum să priceapă ei ceva, dacă nici litera „A” n-o știu?! Astfel, litera „a” este fără semne diacritice, la fel ca în protolatina, un „a” curat. Dacă devine „a” e semnul iernii; căciula arată clima, iar „a” pălăria, semnul verii. Deci, e vorba de clima temperată, cu 4 anotimpuri. Evreii masoreți au scos toate vocalele din text, numai că acestea dau numai MUZICALITATEA limbii și nu sensul cuvintelor. Aici este toată cheștiunea de fond, neobservată. Rasa albă, pornită din România, cuprinde și supune lumea cu acest algoritm.

Să explicăm acum, punctual, metoda propriu-zisă. După ce se observă ceea ce este comun tuturor inscripțiilor din lume, se stabilește o descriere a lor, indiferent de așezarea lor în spațiu. Codul este unic. Se așază cuvintele românești pe zece coloane, așa cum au fost citite. Se stabilește, în funcție de numărul literelor rezultate cifric, cheia pe care o are ecuația lingvistică rezultată. Este vorba de ceea ce se numește „șarpele care-și mușcă coada”, pentru că aceasta este rezultanta.

Importantă este sigla, litera cu care începe primul cuvânt, pentru că vom încheia cu aceeași literă, ca să considerăm că descifrarea este bună. Dar aceasta trebuie luată în seama numai după ce corespunde și cu cele rămase fragmentar în scrierile clasice și, în același timp, să fie convergentă cu cel puțin alte două informații din altele. Deci, iată dificultățile reale ale metodei propuse de mine.

Se constată astfel că, inițial, Omenirea avea o singură limbă și aceleași cuvinte, cum scrie „Cartea Cărților”, Biblia. De asemenea, un singur alfabet, cel protolatin numit sau românesc. Varietatea afișată de inscripții e dată de modul încifrării pe zone geografice de triada masageți-geți și getuli, respectiv Asia, Europa, nordul Africii, insula Paștelui... Astfel, la Tasilli, în nordul Africii, sunt sub forma de ecuații, care, citite românește, duc la un text coerent în limba română, ce se înscrie perfect în precizările generalizate de mai sus. În Insula Paștelui, după ce ajung acolo conchistadorii conduși de iezuiții catolici compagnionii lui Mihluko-Mahlai „transcriu în litere slave zicalele străvechi ale incașilor și maiășilor, numai că în limbile slave nu spun nimic. Literele slavone odată înlocuite cu cele latine devin ecuații lingvistice care se supun aceluiași legi ale codului get. Astfel, codul este universal și, evident, totul a fost cifrat în limba noastră românească. Se constată că semnele diacritice folosite în codul elin, citite corect, duc la rezultate, iar situația

nefericită în care se află epigrafiile universale, pe care ai noștri o copiază permanent, stă în faptul că ei n-au înțeles esența literelor.

În toate graiurile pământului „litera este cuvânt” de tipul alfa, beta, gama, delta etc., alef, bet, ghimel etc., ai, bi, și, di etc, pe când în românește, și numai în românește, litera este un concept, care, scoasă din cuvânt, schimbă total conținutul semantic al cuvântului. Dar cum să observe acest „amănunt” esențial, dacă nici litera „a” n-au pătruns-o? Litera „A” ta, noi poate deveni „a” și „a” determinând onomatopeic de la două extreme, iarna și vara, respectiv „căciula” și „pălăria”.

Protolatinii erau... geții

Pentru că am vorbit despre alfabetul protolatin, să lămurim acest termen. Deci, cine erau protolatinii, cifrați:

oi protolatinoi, on Oi npwtohanvoi, wv (litere grecești)

O	m	I	e	r	O	n	I	O	t	1 67 42 - 4 - 83 - 5 - 10 59	C O N CS Î TR O
a	e	m	I	e	d	e	a	s	u	4	I
										1 - 1 - 58 63	A, Ca dm us

											10 9 - 7 - 7: 2	e C
	p	r	a	l	u	l	l	O	t	a	3 21 10 95 4: 67 - 1 - 8	A RP AT UL îi O
	p	l	r	O	O	m	e	g	a	t	6 - 14 - 13 41 05 87 29 - 1	m Pr ot og eia
	a	u	O	m	l	e	r	O	n	a	1 34 : 28 79 56 - 5 - 10	A O M, Vo rni c A
e	e	e	n	t	u	a	t	l	a	8	91 04 5 -	lan t, Cu

											18 - 16 27 : 3:	ca e
	m	b	d	a	a	l	f	a	t	a	3 41 : 78 91 0 - 2 - 25 6	d ăm Fa ta Ba l
	u	I	O	t	a	I	e	u	l	e	7 61 08 91 2 - 12 - 53 4.8 9 - 5	c icu lui , Ac tul
	a	t	p	u	s	d	e	a	s	u	6 97 10 : 15 24 38 - 5	I SE U, ast up ă
p	r	a	l	u	I	I	O	t	a	1	23	P RA

Omicron iota e mic deasupra lui iota
 pl. ro omega a tău omicron accentuat
 lambda al fata u iota i culcat pus
 deasupra lui iota nii omicron iota
 virqula omega nii.

**na
 din
 drea
 pta**”
**Cone
 s II
 Troi
 a,
 Cad
 mus
 e
 Carp
 atul,
 îi om
 Prot
 ogei
 a,
 AOM
 -
 vorn
 ic
 Atla
 nt
 CUC
 A e,
 dăm
 Fata
 Balc
 iculu
 i,
 actul
 Dseu
 ;
 astu
 p**

	Pravila IO, tron nimeri ci o Getă scria , îi vulg IOA N".
--	---

C	R	A	E	E	C	
T	U	L	P	T	O	
I	A	T	C	U	C	
M	B	C	I	A	D	
A	A	P	T	R	O	
E	T	A	M	A	A	

Coloana din stânga

CRAE E CARPATUL PTOPI A OM IAR CU CAEDAM BCIA DS

[illegible]

										47 8 - 5 - 9	e
										11 05 93 4 - 5 - 65 78 - 2 - 10 2 - 1	1 AB AD AG Po nt TT B
	b	r	a	g	O	p	n	t	e	t	

Coloana din stânga

A om tău csdb brago pn tot

C

**oloa
na
din
drea
pta**

**Omu
TOM
e
BAB
ADA
G,
Pont
TT".**

A	A	E	O	T	T	T				34	5	T
---	---	---	---	---	---	---	--	--	--	----	---	---

										- 2 - 61 72:	TA TA
Coloana din stânga A A E O T T T											Coloana din dreapta Teo TATA ".

Codul Sanscrit - făcut la Putna!

...Precum am mai precizat codul sanscrit se face la PUTNA. Iată, deci, că putem demonstra universalitatea codului get. Iată cum arata o frază care era cifrată în sanscrită:

„Yad eve ha amutra, yad arriutratad envira”.

u	p	s	I	l	O	n	a	d	e	1	E
										0: 65 43 24 - 91 78	Ol im p, Du nă
v	e	a	p	O	s	t	r	O	f	8	r
										23 - 2 - 45	ea po st fu

										67 - 2 - 10 1 - 9 - 9	O
e	t	a	a	t	a	d	a	m	v	9	N
										10 - 8 - 13 - 3 - 78 62 3 - 6	U Ea da tat ă
t	r	a	v	I	r	g	u	l	a	7	G
										61 05 89 - 3 - 13 4: 2	rai ul tă u, R
u	p	s	I	l	O	n	a	d	a	7	O
										97 8: 34 51 10 - 5 - 2	D NA - Sil va P
m	u	t	r	a	t	a	d	e	n	2	U

										31 09 - 2 - 54 76 - 2 - 81 - 7	TN A ar at O M.
v	I	e	a							3 : 12 54 6 - 2	e Vi ața .
Coloana din stânga Upsilon ad eve apostrof era ața dam vâra virgule upsilonada nu trata den vrea										C oloa na din drea pta ” E Olim p Dun ărea, post fu OMU , Ea data tă grai ul	

											: 51 27 81 0 - 7 - 63	M ET O DA ia
s	u	p	r	a	l	u	I	e	t	7	- 4 - 68 10 94 5 - 2 - 13 2	u lit er a sp u
a	m	I	I	e	p	s	I	l	O	2	: 16 10 9 - 6 - 45 78 : 3	s A PO I ieş ii
n	a	e	e	e	n	t	u	a	t	1	- 4 - 68 45 7 - 6 - 32 10 9:	n N U CE T cat ă

t	h	e	t	a	O	m	I	e	r	7	M
										61 2: 41 05 9: 3: 8	OT H tra c e!
O	n	d	e	l	t	a	O	m	I	9	s
										87 : 10 2 - 12 - 15 6: 34	că în OL T de
e	r	O	n	s	I	g	m	a	v	4	n
										5: 10 91 : 23 - 1 - 68 - 14 - 7	s VA C. RO , IM G
I	r	g	u	l	a	O	m	I	e	1	O
										03 : 26 94 5 -	G Ra iul IO M

	iscă în OLT dens Vac RO, IM, Gog raiul IOM luo nor Pons ”.
--	---

E	C	R	U	S	P	U	S	P	I	1	I
										09 78 13 - 2 - 26 45 - 7	PU SE R - op us
E	S	I	C	N	C	A	T	A	M	1	e
										: 23 10 9: 78 45 : 6	Si ma , AT O N, e
O	T	H	T	R	A	C	E	I	S	6	a
										54 8 - 19	sta SI TH

										- 10 92 3: 71	co
C	A	I	N	O	L	T	D	E	N	8	d
										: 56 79 21 0 - 3 - 13 4:	ol tea n CI N
S	V	A	C	C	V	N	G	O	G	5	O
										16 : 10 98 - 2 - 27 - 5 - 43	M U Go g un ca
R	I	O	M	P	N	O	R	P	O	8	R
										9: 51 24 : 10 76 23 1 - 7	p pri m Co tis on.
Coloana din stânga											C

E CRU SPUS PI E ȘI CN CA TAM O THTRACE IS CAIN OLT DENS VA CC VN GOG RIO MP NOR PO	oloa na din drea pta ” IPUS ER - opus e Sima - ATO N, cast a SIT H, cod oltea n, CIN omu’ GOG un carp prim - cons on”.
---	--

e	e	v	e	I	m	
n	s	I	s	I	t	

e	r	a	a							5	A
										4 -	A-
										1 -	era
										123	
										- 2	

Iisus era... Apollo, fiul lui Zalmoxe!!

Deși am putea încheia descrierea metodei de descifrare, vom mai prezenta „Cunoașterea de sine”, ca să retezăm total stupida etnogeneza și „pierderea” limbii dacilor de dragul Romei:

outos o autologos ovrog o avroaoyog (grecește)

O	m	I	e	r	O	
I	l	O	n	e	s	
a	t	d	e	a	s	
l	u	I	e	p	s	
t	a	v	O	m	I	
s	I	g	m	a	O	
O	n	e	m	I	e	
u	O	r	a	l	u	
e	r	O	n	a	l	

s	I	l	O	n	a	
r	O	f	d	e	a	
a	l	u	I	u	p	
n	t	a	u	O	m	
n	l	a	m	b	d	
e	r	O	n	a	e	
u	a	t	g	a	m	
e	r	O	n	s	I	

Coloana din stânga

Omicron upsilon e’s culcat deasupra lui epsilon t av omicron
 cron alfa upsilon apostrof deasupra lui upsilon tău o micron accen

											10 - 19 - 7: 19 24 3	U e SI MI N
N	O	C	G	S	S	E	V	I	V	2	3 - 2 - 11 09 : 67 85 - 2 - 4	O C nu -i SE NS g
P	R	P	S	O	A	V	E	F	I	6	41 0 - 24 - 12 59 - 13 - 38 - 5 - 7	a și pr of, pe U
V	L	P	T	I	M	M	L	C	R	2	35 1 - 8 - 98	L PI U cla r

										41 0 - 13 - 67 23 - 2	m m m m
T	M	M	A							1 4 - 3	T T
Coloana din stânga SMNINA E PI VNOC GSSE VIV PROSO AVEȚI VLPTIMMLCRTMMA										Coloana din dreapta Panu e SIMI NOC , nu- i SEN S, găsi prof, pe ULPI U clar mm mm. TT”.	

v	I	e	O	n	u	
s	I	I	p	l	O	
Coloana din stânga Vie onu oii și pol rp mm.						

Capitolul VII

TĂRTĂRIA - PRIMUL SCRIS DIN LUME

Revoluția alfabetică - unică și mondială

Reprezentarea gândirii prin semne, sau revoluția alfabetică, s-a produs o singură dată și a cuprins toată lumea, toate alfabetele având drept izvor pe cel fenician, consideră Marcel Cohen (De origine iudaică) (L'Écriture, Ed. Soc, Paris 1953, p. 55). El are în vedere silabarele din zona Mediteranei, considerând că limbile semite au un avantaj comportând radicale constituite din trei consoane, încorporând în ele înțelesul fiecărui cuvânt. În acest chip, consideră posibilă trecerea de la silabar la alfabet. Apoi, crede el, grecii au adăugat vocalele creând propriul sistem de scriere. Mai consideră că și limba Egiptului antic (care?) aparținea tot grupului hamitosemitic (Acest tupeu tipic iudaic a mai fost semnalat adeseori de noi! Egiptenii îi numeau pe evrei „Poporul ciobanilor”, au apărut la milenii după alte popoare dar insistă că: „le-ar fi civilizat!!?) și favoriza acest fenomen, deși scrierea egipteană nu a eliminat niciodată sistemul ideografic, creând totuși un fel, de alfabet cu semne monoconsonatice, rămase însă tot în modelul ideografic.

Un alt interesant aspect e reliefat de André Leroi-Gourhan (Le Geste et la Parole, 1964, p, 282 – 289) privind sistemul scrierii chineze, nealfabetică dar plină de

vitalitate. Se poate remarca faptul că și cuvintele chineze erau, în fond, monosilabe, deosebiri fiind marcate prin urcarea sau modulațiile vocii.

Această structură monosilabică a stat la baza scrierii chineze, în fiecare caracter fiind un semn-cuvânt și cu totul fonografic. Analizând rezultatul acestui sistem prin extinderea scrierii chineze în Coreea, Japonia, Vietnam drept limbă cultă a scrierii, etc., se constată, în comparație cu sistemul egiptean, că ultimul, început în mileniul al IV-lea, dispare după căderea Imperiului Roman de Apus, în sec. V e.n.

Referitor la sistemul chinez, M. Cohen observă că: „Orice sistem de scriere ce se dezvoltă spontan și nu se impune din afară e mai mult sau mai puțin modelat după caracterul limbii după care se formează” (ib.p.29). Și, se întreba el când suspecta caracterul „autohton” al scrierilor egiptene și sumeriene... observație pe care o subliniem, ca deosebit de importantă, demonstrând capacitatea analitică deosebită a lui M. Cohen.

Pentru cei care citesc după descoperirea scrierii hieratice lucrurile par comune, dar meritul lui M. Cohen e cu atât mai mare, scriind aceasta în urmă cu 40 ani! Este în firea oamenilor să se impresioneze de piramide, de grădinile Semiramidei etc, încât, un astfel de cercetător, fiind purtat de la York la New York, fără a i se spune istoria celor două așezări... ar prefera New York-ul... Așa și cu piramidele și cu mult lăudata scriere sumeriană, de către cei care au trecut pe acolo, hăt, mai demult...

Basmele numite... știință a istoriei

S-au creat niște scheme simple și generațiile învață ca o turmă aceleași poncife, la care nimeni nu mai gândește demult... Importanța scrierii e uriașă, pentru că datorită celor consemnate se alcătuiește ceea ce se cheamă istorie. Și istoria nu se poate falsifica - fenomen

curent - decât prin falsificarea limbii. Limba determină însăși naționalitatea. S-a întrebat cineva „cum a fost posibil”? Chiar de am ști cum s-au construit piramidele și chiar dacă le-am putea reproduce tehnic, de unde aveau mijloacele financiare?! Ce bogății avea și are Egiptul ca să poată ridica asemenea construcții!? Și, de ce era un centru de cultură însemnat?

Citind poveștile din cărțile de istorie despre vitejia grecilor sau romanilor te minunezi de imaginația extraordinară a autorilor respectivi: numai că și noi repetăm inconștienți aceleași basme numite știință a istoriei! Cum de i-a părăsit pe ei, subit, vitejia? Să nu se fi născut în toată Europa niciun om în stare să dezvolte o știință sau artă mii de ani, ci numai în Grecia? Ce bază materială oferea aceasta prosperitate, ca să ridice toate templele minunate? Fenomenul se va repeta în Roma, Octavian August lăsând în urmă un oraș, de marmură. Cum?

Voltaire, după ce Montesquieu introdusese termenul de lege în istorie (Spiritul legilor), scria în 1774: „Mi se pare că istoria nu a fost niciodată considerată altfel decât o compilație cronologică, ea nu a fost scrisă nici prin prisma cetățeanului, nici prin cea a filosofului... Eu m-am străduit să prezint cât am putut istoria moravurilor, a științelor, a legilor, a obiceiurilor, a superstițiilor. Aproape că nu vezi decât istorii ale regilor, dar eu o vreau pe aceea a oamenilor” (scrisoarea către La Covvernet).

Pentru că azi Europa e divizată în tot felul de etnii care au permanente războaie, după cele religioase specifice Evului Mediu, crede cineva că așa a fost și cu mii de ani în urmă? Poveștile din Alexandria - carte populară, sau ale nu știu cărui Cezar pot încânta urechile bieților copii, care în clasa a V-a aud numai minunății despre antichitatea greco-romană? Lupta dintre două idei se cheamă luptă dintre Sparta și Atena (între forța fizică și cea intelectuală!), apoi înțeleștările teribile dintre greci și

puhoiul persan de la Maraton și Salamina, unde grecii câștigă două probe sportive: Maraton și Caiac – Canoe. Pare – se că anii coincid cu ai olimpiadelor... Interesant!

Se pare că, în cazul Egiptului, cucerirea însemna recunoașterea de către marii preoți a funcției de mare preot (vezi cazul Darius, Alexandru cel Mare, dar mai înainte MIRON KEOPS din Tomis!) iar scriitori greci sunt toți cei care scriu în codul elin. Nu era vorba, deci, de spațiu geografic. În acest chip, azi, și Cioran și Eugen Ionesco sunt francezi...

Așa cum observau Antoine Pelletier și Jean-Jacques Goblot într-un studiu despre istoria generală: „În manualele școlare, civilizațiile apar lipsite de istorie. La nivelul unei teleistorii multiseculare, și mai mult la acela al trecutului viu, civilizația greacă este mai mult imaginea noastră despre Grecia decât istoria grecilor...” (p.3 l) Ce înseamnă aportul Greciei? Partenonul fără sclavii care l-au clădit? Iar al Romei... consulatul fără dictatură? Ce se cheamă democrația sclavagistă? Dreptul unuia din zece? Dar democrație burgheză sau socialistă? Nimic în afara unor utopii, pe care dacă le-ar propaga biserica le-am accepta ca pe orice dogmă, dar ele sunt pretinse idei științifice, ceea ce este inacceptabil. Schematismul și scleroza istoriei este și mai evidentă după încheierea Războiului rece. Manualele laudă ceea ce huleau înainte... Întreaga istorie trebuie studiată din nou.

Răbojul românesc - cea mai veche scriere

Disparația din scripte a conceptului URSS înseamnă, oare, dispariția a peste 280 milioane de oameni? Așa au dispărut din istorie, în vremurile îndepărtate, popoare întregi, sau poate nici nu erau popoare... Pentru cei care știau că fenicienii nu erau popor, ci POPI devine de înțeles cum au dispărut din istorie, lăsându-ne alfabetul, cea mai prețioasă moștenire, sâmburele de aur al întregii culturi. (Există numeroase dovezi și opinii că acest alfabet, așa-

numitul „linear A” a fost preluat de fenicieni de la greci (traci) și aparținea, de fapt, pelasgilor de la nordul Dunării...)

Pentru că încercările de a-l deriva din diverse silabare au eșuat, va trebui să-l punem în relație cu cel mai vechi sistem de semne care-l precede, anume cu semnele răbojului românesc.

Semnele de la Tărtăria, Karanovo și Gracianița sunt asemănătoare cu cele de la Mohendjo - Dâro, Harappa și cele al scrierii Kohau-rongo-rongo din Insula Paștelui. Dar aceste mesaje sunt străvechi, însemnate pe os și piatră, ceramică sau ceară. Numerele răbojului românesc au fost analizate de P.N. Panaitescu și devenind, cum se știe, numerele pe care le numim romane (ordinale), iar cel care se va ocupa de semnele de la Cucuteni fiind Teodor Burada, și care le consideră ca făcând parte dintr-un alfabet arhaic (cf. arh. Silvia Păun, 1984). Erau în număr de 180 aceste semne cu care se specificau animalele, nu numai numeric, ci și caracteristicile raselor (boi, plăvani, murgoci, cudalbi, cai rotați, murgi, oi bălăi, țigăi, bârsane, stogoase, etc.)

Cercetând semnele răbojului cu arta traco-pelasgică se constată similitudine, până la identitate, cum accentuează exact arh. Silvia Păun, făcând și o statistică: 14 semne intră în alfabetul chirilic, 15 în cel grec și 17 în cel latin. Restul apar în scrierile numite pelasgă, berberă, etruscă, feniciană, etc. O altă parte vor fi preluate de Ulfila în traducerea Bibliei în limba gotică. Se zice că limba germană provine din rune, numai că scrierea runică nu are 6 semne (E, K, S, T, Z și Y) existente în scrierea latină și toate celelalte din aria traco-pelasgică. Pe teritoriul României, aceste semne au stat în atenția unui mare număr de specialiști.

Cuvintele vii ale Tărtărei

Un interesant studiu despre Tărtăria scriu și Paul Lazăr Tonciulescu și Lidia B. Lovendal Papae, care semnaleză cercetările istoricilor ruși și traduc în românește o poezie închinată Tărtăriei de către poetul Andrei Nadirov din Leningrad, orientalist ca pregătire, pe care o reproducem în continuare:

„O timp străbun!

*— A ta stihie Ea a sosit ca ciocârlia s-a potolit gonind
prin hău solie fraților predaci strig: Unde ești, Tărtărie?
Nu, n-ai pierit în veșnicia prin vremi n-aud răspunsul tău,
care-i ucide pe cei dragi*

*S-ascunde gându-n depărtare Aud iar glasul Tartariei
deșertului uitării, mut... Un coif din val e destrămat dar a-
nviat a ta chemare și caut a ei slovă vie în micul și-
mpietritul lui. Ce încă nu a răsunat...”*

În studiul citat, se redau și cuvintele lui Boris Perlov:
„Da, acele cuvinte vii ale Tărtăriei, n-au răsunat încă”.

Autorii își însușesc punctul de vedere al lui Arion Vraciu, care, de asemenea, și-l însușise pe cel al lui Boris Perlov și, alăturând cercetările altor cunoscuți cercetători, Viorica Enăchiuc – Mihai și C. Olaru, conclud existența pe tăblița rotundă a numelui unui zeu local Șaue – căutându-i urmele toponimice.

Deci, primul scris din lume! Eruditul Romulus Vulcănescu îi prezintă sinteza în „Mitologia română” – în capitolul „Scrierea pictografică de la Tărtăria” (p.98).

Scierea Vinca decriptată de Marija Gimbutas

Apartține culturii Turdaș - Vinca și e localizată în timp - mileniul VII-VI î.e.n., - prin consens arheologic.

„Sumerienii - elevi buni ai tărtărienilor”.

„Pentru conținutul lor inedit, redăm constatările lui V. Titov, după consemnările lui Boris Perlov:

1) Tăblițele de la Tărtăria sunt un fragment dintr-un sistem de scriere larg răspândită, de origine locală;

2) textul unei tăblițe ce numără șase totemuri antice, care coincid cu manuscrisul din orașul sumerian Djedet - Nasra și de asemenea cu imprimările ce aparțin culturii Kereș;

3) semnele de pe această tăbliță trebuie citite în cerc, în sensul contrar mișcării acelor unui ceasornic;

4) conținutul inscripției (dacă e citit în sumeriană) este întărit de descoperirea în aceeași Tărtăria a unui schelet dezmembrat al unui bărbat, ceea ce implică existența, la anticii tărtărieni, a unui ritual antropofagic;

5) numele zeului local Șaue e identic cu numele zeului Sumerian Usmu... (...) Pe a treia tăbliță rotundă sunt scrise următoarele: «NUN, KA, să uGULA, PI, IDIM, KARA, I: (De către cele) patru conducătoare O, pentru chipul zeului Șaue O, cel mai în vârstă, conducătorul [patriahul-sacerdotul-preotul suprem] O, în virtutea adânciei înțelepciuni O, a fost ars O, unul». (...) Ne întrebăm atunci,

cine au fost locuitorii străvechi ai Tărtăriei, care scriau în sumeriană, în mileniul V î.e.n. când despre Sumerul însuși nu se pomeneste încă? Se impune de la sine o concluzie: inventatorii scrierii sumeriene au fost, oricât ar fi de paradoxal, nu sumerienii, ci locuitorii Balcanilor. Într-adevăr, cum poate fi explicat altfel faptul că cea mai veche scriere din Sumer, datată din mileniul IV î.e.n., a apărut cu totul pe neașteptate și într-o formă dezvoltată? Sumerienii (ca și babilonienii) au fost doar elevi buni, preluând scrierea cuneiformă”.

În istoria civilizațiilor, Jemdet-Nase este consemnată între 3.100 - 2.900 î.e.n. contemporană cu civilizația Dimini din Tesalia, cu vârsta bronzului în Anatolia, cu apariția cuneiformelor, anterioară datei tradiționale a fundării cetății Tyr (2750). Tot atunci apar civilizațiile Harappa și Mohendjo-Daro în India.

Evenimentul a stârnit senzație în lumea științifică, numai la noi a fost tăcere. Abia peste 11 ani, revista „Magazin istoric” nr. 3/1972 publica un interviu cu academicianul bulgar Vladimir I. Georgiev, care spunea:

„(...) tăblițele de la Tărtăria sunt... mai vechi cu un mileniu decât monumentele scrierii sumeriene (ele datează din prima jumătate a mileniului al IV-lea î.e.n.). Aceasta ar însemna, pur și simplu, că scrierea sub forma pictogramelor a apărut în sud-estul Europei și nu în Mesopotamia, cum se credea până acum... Dacă în toate cele trei cazuri (Tărtăria, Karanovo și Gracianița) e vorba de scris, atunci se impune o concluzie surprinzătoare: avem de-a face cu cea mai veche scriere din lume. Concluzia aceasta vine în întâmpinarea părerii exprimate de arheologul britanic, profesorul Colin Renfrew, care a executat recent săpături în localitatea bulgară Sitagroi și care a afirmat că în sud-estul european a existat în vechime o zonă de civilizație înaintată”.

Peste încă trei ani, în revista „Tehnica Tineretului”, nr. 12/1975, rusul Borîș Perlov scria:

„(...) În anul 1961, vestea despre un eveniment arheologic senzațional a făcut ocolul lumii științifice. Furtuna marii descoperiri nu a răsunat din Egipt. Neașteptata descoperire a fost scoasă la iveală în Transilvania, în mica așezare românească Tărtăria.

Ce i-a uimit pe erudiții bărbați ai științei despre antichitate? Poate ca savanții au dat de comoara ascunsă în genul mormântului lui Tutankamon? Sau în fața lor a apărut o capodoperă a artei străvechi? Nimic din toate acestea. Interesul a fost trezit de trei micuțe tăblițe de lut, deoarece ele erau împodobite cu enigmatice semne în forme de desene, care amintesc în mod uimitor (după cum a observat însuși autorul marii descoperiri, arheologul român Nicolae Vlassa) de scrierea pictografică sumeriană de la sfârșitul mileniului IV î.e.n... Dar pe arheologi îi aștepta mai departe o surpriză: tăblițele găsite s-au dovedit a fi cu 1.000 ani mai vechi decât cele sumeriene. Rămânea doar să se vadă în ce mod, cu aproape 7.000 ani în urmă, departe de hotarele mult-slăvitelor civilizații antice orientale, unde nimeni nu se aștepta, s-a ivit cea mai veche (până în ziua de azi) scriere a Omenirii?... Descoperirea lui Nicolae Vlassa a stârnit interes și la noi. (...) Da, acele cuvinte scumpe ale Tărtăriei n-au răsunat încă. Cu atât mai scumpe sunt cele trei tăblițe minuscule din nu prea marele sat transilvan, care ne-au făcut să facem un pas nou întru înțelegerea trecutului nostru, pentru a ne putea înțelege pe noi înșine”.

Scrierea a apărut în Ardeal în... 20.000 î.e.n?!

În aceeași revistă, arheologul A. Kifișin scria: „Dintre problemele ce s-au ivit în procesul cercetării descoperirii de la Tărtăria, două îmi par ca deosebit de importante:

1. Cum a apărut scrierea tărtăriană și cărui sistem de scriere îi aparține?
2. În ce limbă au vorbit tărtărienii?... Care e atunci

cauza asemănării la popoare atât de diferite? Motivul e că toate acestea au avut un singur izvor, a cărui descompunere s-a produs în mileniul VII î.e.n.

În decursul a două milenii, arealul clamo-chinez a avut contacte cu culturile sumeroide ale Guranului și ale Zagrosului iranian. Arealului răsăritean al scrisului îi stătea în față cel apusean, care s-a format sub influența sumeroizilor străvechi egipteni, cretano-micenieni, precum și tărtărieni.

Astfel că legenda despre «învălmășeala babiloniană» și descompunerea unei limbi de pe Pământ (să-l nu e chiar atât lipsită de teme. Deoarece, comparând cele 72 de cuiburi ale scrierii sumeriene cu cuiburi-simbol analoage ale tuturor celorlalte sisteme de scriere, rămâi uimit în fața coincidenței lor în privința principiilor de structură, dar și în cea a conținutului. În fața noastră se află parcă fragmente ale unei verigi ce se completează unele pe altele, făcând parte dintr-un sistem unic. Dacă însă compari simbolica reconstituită a acestei scrieri din mileniul IX-VIII î.e.n., cu semnele simbol ale paleoliticului târziu european (20 - 10 milenii î.e.n.), nu se poate să nu-ți atragă atenția coincidența lor, de departe neîntâmplătoare”.

Tărtăria - Universitatea Antichității?!

Abia în 1980, în nr. 7 din „Convorbiri literare”, deci după 20 ani (!), Arion Vraciu scria:

„Semne uneori identice celor de la Vincea au fost descoperite la Troia (în mileniul III î.e.n.) și în alte puncte din spațiul micro-asiatic. Oricât ar părea de paradoxal, inventatorii scrierii sumeriene nu au fost sumerienii. Întrucât semne pictografice au fost descoperite și la Turdaș-Vincea, se poate presupune că scrierea de la Tărtăria e un element component al unui sistem grafic larg răspândit în milenii VI-V î.e.n. Nu putem să nu acceptăm

ipoteza arheologului sovietic V. Titov, potrivit căreia scrierea primitivă din bazinul Mării Egee provine din sud-estul Europei (mileniul IV î.e.n.) și nu a apărut sub influența celei mesopotamiene. În afară de aceasta, în mileniul V î.e.n., creatorii culturii Vincea și-au croit drum prin Asia Mică, spre Kurdistan, unde se stabiliseră protosumerienii”.

În nr. 7/1975, în revista americană „Reader’s Digest”, arheologul (american) R. Schiller nota: „Descoperirile arheologice recente, ca și alte datări științifice mai riguroase arată, azi de exemplu, că japonezii produceau ceramică înaintea populațiilor din Orientul Apropiat și că pământeni din România au inventat poate o formă de scriere cu câteva secole înaintea sumerienilor”.

În fine, eruditul Gabriel Gheorghe, căruia îi datorăm revista de înaltă ținută științifică „Getica”, scria despre Tărtăria:

„Autorul american se referă la tăblițele de la Tărtăria și de la Lepenski Vir, care s-au bucurat de o largă audiență în presa științifică din străinătate. Concluziile lui Schiller nu au surprins.

Înaintea lor au apărut în revista «Znania Sila», editată în URSS, un studiu al lui N. Jirov în care se releva că tăblițele de la Tărtăria, (județul Alba), descoperite de către cercetătorul clujean N. Vlassa, conțin figuri și o scriere pictografică asemănătoare cu cele sumeriene fiind însă cu cel puțin un mileniu anterioare celor mai vechi piese similare găsite în Mesopotamia. Jirov coroborează grafia tăblițelor de la Tărtăria cu scrierea pictografică descoperită la Lepenski-Vir, pe malul iugoslav al Dunării, în timpul lucrărilor de construcție a Complexului Hidrotehnic de la Porțile de Fier, găsindu-le foarte apropiate. Tot el conchide ca aceste scrieri pot fi considerate ca fiind cele mai vechi din lume”.

Tăblițele de la Tărtăria... ne vorbesc

românește!!

Am insistat și vom mai insista, pentru că e vorba de primul scris din lume, cunoscut până acum. Tot în „Mitologia Romană” este reprodus tabloul comparativ după Boris Perlov al semnelor pictografice de la Tărtăria, Djemdet-Nasra și Creta. Dar să vedem ce scriere este.

Tăblița rotundă.

O cruce împarte discul în patru sferturi. Deci, fiecare sfert va comunica o frază logică, ce se va continua. Citim, de la stânga la dreapta ca în toate textele scrierii hieratice.

S	O	a	r	e	l	
a	t	r	e	I	l	

O	r	I	s	O	n	
u	n	I	t	e	f	
e	p	t	e	n	I	
m	u	l	s	f	e	
s	I	r	d	e	e	
I	n	s	b	O	r	
u	p	r	a	D	l	
r	a	O	m	I	e	
U	m	b	r	e	l	
O	e	h	I	d	l	
a	v	Î	r	f	u	
s	a	g	e	a	t	
D	O	u	a	l	I	
U	p	e	C	S	m	
I	d	e	a	l	p	
l	e	a	s	f	e	

--	--	--	--	--	--	--

Coloana din stânga

Soarele lota trei linii orizontale unite fac pieptene primul
lingura omicron U Umbrela două chidl încha vârfuri de săgeată
patrulea sfert CS.

Descifrarea (din altă sursă)

Specialiștii susțin că ceea ce este caracteristic
acestor plăcuțe este o identitate comună, cunoscută sub
denumirea de Cultură Turdaș-Vinca (4500 - 3700 i. H.),
răspândită în țara noastră (în Banat și Oltenia), în sudul
Serbiei, sud-estul Ungariei și nord-vestul Bulgariei.

S-a ajuns la concluzia că cel mai vechi texte din lume
(cele de pe plăcuțele de la Tărtăria), descifrate deja, ar
sună astfel:

„BAB-SARRU/RABU-DU-KI-USU-EN/ZUGIRA-PATESI-
III-BANSUR-MU-NANNAR-RABU/ZU-II-DINGIR-II-
DINGIRANA”.

și se traduce prin:

„Poarta de acces a marelui rege care conduce cele
patru districte ale țării puternicilor zei ai Lunii și Focului, a
prinților care slujesc masa mare pentru jertfele închinat
triadei sacre (AN, ENKI, ENLIL-I) și renumitului zeu al
Lunii de nord, cel care face să prospere mâncarea și

											11 - 24 5 - 1	
	O	S	C	I	N	D	I	A	P	A	6 45 - 2 - 31 27 8 - 1 - 91 0	d in Co sia pa
	R	I	N	G	U	L	I	C	R	O	1 85 94 - 2 - 26 71 03	p arc ur g ILI O N
	N	I	C	U	M	U	B	U	F	U	4 - 12 - 91 0 - 1 - 78 12 36 - 5 - 5	U fu bu nic u'
R	A	A	T	A	T	A	G	U	A	1		M

										08 9 - 4 - 5:	ag u a ar ăta t
D	U	C	A	R	E	S	U	S	A	1 29 8: 6: 34 51 07 - 1	d us u e Ca raș :
I	I	I	L	I	T	E	R	A	L	3 12 2: 13 4: 74 58:	I vii IO M fle r
V	I	O	M	E	R	F				1 05 67 69 - 1	L ite ra.
Coloana din stânga OANTROFENT CSSEFMDORI OSCINDIAPA RINGULICRO NICUMUBUFU RAATATAGUA DUCARESUSA IIILITERAL VIOMERF											C oloa na din drea pta Not frate nord

	ic moș șef din Cosi a parc urg ILIO NU fu buni cu' Mag u a arăt at dusu e Cara ș: ivii IOM fler liter a”.
--	--

[illegible]

										9	
I	u	I	n	m	t	a	r	d	u	2	U
										3: 51 6: 91 04 78	-i mi t Du nă r
s	u	e	d	I	v	I	I	I	O	7	Î
										8 - 7 - 49 11 02 3 - 3	i, dis cul
m	f	l	e	r	I					—	I
										5 66 - 7 - 3: 24 51 :	vi e fer m.
Coloana din stânga Notaeiccsouiinmtardu suediviiiio măeri										Coloana din dreapta Ante CIO C	

	OM U-i, mit Dun ării, disc ul ivi ferm ”.
--	--

E	S	O	M	U	I	M	I	I	1 : 21 32 : 41 09 5: 67 8 - 2	Il os mi tu își
L	I	E	F	E	R	M			5 : 43 67 :	fe rm
Coloana din stânga E SOMU I MIILI E FERM									Coloana din dreapta E	

										4 - 2 - 56 78 10 - 2 - 9:	: mo șul e iie.
Coloana din stânga FILE MOȘU EL											Coloana din dreapta File: moșule iie".

Cheia, litera I. Cu care am început.
Omenirea s-a născut și civilizat... în România!

Avem un text obișnuit în care apar litere dar și semne specifice pictografiei, pe care le-am întâlnit în Tassili, ca și în spațiul mediteranean, în Lemnos, în Festos, etc. În primul sfert, dificilă este litera D, care însă simbolic este zece, notată cu echivalentul cifric (IO). Litera D apare și în al doilea sfert, sus, unde vom afla și litera (tot ultima) U, întors. În cel de-al treilea sfert, apare un H, clar, citit grecește: era. Și mai dificilă este citirea ultimului sfert, unde apar două litere U, peste un X un T și, bineînțeles, Crucea, citită aici X (CS) – ultima. Iată deci că, precum spuneam, fiecare sfert are un număr anumit de litere, care dă cheia textului. Primul sfert are 60 de litere. Pentru

profani se va naște întrebarea: cum să apară fenicienii în textul din mileniul VI î.e.n., când orașul Tyr abia se întemeiază în 2.750 î.e.n? Sigur că se află aici un paradox, numai pentru că nu știm cine erau fenicienii. Cum nici ei, căraușii mărilor etc., nu știau, sau n-au lăsat nimic despre egipteni; iar grecii nu știau cine-s pelasgii etc, etc. Dar, grecii și romanii încep istoria lor cu mituri, etc. Când se știe că fenicienii nu formau o populație, ci se ocupau „cu cele sfinte”, fiind popi, mirarea dispare. Decodificând cuvântul Dunărea-Istru-este același lucru. De aci, cuvântul românesc mag. istru (ori latinescul mag. ister) fiind cu adevărat creatorul întregii civilizații europene. Termenul Homer se dovedește o formulă în care intra și Apoi, și Dorio, numele real al Zeului Salmocsis. Cuvântul DOR nu era intraductibil, cum mai cred destui, ci era tabu-interzis, ca și numele YHWH-Iahve. Boreas era numele vântului denumit la noi Crivăț, frate mitologic cu Notus, vântul de sud. În sfertul al doilea se spunea despre arderea rebusului dac, a cronicului VEDA. Tot mai clar se vede că, de fapt, diversificarea Babel a fost o necesitate deliberată, care a dus la dezvoltarea spirituală a Omenirii. Iarăși apare CIOC, denumind neamul dac.

Înainte de CIOC a fost OMU. Mitul Dunării. În centrul lui ILOS, ceea ce arată că totuși nu se confundă muntele Ida cu Cogaionul. Poate penultima comunicare e la fel de importantă: „moșu e RIM” Confuzia lui RIM cu Roma, o datorăm lui Dimitrie Onciu, dar spusa cronicarilor era simbolică, astfel, că aveam R-IM – în care R însemna Ro-Soarele, așa cum apare și în hieroglife, iar IM = IOM = zi, cum am explicat, cele 6 zile ale creației, așa cum de altfel începe majoritatea inscripțiilor de la noi. Deci RIM ar însemna, mai direct spus, de la începutul Creației, de la primul om, în care avem în vedere pe Adam, așa cum apare simbolul și pe cruce, cu consoanele numai, OM. Datorită acestui RIM, am putea pricepe ușor ce înseamnă RIM. NIC, mai ales că avem două: RIM. NIC – Vâlcea și

RIM. NIC's. arat.

În ambele zone, avem de-a face cu centre religioase, cu cinul preoțesc și călugăresc...

Tărtăria - simbolistică pentru inițiați

Discul invită la reflecție. Într-adevăr, va trebui să luăm totul „de la ZERO”, de la „UNU”. Cu alte cuvinte, de la literele primare „O” și „I”. Și azi așa începe „facerea lumii”.

În aceasta simplă prezentare a semnelor inconfundabile, avem în vedere intuiția pe care o au atât copiii, cât și forța de generalizare a celor care au creat lumea. Avem sfera sau cercul – întregul – și raza lui. Simbolica e destul de pe înțeles, prefigurând binarul. Dar centrul fiind punctul primordial, de care vorbea și Mihai Eminescu (... punctul acela de mișcare mult mai slab ca boaba spumei“...), și care, creând rotundul, închipuie cifra 6, miezul fiind „ceva din nimic”, obrajii, cum toate cu sigla F (facere, femeie, februarie etc). Raza e UNU, iar întregul spațiului de manifestare este nelimita imaginarei sfere, închipuind orice, inclusiv sistemul solar.

Ca și discul Tărtăriei, cu cele 4 sferturi ale brahmanului, vom observa cum au putut apărea literele alfabetului nostru, în număr de 24 ($2 + 4 = 6 = F$), astfel: Gândirea matematică a prevalat:

1.4.7.10.13.16.19

2.5.8.11.14.17.20

3.6.9.12.15.18.21

Folosind aritmologia sacră observăm reducerea la unitate și că avem de a face cu cifre pare-impare, simetrice și asimetrice. Suma pana la zece este:

$$1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9 + 10 = 55 \text{ (} 5 + 5 \text{)}$$

= 10), iar surna Până la 10 ($1 + 2 + 3 + 4 = 10$). În același timp, se grupează (2/5) 6/9, iar doi de trei fac 8. Lui opt îi corespunde H, și acesta secționat vertical da tot doi de T (trei).

Un inițiat, Cik Damadian, creează un cod universal în care esențial e invariantul 64. Despre tetractys, citându-l pe Aristotel, Lamblichos păstrează versetul: „Teractys, armonie pură, aceea a sirenelor... dar mai ales sub forma sa de număr pur sau divin, adică în calitate de DECADA tetractysul devine simbol al Universului”.

În lucrarea Dr. Ioan Rodean „Enigmele pietrelor de la Sarmizegetusa” aflăm falanga de ecvideu de la Cuina Turcului, respectiv numerele 10, 4, 6, reprezentând semnificații profunde. Piesa e datată 8.000 – 10.000 î.e.n., și considerate de specialiști „UNICAT ÎN EPIPALEOLITICUL EUROPEAN” (cf. C.S. Crăsnaru, op. cit.p.9). Pe respectiva piesa muzeistică avem trei ornamente rombice „ce sugerează coloana infinitului” aflată în tezaurul de la Hinova și la Brâncuși, dispuse astfel:

- PATRU unghiuri cu vârful în jos
- ZECE linii în romb, în mijloc
- ȘASE unghiuri cu vârful în sus

Iată o dovadă ca cei mai vechi dintre cei mai vechi, pierduți în negura a zece milenii, cunoșteau numerația, ca și semnificația de cult a numerelor 10, 4 și 6. Noroc cu cei care, preluând-o de la barbari și dându-se drept autori, au reșt să o depoziteze temeinic în tezaurul culturii mondiale. În acest fel, și fără să se știe sacrilegiul inițial, căci descoperind sursele ne folosim de tradiție. Mult mai târziu, și în vechiul Egipt numărul 10 reprezenta lățimea sanctuarului din Edfu, deoarece latura templului Horus măsoară zece coți regali. Săptămâna avea zece zile. Zece

reprezenta și unitățile pătratului zis „magic”, a cărei diagonală „conține miezul zecimilor principalelor dimensiuni din piramida Keops” (ibid C.S. Crasnaru, p.9).

În comentariul asupra dialogului Timaios al lui Platon, Proclus consemnează un imn orfic al Pitagoreicilor, pentru cifra zece:

Îndură-te de noi, număr preamărit

Tu care ai creat zeii și oamenii

*Tu sfânta pătrime ce conții rădăcina și izvorul
veșnicului curent al creației!*

Purcede din unitatea curată a adâncurilor

Până când a ajuns la sfânta pătrime:

*Căci numărul divin originar purcede din unitate
curată a adâncurilor care a zămislit pe mama Universului
care pe toate cuprinde, pe toate le îmbrățișează*

*Primul născut mereu neabătut, mereu neobosit, sfânt
ZECE*

*țitorul cheii Universului care în toate este asemeni
numărului originar”.*

Capitolul VIII

DACIA - CENTRUL SUPREM AL LUMII

Literatura s-a născut la... Cârna

În afara secretului științei păstrat de geți, ocuparea funcției de mare preot de către reprezentanți! altor etnii de mai târziu a dus la păcatul real de a TRADUCE OPERELE UNICE, în diverse coduri de cult (ebraic, sanscrit elin, latin) fără a menționa izvorul și de a distruge originalele. Astfel, apar capodopere când nici nu aveau toate literele alfabetului (vezi Iliada, sau - cel mai evident - secolul I la Roma - capodopera marilor poeți...), minunile continuând până târziu, când muzica fără, baza de mase da marile capodopere, sau când toate piesele teatrului antic poartă un singur nume ca și Homer!

Dar să vedem ce înțelegeau Geții prin conceptul de literatură:

t	a	v	a	l	f	
e	n	t	g	r	a	
s	u	p	r	a	l	
f	a	p	u	s	u	
O	n	r	O	a	l	
e	e	n	t	u	a	
m	l	l	a	l	f	
a	l	f	a	v	l	

a	O	m	e	g	a	
O	v	a	p	u	n	
m	l	e	r	O	n	
e	m	l	e	d	e	
r	a	l	u	l	l	
a	m	b	d	a	O	
O	n	a	e	e	e	
t	g	a	m	a	O	
O	n	l	O	t	a	
u	l	a	O	m	e	

Coloana din stânga

Tav alfa accent grav deasupra lui alfa pus upsilon. ro al
omega ni idova punct e o micron iota e mic deasupra lui iota
iota virgula omega ni

II.

A	U	N	G	E	T	
S	P	V	S	V	O	
A	M	I	G	R	A	
E	S	T	E	P	N	
O	E	P	M	E	A	
O	A	E	C	R	G	
V	I	M	M			

Coloana din stânga
A UN GET MAL SPVSVOFFN MAMI GR AGNI I ESTE PNO

III.

e	l	n	m	m	s	
l	g	a	l	m	s	

a	O	e	a	l	a	
t						
Coloana din stânga El nmmspsi lga1 m's ioa na ce al amoict						

IV.

S	I	E	A	G	C	
Coloana din stânga ȘI E AG CA EAC						

V.

g	a	s	I	e	a	
Coloana din stânga găsi e agr i						

România - matca civilizației umane

Atestarea documentară a zonei și a Cârnei în special ne obligă a reface, fie și pe scurt, acest parcurs. Așezările neolitice de la Trușești, Traian și Hăbășești, Cucuteni, Sălcuța prezintă numeroase urme ale progresului social economic. Ceramica și statuetele aflate în numita etapa a „câmpurilor de urne” atestă la Cârna 115 morminte descoperite, apoi la Gârla Mare, Ostrovul Mare (cf. Drâmba, op. cit. p.45)

Contemporane cu tăblițele de la Tărtăria sunt pictogramele de la Gura Baciului - Cluj și de la Cârcea - Dolj. Pegasul de la Cuciulat, unic în Europa, are o vechime

de aproximativ 10.000 ani.

Această continuitate perfectă arată ca atitudinea poporului nostru de toleranță și paternalism se justifică în timp, fiind matca întregii civilizații europene, și nu numai. Acum că știm cine erau tracii – o prezentare mitică a dacilor – lucrurile se simplifică.

Dintre statuile-menhir, un loc aparte ocupă cea de la Baia, reprezentând o femeie, ca și capodopera numită Zeița de la Vidra. (vezi sus)

Iată că nu ne mai surprinde similitudinea pictogramelor și nici distrugerea deliberată a vechilor civilizații din „lumea nouă” de către conchistadori, care aveau urmele creatorilor artei scrisului și limbii unice.

Și tăblițele rongorongo din Insula Paștelui vorbesc în limba adamică, folosind același algoritm, ca și în Europa, nordul Africii, Asia. (vezi sus și jos)

Pentru a ajunge la alfabetul străvechi, locuitorii au parcurs un drum lung, numit procesul de hominizare. Începuturile le-am putea marca prin ultima împărțire între uscat și apă: formarea Atlanticului de sud (cca. 140 milioane ani) Atlanticul de nord (cca. 80 mil.), iar ultima progeneza (-65 mil, ani), când s-a ridicat coloana vertebrală a Europei - Pirinei, Alpi, Carpați (cu frații Dinarici, Rodopi, Pind, Munții Crimeii), Caucaz, Hinducuși - Pamir (cf. M. Simionescu, op. cit. p2).

În urmă cu 20 - 10 milioane ani, în lutul călcat de Oreo-Drio-Para, propli -, Schiva -, Brahma, - Rama, - Dolicho -, Odabno - piteci, va fi început aventura umană. În arealul nostru, dovezile de la Murgeni - Iași și în

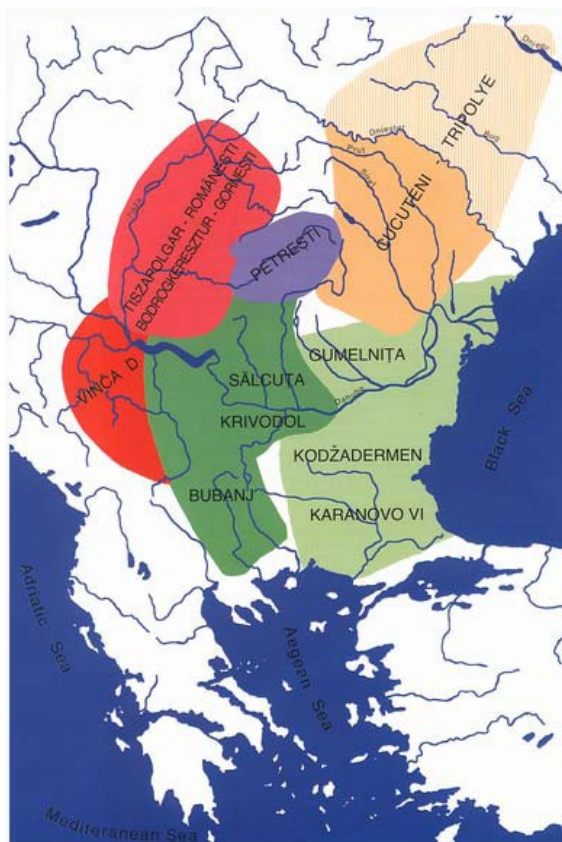
Moldova de peste Prut atestă existența maimuțelor terțiare, despre care vom citi în Râmăyana. În presa s-a publicat sporadic evoluția hominizilor. Începe cu cca. 18 milioane ani prin cele 5 schelete găsite în Kenya ale maimuței Precon, sul, cu caracteristicile primilor oameni (R.L. - 3 septembrie 1984). Apoi, continuă cu maxilarul unui hominid (cea.8 mil, ani - în R.L., 2 sept. 1982), în Etiopia, lângă râul Aweas, fosila unui om maimuța (cca. 4 milioane ani) asemănător cimpanzeului. În literatura Vedelor avem imaginea acestora. Într-o inscripție citim: „Tu ai tată în Europa”...etc. Va trebui, deci, să ne amintim de acel Australanthropus Olteniensis, aflat, la Bugiuleștii Valcei, de Nicolăescu Plopșor și N. Moroșan...

În munții Carpați apar ghețarii încă din perioada Gunz, începutul cuaternarului, iar aria montană e locuită.

Toporașele de mână, de la Luca pe Nistru, pe Tisa Carpatică, pe înălțimile muntene-grene, în peșterile Crimeei, definesc ce va fi mai târziu India Pontică. Iar în interiorul țării, la Fărcașele, Dobromira, Dridu, Dârjov,

Cândești, Baia de Fier, Studina, Drăgănești, Raușor-Rucăr, spre Păpușa (Iezar), sub Moldoveanu în Valea Rea, la Merișor, Căpușul Mic-Cluj, Nandru-Peștera curată, Ohaba-Ponor, în pietrișurile Bucureștilor, Giurgiu, Valea Lupului - Iași, Ceahlău, Ripiceni, Prut, Mitoc pe Prut (aici fiind și o vatră de foc, cca. 240.000 ani)...

Răspândirea culturii Cucuteni

E cazul să percepem metafora cu Prometeu ce prinsese un pui de trăsnet și-l domesticise. De la dezastrul provocat de electricitatea naturală, focul și metalele devin factori de progres... Oare, ce arme se făceau la făurăria lui

Vulcan? De pe la 100.000 î.e.n. oamenii de aici păstrează focul. Bunicile „Riss” întrețineau focul, contemporan cu cămila de Olt (*Camellus alutensis*) și panterele (*Machairodus latidens*) având monosilabele limbii primare: în jurul focului, graiul articulat în formare prefigura școala de mai târziu. Așa apare *Homo sapiens fossilis cro-magnon*, care va arde o sută de milenii în flacără autoperfecționării. Mutația genetică evidentă venise de sus!

Pe un spațiu larg – fără etnie de la peștera Gravette-Franța până la Kostenki-Don, din Pind în Baltica și, mai la sud, în Egipt (la Assuan s-a descoperit un schelet preistoric, atestat cca. 60 – 80 milioane ani) s-a creat o unitate culturală pe o mare întindere geografică și se ajunge la o uniformizare a uneltelor (Ist. Rom, Vol, I, Ed. Acad. 1960)

Acest strimoș se dezvoltă pe întregul teritoriu carpatic: la Isășel (Oradea), unde are ateliere de cioplit opalul (Vâlcele, Prosea, Plopăț), pe Ceahlău (punctele Cetățica, Bistricioara, La Lutărie Buda, Pe Podiș), în Moravia, înspre Matra Buch – Austria, în Boemia (peștera Predmost), Baia de Fier, Băile Herculane, Boroșteni, Giurgiu – ostrovul Mocanu la 9 în sub fața Dunării și Malul Roșu, Cioclovina – Râul Mare (Hunedoara), Peștera (Cheile Brusturețului), Cheile Dâmbovicioarei, Gura Cheii, Gâlma (Râșnov), Cheia, Ohaba-Ponor, Peștera Muierii, Ripiceni (Pрут), Tincova (Caransebeș), Poiana Roman (Mizil), Cremeneea – (Buzău), Cladova (Arad), Ostrovul Mare (Mehedinți), Ciuperceni (Teleorman), Valea Dunării Medgidia (Canal Dunăre-Marea Neagra). La Miculinți (Botoșani) s-au găsit cele mai vechi harpoane de pescuit lucrate din corn de cerb, iar la Mitoc (Botoșani) s-a descoperit o piatră care conține imprimată schița unui animal. Ea este apreciată drept cea mai veche manifestare artistică a omului paleolitic cunoscută până acum la noi.

În 5 septembrie 1982, s-au descoperit, de asemenea, în stratul paleoliticului superior (40.000 – 5.000 î.e.n.) desene, gravuri, picturi, sculpturi în os, fildeș, ca și la Ohaba Ponor, o mărgea făcută din canin de lup etc. De mare interes s-au bucurat figurinele de lut ars dar și cea din piatră de la Lăpoșu (Mizil). Ele sunt contemporane cu cele din Santader (Spania), cu cele 600 de peșteri cu desene rupestre din junglele Madhya Pradesh (India), unde temele sunt zoomorfe și astronomice, prezentând Luna și planetele sistemului solar, ritualuri, etc. Toate sunt în legătură cu viața vânătoarească, totemismul fiind, în același timp, o formă a hominizării. Aspectul apotropaic nu poate fi neglijat, teama de Dumnezeu e începutul înțelepciunii. Omul gândește, abstractizează.

Omul vine în contact cu magnetismul, prin depozitele de hematită din Ardeal, pe care o prelucrează, obținând culoarea roșie cu toate nuanțele, folosită în picturi, la colorarea podoabelor, roșu fiind sângele, simbolul vieții... A face focul” se rostește la noi de peste 100.000 ani. Prometheus e localizat de N. Densușianu bine, la noi, iar inscripțiile citite matematic îl certifică.

Vatra devine element esențial de cultură. El se păstrează la fel și în albaneza, numai dicționarul explicativ îl face „bulgar”. Dar despre stupiditatea numitei științe a limbii nu-i locul aici. Ar fi putut domnii academicieni să-l afle în greaca veche BATRA (relația B – V o știu și cei care vor să intre la liceu) ca să nu mai aștepte zadarnic migratorii, ca să le dea cuvinte „sedentare”...

Fiul Omului = Fiul lui Zalmoxe

Ecce homo.

— Iată OMUL!

Ioan XIX, 5 (vorbele lui Pilat)

„Viața mi-o petrec departe de patrie, sub Axa boreală, pe pământul care se află în stânga Mării Euxine...

Dar eu sunt la extremitatea lumii, sub țâțânele lumii”.

Ovidiu (Trista 8, v.41 - 42., Epistola X - vers 45.)

Aceste țâțâni ale lumii erau precizate și de Pliniu cel Bătrân în țara hiperboreenilor: „În spatele acelor munți... trăiește un popor fericit... acolo se crede că sunt țâțânele lumii” (1st, nat. IV, 26, 11).

„Astfel, pe SATURN, după cum ne informează scrierile, nici Diodor Grecul sau Thallus, nici Cassius Severus sau Cornelius Nepos și de altfel nici vreun alt comentator al antichității nu l-au făcut cunoscut decât sub numele de OMU” (Tertullian - Apologeticum, 10; traduceri - Anton Dumitriu).

...De la tatăl cel de sus din ceruri

S-a înălțat în sus

Un nor mare

Din norul mare

S-a făcut un om mare

Cu o secure mare

(legenda, conf. N. Densusianu)

De ce OMU?

De la vedicul Manus - indicat ca părinte al Omenirii, autor al cunoscutei Manus - Dharma - Santra, se constată păstrarea monosilabei „man” în toate limbile europene, denumind OMUL: mann (german), man (engl), uomo (ital), hombre (span), mann/man în limbile nordice, fiind deci o paleo-europeană, din limba primară. Zeul dacilor - Salmocsis era identificat cu Cronos, după Heysichius. Arheologul peruvian Daniel Ruzo stabilește că monumentele megalitice din Bucegi reprezintă o religie unică (Sfines, Babele, Câmpul cu idoli etc), necunoscută Omenirii... Sculptorul Constantin Iordache - restauratorul complexului arhitectonic - ne-a pus la dispoziție trei inscripții - in situ - care-l definesc. Să urcam în istoria întregii Europe!

Din misterele Muntelui Sfânt - OMU

Deși am precizat sensul clar al legendarului turn, revenim pentru că oamenii și azi mai caută corabia lui Noe, dar și acest turn, deoarece n-au înțeles metaforele respective. Mitografii au permit de la denumirea ebraică „bab’el” - poarta zeului, considerând că avem de a face cu o construcție ciclopică...

Drept pentru care să vedem ce spune termenul cifrat, Turnul Babel:

O	m	I	e	r	O	
e	d	e	a	s	v	
v	I	O	m	I	e	
e	t	a	a	l	f	
a	e	p	s	I	l	

e	e	t	v	a	t	
b	d	a	p	l	v	
O	n	r	O	g	a	
I	e	r	O	n	s	
v	l	r	g	u	l	
e	r	O	n	v	p	
n						

Coloana din stânga

omicron e mic deasupra lvi omicron Beta alfabetă epsil
omicron sigma virgulă omicron psi10 n.

Prima observație este că totul se petrece la Nucet. Unde e acest Nucet? Iată un răspuns dat de Episcopul Grigorie al Argesului, în lucrarea „Comorile Argeșului” (edit. Scrisul Românesc, p.81): „După documente, mănăstirea sub numele de NUCET e cunoscută când la 1747. Pisania de la biserica e scrisă în vremea domnitorului Mihai Racoviță. (...) Pe vremuri, mănăstirea se numea «Schitul Nucet», pentru că aici cresc nuci. A luat

naștere din așezarea călugărilor pustnici veniți de la Cozia ca să trăiască retrași în peșteri, contemplând cu Dumnezeu, după cererea sufletului lor”...

E vorba de Mănăstirea Stânișoara! Intervine iar Kiron, din mitologie, cel mai vestit dintre centauri, priceput la leacuri, la vânătoare, în arta muzicii, educatorul lui Achile, Iason, Asclepios, dascăl al lui Appolo... Cuvântul „Cioc” l-am întâlnit începând cu numele primului poet, chiar pe discul de la Tărtăria, deci cu peste 1.000 ani înainte de scrierea sumeriană. În cuvântul SFINX, se precizează: „CIOC e tagma căutată”, dar nu uităm că „TEUT-dus e pisc CIOC, Teut fiind cel care a inventat scrisul. În dialogul Phaidros, în urma discuției dintre Teut și Thaumias - faraonul căruia i se prezintă avantajul scrisului, Socrate concludă: „Acela care crede că lasă în urma lui o artă consemnată într-o carte, ca și acela ce o citește, crezând că va scoate din ea un învățământ, dă dovadă de o mare simplitate de spirit”, deosebind „învățătura prin explicare și memorare, de aspectul rece al semnelor neînțelese”.

Cea mai potrivită justificare a acestor idei e conceptul de Turnul Babel, despre care s-au scris atâtea basme...

Cuvântul prisc, înseamnă străvechi. Atlas era unul dintre titani, fiul lui Iapetus și al Clymenei, frate cu Epimeteu și Prometeu. Învins în lupta cu Otimpienii, e pedepsit să poarte pe umeri bolta cerească, altă metaforă, adică să posede toată știința cerului...

CONCS este un cuvânt mai dificil, dar înseamnă TROIA.

Formula cu care se pecetluia inițierea la Eleusis erau „Cones-Om-Pacs”. În nota 2. pag. 441 din cartea „Les Grands initiés”, Edouard Schuré scria: „Acele cuvinte misterioase n-au înțeles în grecește. Aceasta probează, în orice caz, că ele sunt foarte vechi și vin din Orient”. Un alt cercetător, Wilford, le dă origine sanscrită. Kones ar veni

de la Kansha, însemnând obiectul celei mai profunde dorințe: OM de la OUM (OMU) sau AUM - sufletul lui Brahma, iar Pasharând, schimb, ciclu. În aceeași carte a lui Schuré, nota 1, p.81, citim: „În Inițierea brahmanică, OMU, OUM înseamnă supremul Dumnezeu, sau Dumnezeu spirit, fiecare din aceste litere răspunzând la una din facultățile divine, popular vorbind, la una din persoanele trinității”. Apoi, adaugă: „Ce mentram des mentrames” (mantra mantrelor) era cuvântul AUM, OUM, OMU.

Pentru noi, care am citit inscripțiile de pe Omu, e clar că aici a fost un sanctuar cu o asemenea inscripție pe fronton. Vizitând OMU, celebrul antropolog Daniel Ruzo, care a scris despre monumentele megalitice create de Om, el concluse: „pe aceste meleaguri a existat o civilizație religioasă unică în lume”.

Străvechimea o aflăm cercetând toponimele din zonă. Pe o rază de 50 km, aflăm următoarele toponime cu rezonanță vedică:

1. Karaiman, munte, 2. Cristianu, munte, 3. Cristianu, comună, 4. Brașov, oraș, 5. Budila, comună, 6. Moacșa, comună, 7. Ozun, comună, 8. Șercaia, 9. Sita, comună.

2. Karali. E numele vedic al uneia din cete 7 limbi de foc, din flacăra focului de sacrificiu. MANI, în sanscrită, înseamnă SIHASTRU; fiecare sihastru avea un sfânt patron, CALI + mani; Karali + mani, devenit CARAIMAN.

3. Crisma era numele unuia din marii înțelepți ai teogoniei vedice, considerat una din încarnările (avatare) lui Vișnu. El este acela care a reînsuflețit brahmanismul și i-a dat conținutul din Vede, fiu al fecioarei DEVAKI, având o biografie asemănătoare cu a lui Iisus din Nazaret, Hristosul religiei creștine. Numele lui îl poartă muntele Cristianului și comuna respectivă.

4. Braşov, Şărcaia şi Budila sunt numele celor trei rajahi care se întorc după înfrângerea Kşatriişilor de către brahmani, fondând aceste localităţi, prezenţi în Chandogya-Upanişad.

5. Moacşa e numele pe care îl poartă, în teogonia brahmanî, ipostaza lui Swaiambuva – Dumnezeuul vedic sub raportul eternităţii. Aceasta personificare era înţeleasă ca o etnizare a fiinţei supreme, întinsă fără limite şi atotcuprinzătoare. Numele ipostazei a rămas în toponim.

6. Sita Buzăului este numele, din Rāmāyana, al soţiei lui Rama, cum scria N. Miulescu în „Dacia Ţara Zeilor”...

Un ultim cuvânt, NIKA, prezent pe cruci, cu sensul generalizat „învinge”, e numele lui CAIN, cu literele „schimbate”...

Să citim şi ecuaţia lingvistică derivată:

O	I	S	R	M	I	
T	E	E	E	E	N	
S	A	D	R	A	G	
I	C	A	G	R	A	
L	V	I	G	V	R	

Coloana din stânga

OISRM KIRON TEEENLAPI: SADRAGAOR
NICA GRAI OM VLVIGV ROSON

Despre Kiron aflăm că e latin; foarte bine, pentru ca toți zeii greci vin din țara de peste Boreas (Crivăț), cum scria Densușianu, iar noi îi subliniem EXACTITATEA „DACIEI PREISTORICE”. Mare bucurie ne produce sublinierea că e vorba de graiul românesc. Cuvântul Vornic, pe care dicționarele îl fac cadou fondului slav, iată-l prezent în limba noastră încă de la... Turnul Babel, ceva mai înainte” de apariția seminției slave! Nu s-auzise pe atunci de acest neam... În privința lui „G” - respectiv litera 7 din alfabet, sunt mai multe de spus. Numărul 7 e simbolul Dumnezeirii, din care au emanat universurile. El este punctul central, esența acestui univers. (Zeița Pământului era numita Ge de grecii antici, în care E era era. De unde și geta-getae-geți-gheții-gheață!! Numai că G era a 7-a literă iar E a 3-a în alfabetul grec. Adică poziționarea Terrei în sistemul solar: a 7-a planetă dinspre exterior și a 3-a de la Soare!! Ceea ce dovedește foarte clar un adevăr ascuns: viața pe Terra a apărut la geți...)

El este Nomenul, iar cele 6 direcții Fenomenul. Iată cum prezintă Paul Vulliaud, acest 7: „De la Dumnezeu, inima Universului, pleacă întinderile indefinite, ce se îndreaptă în sus, în jos, una în dreapta, alfa în stânga, una în față, alta în spate. Îndreptând fața Sa către aceste direcții, El creează lumea. El este începutul și sfârșitul (Alfa și Omega). În El se împlinesc cele 6 faze ale timpului și de la El primesc extensia lor indefinită. Iată secretul numărului 7” (La Cabale Juive).

Dar Biblia, ca și Omul, în condiția esoterică este o entitate septimală. În psalmul în care Moise își pregătește moartea, imaginea stâncii apare de 7 ori (Deuteronom, 4, 13, 15, la, 30, 32, 37). Avraam construiește 7 altare. Cum se știe, în greacă și ebraică nu exista cifre, literele alfabetului au și aceasta valoare, astfel că fiecare cuvânt are și o valoare numerică, pe lângă înțelesul său.

s	r	e	e	e	e	
a	g	e	O	I	O	
O	n	I	e	g		
Coloana din stânga Sreeeladr agcoiomviv ornicg						

Desigur, cuvântul COGAION, unde se află centrul religios al strămoșilor noștri, a fost localizat în diverse locuri dar, așa cum vedem, este sanctuarul păstorilor de pe OMU. Rolul pe care l-au jucat în timp Cozia, Vodița, Putna, Slonul, ca să numim numai câteva dintre locurile celebre antice de la noi, diferă de la etapa la etapa. Un lucru e cert: diversificarea culturii, codurile de cult se fac în Dacia pontică sau, altfel zis, pentru perioada vedică, în INDIA PONTICA, adică în nordul Mării Negre. Geții - casta IO sunt autorii acestei revoluții în gândire, numită lingvistica matematică, baza Turnului Babel. Limba adamică a fost perfectă și din ea s-a realizat diversificarea graiurilor, prin logica matematică.

Să citim mai departe:

A	D	R	E	S	E	
I	C	O	G	A	I	
O	M	V	L			
Coloana din stânga ADRESELEER ICOGAIONVN OMVI						

e	e	I	O	m			
Coloana din stânga e e i i o m							

Iată că smoala biblică poate deveni... sticlă translucidă prin meta-limbajul get. Scrierea hieratică dezvăluie matematic adevărul, elucidând misterele...

Capitolul IX

LIMBA ROMÂNĂ-LIMBA ZEILOR

Tracii - numele mitic al dacilor

Stadiul real al cunoașterii prin limba a trecutului îndepărtat al graiului articulat este evident în incapacitatea de a desluși acest mesaj, recunoscut de toți lingviștii de a fi fost scris în limba tracilor. Numai că, incertii traci locuiau un spațiu vast și geografic vorbind, pe teritoriul cărora au apărut popoare cu graiuri diferite. Întrebarea esențială rămâne una: ce limbă vorbeau cei mai numeroși după inzi, cum scriu istoricii vechi și, important: cine sunt, de fapt, urmașii lor. Am precizat că tracii - acest termen - reprezenta numele mitic al dacilor. Confuzia dintre daci și geți, curentă în scripte, a desăvârșit eroarea. Dacii erau talpa țării, geții - cei mai drepți și viteji - preoți și regi, erau casta „IO - SARABBA” (cum preciza la vremea sa Hașdeu) și exprimarea metaforică prin codul get n-a fost încă înțeleasă în spiritul ei. Este, în acest amănunt esența paradoxală a unui adevăr de prim ordin. Mi se pare firesc a observa că, în afara cunoașterii lumii materiale, care e la îndemâna tuturor, să existe cea de a doua -

cunoscută numai inițiaților.

Inelul de la Ezerovo și... steagul dacic

În anul 1912, în sud-estul Bulgariei de azi, s-a descoperit un inel din aur, cu o greutate de 31, 30 grame, cu inscripție. Despre el a scris mai întâi cercetătorul Bogdan Filov, apoi destui și-au încercat priceperea. Vasile Pârvan scrie și el în 1914 (Bull. de l'inst, pour l'étude de L'Europe sud-orientale), stabilindu-l în sec. V a. H., fără a risca o traducere propriu-zisă, cum au încercat destui, fără succes, argumentele științifice lipsind fiecărei interpretări. Luptă surdă. În aceasta corida au intrat, între alții, renumiți lingviști (Krohn, Kretschmer, Olsen, Gynaechen, Basanavicius, Srba, Apostolides, etc.), fiecare dorind ca inelul să fie o create a națiilor pe care le reprezentau fiecare, astfel ca acele 15 versiuni publicate s-au anulat reciproc. Pradă mare! Pe o suprafață de numai 17/20 mm - au conclud ei - sunt 61 de litere într-o limbă necunoscută.

Aceasta a fost concluzia lor. La intrarea în mileniul III suntem la bun început. Numai că, la o mai atentă privire, observam 57 litere eline, 3 latine, numeralul ordinal I, de trei ori cunoscutul steag dac, deci în total 70 de semne, nu numai litere. A urmat liniște și, în 1972, Emil Condurachi publică în revista Magazin Istoric nr. 8, reluat în 1973 nr. 5, cu aceeași idee că e scris în limba tracilor, fără însă a oferi nimic nou. Altul, tot doctor în istorie, transpune versiunea în versuri, fără importanță științifică, însă. Limba tracilor chinuie și pe I.I. Russu, care, la pag. 72 - 73, din „bănuita limba a tracilor” DISPĂRUTĂ, crede că avem a face cu nume proprii, etc. Vorbe...

Cifra 70 este simbolic Omferon grec și Am ebraic.

ΠΟΛΙΣΤΕΝΕΑΣΝ ΕΡΕΝΕΑ ΤΙΑ ΤΕΑΝΗΣΚ ΟΑ ΠΑ
ΖΕΑΔ ΟΜ ΕΑ ΝΤΙΑΕΖΥ ΠΤΑΜΙΕΗ ΠΑΖ

Marile Secrete ale Omenirii - dezvăluite!

Socotim mai puțin important să reluăm toate părerile lipsite de valoare științifică, pentru că inscripția a fost „începută” după nicio noimă, astfel că, lipsită de ideea geometrizării spațiului, nu are nicio logică, ori codul getic presupune mai întâi logica. Iat-o:

POAETE4EAZ NEPEATIATOANHZKOI>DAI N A E
AOMEANTIA EI yn AMI4EPAIHATA. IHATEA (idiom grec?)

Este scrierea sfântă, hieratică. Să o citim fonetic, în limba adamică, limba noastră, limba sfântă românească, limba unică a Omenirii:

r	O	O	m	I	e	
a	m	b	d	a	I	
I	g	m	a	t	a	
I	l	O	n	P	a	
n	v	e	r	s	p	
p	s	I	l	O	n	

s	l	g	m	a	n	
s	l	l	O	n	r	
l	l	O	n	n	l	
l	l	O	n	a	l	
u	l	O	t	a	l	
a	t	a	u	t	h	
l	f	a	n	l	l	
l	g	m	a	e	a	
m	l	e	r	O	n	
u	p	s	l	l	O	
e	a	t	p	u	s	
f	a	î	n	t	a	
a	u	e	u	l	e	
s	a	l	a	m	b	
n	e	t	l	n	e	

t	a	O	m	I	e	
I	I	e	p	s	I	
l	f	a	n	I	I	
O	t	a	l	a	m	
p	s	I	l	O	n	
I	u	l	u	p	s	
p	I	s	t	e	a	
a	l	f	a	m	I	
a	p	a	t	r	u	
r	s	p	u	s	a	
l	O	n	r	O	a	
n	t	a	m	I	u	
a	m	b	d	a	t	
f	a					

Coloana din stânga

Ro omicron Lambda iota sigma tau patru invers pusă

Epsilon alfa sigma nii epsilon. ro epsilon nii epsilon alfa tă

cappa omicron iota upsilon culcat pusă Dalfa întâiul Tău culcat

epsilon alfa nii taviota lambda epsilon întâiul upsilon pl steag d
ro alfa întâiul et lambda tău alfa.

Geții ne semnalează... furtul Bibliei

II

N	O	R	O	C	I	
I	T	T	P	U	E	
S	S	L	P	S	N	
O	T	F	L	I	M	
T	A	T	A	A	H	

S	A	I	O	A	O	
L	P	V	S	A	T	
N	F	V	V	V	A	
N	N	N	A	T	R	
L	A	L	F	A	B	
A	P	I	O	P	I	
L	U	L	I	S	L	
U	S	S	R	O	L	
D	A	M	A	M		

Coloana din stânga

NOROC IS SE ȘI TȚ PUEN PGS SS LPS NEPIA OT F LIM
SATA FIU NF VV VA ADAM NN NATRI IP ÎL ALFABET TO AP
DAMAM.

III

e	r	O	s	I	p	
I	p	a	I	s	I	

a	a	a	s	a	s	
p	s	m	v	v	v	
n	a	O	l	t	p	
a	e	l	u	n	u	
s	l	a				

Coloana din stânga
Eros iptipi ipais imime aaasassalt psmvv va vam na olt prii

IV

I	O	P	I	S	P	
E	T	A	L	A	E	
N	U	M	U	L	T	
A	U	N	S	V	E	

Coloana din stânga
IO PISP AT ȘI ETALA E AMMA NU MULT PANUA UN SV E

V

O	p	I	s	O	a	
---	---	---	---	---	---	--

u	n	p	a	n	u	
Coloana din stânga Opis ea să tnun panu auma						

VI

P	O	E	T	O	A	
O	n	O	u	a		
Coloana din stânga POET OAU UN onouă						

Cheia ecuației litera N, cu care am început
 decriptarea inscripției de pe inel.
 În exterior sunt gravate 6 litere: I H te. A. Le citim:

I	O	t	a	e	t	
B	d	a	t	a	u	
l	O	n	a	l	f	
Coloana din stânga Iota era lambda tău epsilon alfa						

II

M	O	T	O	A	T	
---	---	---	---	---	---	--

F	I	A	S	D	E	
Coloana din stânga MOTOATAIBB FIASDEULPN						

III

b	l	O	m	a	n	
B	A	N	U	N	I	
B	A	N	V	V		
Coloana din stânga Blo man uns BAN UNIC A BAN VV						

Atlas - primul Ban al Craiovei?!

Acesta este textul încifrat pe celebrul inel. Pe cel de la Celei, cu vechime încă din epoca bronzului, e pomenit episcopul de ARDEAL, ca și Banu BOB de la Celei. Se atestă astfel străvechimea instituției Băniei la Romani, până în Evul Mediu, Banul Craiovei fiind locțiitor de Domn și a doua persoană în stat. (Tradiția vine... din vreme Atlantidei! Platon arată că Atlas era fiul cel mare al lui Poseidon, deci... locțiitorul, iar Nicolae Densușianu demonstra că Atlantida era... Oltenia (Atl-Alt = Olt).)

Dicționarele în uz îl prezintă drept cuvânt străin, persan, sârb, maghiar, etc., iar Iorgu Iordan crede că este venit din limba avarilor, trecut la sârbi și la noi. Balamuc total Ban, uieli, ban, alități, care n-au nimic în comun cu

știința limbii noastre iar respectivii par găini oarbe cu ghearele-n boabe. Tuturor: Ciocu' mic!

Cum toți cercetătorii erau convinși că vor descifra limba tracilor este subînțeles că se pune punct tuturor elucubrațiilor hermeneute, care n-au făcut nimic decât să multiplice ignoranța și bănuielele. Sperăm că, dacă se va constata vreo eroare, vor rupe tăcerea și falsul prin omisiune permanentizat de lingvistica oficială, iar dacă nu, să constate demn că am pus punct unor denigrări asupra limbii noastre românești. Pe piatră și aur nu scrie oricine și oricum! Erau mesaje pentru viitorime...

Deși textul este cristal, pentru cei care nu au dicționare, sau n-au avut posibilitatea de a se documenta în probleme de limbă, vom da în continuare câteva repere pentru o mai exacta pricepere a textului.

Mutația consonantistă dă același sens unor cuvinte aparent diferite. Astfel, BAN/ PAN/ HAN au același înțeles. Ceea ce atestă simplu în litera P surda sonorei B, iar H (era) are același înțeles. În plus, de aici: BAN + at = Banat. Precum cnezat, regat, principat, voievodat, țarat, etc. Familia cuvântului BAN are 30 de alte cuvinte formate cu baza BAN, ceea ce nicio limbă din cele „bănuite” nu are.

Limba română - un... program computerizat?!

Noroc, urare tradițională românească. DEX îl consideră slav (nemotivat); e greu de înțeles, cum vine de la „naroku”, când de fapt invers noroc = coron, deci creștere în rang! Dar dacă n-au înțeles că în limba noastră... dop / pod plutesc pe apă, pe lichid, cum vor pricepe brichet - chibrit, care le-ar putea licări puțină lumina în cap? Sau foc/gyuffo - maghiar, când surda românească, litera C are corespondent sonora G? Dar, cum nu vom speria lupul cu pielea oii, experți noștri vor turna în continuare glosare care împletesc ignoranța cu ura înrădăcinată de falsă etnogeneza în uz, când ei nu văd nici

Sfat/staf, vechiul Sfat al bătrânilor la noi? Să le adăugăm că MAN.ager e un cuvânt compus, în care Man = Om iar ager, ca și agil, spune același lucru – sprinten, iute de minte. Etc.

Deci, limba vorbită a geților este cea din text. Codul era numai pentru inițiații castei IO, Da, în relațiile obișnuite era limba comună, populară; limbajul profesional este cu totul altceva. Numai așa vom pricepe căderea Troii – a codului primar get, din care ies toate celelalte. De la Cozia, după isprava cu calul de lemn – metafora prin care se redă regula descifrării – prin EOL, zeul vânturilor (cu, vânt) pricepem relația directă cu mitologia biblică a Turnului Babel, pe care destui îl mai caută și azi... La Slon s-au scos vocalele din cronici și din Paliile românești și a urmat „baba oarba” printre litere... Aici fost primul alfabet.

„Tata AHVE” era get!!

AHVE-Yahweh, tetragrama sacra (YHWH), divinație postelohistă ebraică – chipurile – dar pe care nu-l pot explica, deși astfel au încercat să fundamenteze monoteismul teologic rabinic (rabin – binar!). Lui Moise i se atribuie introducerea cultului iahvist. Povestea cu Romulus și Remus e reluată cu fiica faraonului, robia egipteană etc., cu templul „mobil sau fix” până la cel din Ierusalim clădit de Solomon, mii de ani de bezna, până ce fenicienii ridică acest templu, iar fenicienii erau preoții lui Salmocsis (amănunte în Gustave le Bon – „Les premieres civilisations”). De altfel, ei fondează totul pe bănuiala: „Eu mă numesc după faptele mele. Eu mă numesc când Shaddi, când Shebaoth, când Yahweh, când Eloar” (skema rabah, III) ceea ce arată că repetă politeismul, necum monoteismul, pentru că SAVA. ot, este nume românesc, Sava. Ieri și azi. Restul? Cuvinte sucite. Cunoscutul lor „altruism” îi determină să ne scrie și nouă Noul Testament,

după ce au făcut cea mai mare crimă: Răstignirea. Legea lor e alta: „Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”. Că raiul biblic este în pustiu, e altă poveste... Numai că lapte și miere înseamnă oi și albine...

Onomacrit din text este personaj real, care a trăit în sec. V î.e.n. și, la porunca tiranului Pisistrate, a adunat toate textele care circulau sub numele de Homer, pe cale orală, dând forma definitivă poemelor homerice. Că s-a păstrat numai în limba elină, e opera scribilor poligloți de la templele de cult din țară și din afară. Așa cum stabilirea textului biblic a necesitat muncă enormă, și Iliada și Odiseea au căpătat sensuri, multiple sub pana marilor scriitori. Evreii încropesc numeroși profeți ai Vechiului Testament dar, de fapt, micii profeți sunt creația lui EZDRA, cum observaseră mai mulți exegeți ai textului biblic.

Descendența directă din Adam a creatorului cultului este, după actele din OM, certă ca și întâiul alfabet al lumii. Spița geților era familia IO. Fără echivoc. Erau marii preoți, faraonii antichității. Dacă luăm în seama și precizarea lui Clement, că Egipt înseamnă LUME, pricepem sensul real al multor întâmplări povestite în mitologia biblică și laică...

Că au luat filonul elin, se precizează în ultima frază.

Muntele Sion - lângă... Slon (Buzău)

II

În derivat apare Eros, divinitate păstrată la grecii vechi, și care nu-i altul decât PĂIȘ. În dialogurile Phaidros și Simpozion ale lui Platon, e un daimon-ființă intermediară între zeu și om. Anacreon îi oferă cu pasiune arșicele; mai e denumit Cupidon, Amor, Kama etc dar, de fapt, este șarpele biblic care o ispitește pe Eva. Alte măști, aceeași gamă... cum scrie Eminescu. Tot aici se precizează

că era la Săpoca, lângă Slon, toponim existent și azi. Aici era și Muntele Sion Biblic...

III

Opisul a pierit odată cu MIM/ISIS și ne-a rămas LA EA, pe care o păstrăm în balada Miorița. Manu a lăsat Leul Atlas. Noul Adam era în alfabet ATMAN, păstrat în filosofia Vedelor, care, de la Putna, tradusă în codul Sanscrit, devine... zeități indiană. Atman sau Brahmas-sufletul universal, sinele obiectiv, conștiința pură a celui care depășește „foamea și setea, suferința, tulburarea minții, bătrânețea și moartea” (Brihadarnyaka Upanisad, III, 5, 1). Definiția cuvântului o da înțeleptul Yajinyavalkya către soția sa Maitreyi astfel: „Într-adevăr, acest brahman nu piere, el e de o natură nepieritoare (...) El e neînțeles, pentru că nu se poate înțelege, e de nesurpat pentru că nu se poate surpa, nu se priponește pentru că e de nepriponit, nu este legat, nu se clatină, nu îndură răul” (ibid. IV, 5, 15). El se reîncarnează, aceasta este ideea permanenței.

IV

Nominalizează perechea fundamentală mama NUN și monosilaba vedica AUM. Nun e păstrată de zisa mitologie egipteană ca zeiță a bolții cerești. După Plutarh are 5 odrasle: Osiris, Horus, Seth, Isis și Nephthys. Erau socotite cele 5 zile care completează pe cele 360, durata anului. Era un simbol al uterului. Aum era sfânta monosilabă vedică (OUM, OMU, AUM).

Homernăscut în... 7 locuri?!

Inscripția din 6 litere exterioară sintetizează totul și ne arată că a fost inelul lui Ioan. Dar, mai pe larg se poate scrie o carte...

Numai că cele 6 litere ne dau puțința citirii binare, ce completează fericit ideile de mai sus. Sub această formă l-am prezentat la simpozionul de la Pitești, din 5 iunie 1982,

simpozion condus de Academicianul Nicolae Teodorescu, sub egida Asociației Oamenilor de Știință din România, institutului de Studii Social Politice și Bibliotecii Județene Argeș. Iată decodificarea de atunci, cum a fost prezentată:

l	O	t	a	e	t	
b	d	a	t	a	u	
l	O	n	a	l	f	
Coloana din stânga Lota era lambda tău epsilon alfa						

II

M	O	T	O	A	T	
D	A	L	F			
a	l	f	a			
Coloana din stânga MOTOATAIAB DAL F a1 f a.						

În fine, pentru că nu s-a scris nimic despre descoperirea lui Bolliac de la Slon și nu este cunoscută în general, o prezentăm așa cum a apărut în „Trompeta Carpaților”, însoțită de comentariul lui B.P. Hașdeu:

„Ecce dar, literae Blachorum, pe care, cu mult înainte de anul 1250, după cum ne spune Keza, Săcuii le-au deprins, le-au împrumutat de la străbunii noștri, în cursul

unei îndelungate vecinătăți în creierii Carpaților...

A-B-CI-T-D-C-F-G-GI-I-J-K-L-M-N-NI-O-OA-P-R-V-S-KI-T-U-IU-J-I-Z.

Nu este, în fond, nici a deosebire de ordinea celorlalte alfabetice ariane sau semitice”.

Referitor la identitatea lui Homer există un distih:

„Nepta poleis erizusi sofin dia rizan Homeru:

Smyrna, Rhodes, Colophon, Salamis, Chios, Argos, Athinai”.

Paradoxal, să nu i se cunoască nici locul nașterii: nu se putea naște în 7 locuri! Ceea ce este evident este ascunderea adevărului...

Identitatea lui Eros - un secret dezvăluit

În ce-l privește pe Eros, la vedici era Agni zeul focului, corporal Priap, denumire a lui Agni. În imnurile vedice se chema de fapt PRIANA (PRANA indiană), ceea ce denumește suflul vital (în Atharva-Veda, XI, 5: Brihad Araniaca - Upanișad, 3, 8; Bhagavad Gītā), etc. În cartea „Mitologia Greciei antice”, Paul Decharme subliniază că era Eros-ul orficilor, astfel:

„După ei (orficii - nu), la începutul începuturilor, noaptea cu aripile ei negre, fecundate de vânt, a depus un ou; din acest ou, la împlinirea timpului a ieșit acest Eros, zeul scânteietor, cu aripi de aur, zeul luminii și al vieții”.

Se vede că acest Eros nu prea seamănă cu pruncul săgetător, așa cum îl știam noi! Cel pe care îl asemănăm cu Agni este mai degrabă o comprimare a celor două concepții - orfică și hesiodică, ori poate ambele înainte de separare. În acest sens era focul lăuntric, care, dominând arzător sexele, le împinge unul către altul, generând creația în toată cuprinderea ei. În vechea concepție vedică de PRIANA. PA a ieșit acest PRIAP la greci. În greaca veche, înțelesul este incert. De aceea, va trebui să apelăm

la limba adamică pentru a pricepe monosilabele respective.

Deci, PRI. AP. În toate limbile Pa. ter, papa, înseamnă tata. Este și sigla penisului, dar nici cuvântul mama, în orice limbă ar fi, nu se află în afara consoanei M (13) onomatopeea suptului. Deci vom vedea în continuare cuvintele românești care încep cu monosilaba PRI:

PRI. an, vechi termen denumind boul cu păr roșcat

PRI. gorie - numele unei păsări care cuibărește prin găurile din malul apelor și râpilor. Numele și-l trage din jocul specific în stol, pe zăpușeala prevestind ploaia. Pieptul păsării e roșiatic.

PRI. colici - omuleți scânteietori (scânteiuța în folclor), un fel de spirite rele ce umblă noaptea, când luna e în descreștere, pe cărările izvoarelor.

PRI.spa - loc specific caselor țărănești, locul cel mai înșorit (prin + spa = spațiu înșorit) (spa-ul de azi?)

PRI. chiciu - prispa căminului sau hornului, corlata, cuvânt derivat de Șăineanu din cehul Pripecek (!). Halal știința...

PRI. ceceartă, înfierbântare, cauză ce duce la... palme încălzind obrajii celor în dipuță.

PRI. elnic - folositor (bate fierul cât e cald)

PRI. eten - cineva care se poartă cu căldură psihică.

PRI. ecnume popular al lunii aprilie, când Soarele se face mai simțit în natură

PRI. horiu - pasăre cu gâtul roșu

PRI. saca - loc special înșorit unde sunt așezați stupii de albine

PRI. mă, vară devine explicit - Pri + Ma = prima Vară...

Din același Paul Decharme, citam în continuare: „Așa cum observa Strabon, existența lui Priap îi era necunoscută lui Hesiod. Cultul acestui zeu era într-adevăr localizat pe malul Helespontului, în orașele Lamsac,

Parion, Thatos, apoi în toată Grecia, dar mai cu seamă în Italia. De obicei era considerat ca fiu al lui Dionisos făcut cu o nimfă, sau chiar cu Afrodita. Priap exprima într-adevăr, ca și Bachus, în sensul cel mai general, energia productivă a naturii. Dar el adăuga și ideea de productivitate și generare cu ajutorul dragostei și iubirii. El este, de asemenea, înrudit cu Eros, dar nu cu acel zeu idealizat de artă și poezie, ci cu Eros în sensul sau fizic, cu Eros forța primitivă a naturii, care, la origine apropie împreunând toate ființele și asigură dănuirea speciilor pentru totdeauna. Priap personifică puterea de fecundare a naturii vegetale, dar în special pe aceea a naturii animate. Domeniul său favorit îl constituie terenurile umede, unde vegetația crește exuberant, livezile și grădinile, ale căror roade erau puse sub protecția obscenei sale imagini (cultul itifalic). El prezida, în același timp, propășirea unor animale folositoare, cum ar fi caprele și oile și era protectorul crescătorilor de albine” (pag. 482 - 483). Avea motiv să stea pe prisma!

India Pontică din nordul Mării Negre

Precizând că India Pontică era în nordul Mării Negre, cum scrie P. Giles („Cambridge History of India”), prin grupul Varos, iar potențialul creator prin zeul Shiva lingvam (principiul matricial), devine alegorie în cuplul plug-brazda (Atharva-Veda XIV, 2, 14):

„Femeia aceasta a venit ca un ogor viu semănați într-însa, bărbați, sămânța voastră”.

Ideea este reluată în termenul general de fertilitate și în Pluguşorul tradițional românesc: „holde pline de belşug, pentru brazda de sub plug” etc, în sens generalizat, desigur arătând originea comună.

O ultimă precizare ar mai trebui la cuvântul ATMAN. Pentru că dicționarele noastre spun că e cuvânt polonez, sau folosit de cazaci, le arătăm că e format din Hat + man.

Hat era fâșia de pământ nearată care servea de hotar între moșii. Că era sau nu căpitan, general în armată, nu se depărtează de sensul apărării hatului, hotarelor. Ca, eventual, el avea în mână „hățul” nu-i bai, dar ca să spui că e cuvânt turcesc, deja s-a întrecut orice limită a nepriceperii! Coteanu îi dă origine necunoscută, și e de crezare, pentru că a scăpat de o bătaie de cap. Grav este ca acest DEX – dicționar explicativ, o rușine a lingvisticii profesate la noi, a fost reeditat recent, fără nicio corectură. Cel din 1975!

Cum i-am probozit destul pe bucherii din lingvistică, să vedem ce înțelegeau geții vedici prin atman:

„Pentru cel care știe astfel, care gândește astfel, viața precede Atmanul, Atmanul experiența; de la Atman memoria, de la Atman spațiul, Tejas, Apele, apariția și dispariția lucrurilor, hrana, forța, rațiunea, gândirea, cuvântul, vorbele, imnurile, actul ritual... de la Atman pornește tot ce există. Acela se cheamă UNU și 3 și 7 și 9; se spune de asemenea că este 11.111 și 20.000, se mai cheamă SKANDA” (Chandogya Upanșd).

Numai ca SKAND (CS = OM) (X (ies) îl reprezintă pe Iisus Hristos, Fiul Omului) = Monada...

Capitolul X

BIBLIA - CARTEA SFÂNTĂ... A GEȚILOR

Dacia scandinavă și Valahia din Orientul Mijlociu

O cercetare de fond se impune cu deosebire acum, când destui oameni sunt intoxicați cu diverse teorii antiromânești și se pune problema aderării la NATO și Uniunea Europeană, pentru a se ști zestrea cu care venim și locul care ni se cuvine la masa tratativelor. Denigrarea continuă a neamului și a limbii noastre a fost posibilă prin necunoașterea adevăratei etnogeneze de către români, pe

de o parte, iar pe de alta din ura și invidia vecinilor care ne înconjoară. Cei care ne blamează au impus comunismul în Europa, iar tezele lor lipsite de temei sunt în vogă și azi, prin tot felul de falși istorici, de fapt piste „nimeni” în știința istoriei. Vom prezenta, deci, idei irefutabile, neștiute celor mulți, ascunse de casta IO fără etnie, minciuna neavând rasă ori naționalitate.

Niciun om de știință serios, fie și numai din informația lui Herodot, care spunea că tracii – denumire mitică a dacilor – erau neamul cel mai numeros după inzi, nu-i poate imagina numai în hotarele Daciei Dunărene. Deci, va trebui observat arealul geografic extra-carpatic și vom afla cu simplitate Dacia iutică, scandinavă, Valahia Morava (Silezia și Moravia), Vlahia Mare – Thesalia, Vlahia mică – Acarijania și Etiolia – Vlahia de sus (Epir), Blakina (din Balcani) etc. În Asia centrală Tntalnim Getae, Balhaș, Tisageții (între Volga și Elba), Masageții, Dacca (Bacriana) sau în nordul Africii, Getulia, ca și Valachia din Orientul Mijlociu.

Prezența strămoșilor noștri pe spații geografice îndepărtate explică amănuntul că nu poate fi vorba de un fenomen de imigrare din alte zone în Dacia Carpatică, ci fenomenul este exact invers. Teritoriul locuit de ei era nesfârșit, iar Marea Neagră, Caspică, lacul Getae, Marea Aral, erau niște lacuri ale lor. Vom părăsi, deci, poveștile cu romanii, la mintea lui Badea Cartan, și avem în vedere relațiile lingvistice cu arabă, greacă, persană, latină, cu dovezi clare, irefutabile.

Ebraica veche - limba geților... citită invers!

Dacă Dacia a fost izvorul culturii și civilizației europene, și nu numai, vom începe cu Orientul Mijlociu. Putem dovedi cu Biblia în față ca la noi s-a creat cea mai veche cultură și civilizație de pe Terra. Chiar și primul evreu, acadianul AVRAM a fost botezat în unica limbă

existență în preistoria Omenirii: „Și a luat Terah pe Avram, fiul său și pe Lot, fiul lui Haran și nepotul său, și pe Sarai, nora sa și pe femeia lui Avram, fiul său, și a plecat cu ei din Urul Chaldeii, ca să meargă până-n țara Canaan-ului, dar au mers până la Haran și s-au așezat acolo (Geneza 11, 31). Din cei 175 ani cât se spusese că a trăit Avram (Gen, 25, 7), 90 ani i-a trăit în legea părintească. Și era Avram de 99 ani când s-a tăiat împrejur (Gen, 7, 24), iar la 76 ani în legea nouă, în urma legământului făcut cu Divinitatea. După adoptarea noii credințe își schimbă numele: „și nu te vei mai numi Avram, ci AVRAAM va fi numele tău” (Gen. 17, 5).

Epoca în care a trăit Avram este considerată de istorici în jurul anului 2000 î. Hr.

După cronologia ebraică, Abraham trăiește între 2.366 - 2.191 î. Hr. Era timpul lui SEM (Minciună de proporții, merită să-i facă semiți pe evrei! Ab. ram / Abraham / Avraam era fiul unui mare preot sumerian din Nipur... Fapt recunoscut chiar de un evreu; Zecharia Sitchin.). Dar iată tabelul lor cu cei zece patriarhi post-diluvieni:

Numele	an de naștere	Anul morții	Numele	an de naștere	Anul morții
SEM	3408	2808	REU	2777	2538
ARPAKSHAD	3306	2868	SARUG	2643	2415
SARAI	3171	2738	NACHOR	2515	2367
HAEBER	3041	2637	THARE	2436	2291

P HELEG	29 07	26 68	A BRAHA M	23 66	219 1
------------	----------	----------	-----------------	----------	----------

Primele cuvinte rostite în ebraică erau, deci, cele din limba mamă, rostite, apoi scrise și citite în sens invers. Apare bustrofedonul, intens, cunoscut mai dinainte în multe regiuni ale globului. Există texte latine și vechi inscripții, între care cea de pe LAPIS NIGER, din centrul forumului care acoperă, potrivit legendei, mormântul lui Romulus și fibula de aur de la Praenește, ce ar conține textul scurt al unei donații.

Grecia - Dacia din sud...

Oricum am privi lucrurile avem a face cu prima și cea mai importantă diviziune a limbii adamice. În sud avem un interesant itinerar prin ahei, dorienii, ionienii și eolienii, pe care l-am urmărit ani de zile. Iată câteva repere.

Karpatos. Este a doua insula din Dodecanez ca suprafață, cu 301 km² și cu un litoral de 150 km, între Rhodes și Creta. În insulă, spun grecii, primii locuitori au fost cretanii. De acord, numai că după citirea Discului din Phaitos, scris cifrat în românește, iată limba unica românească, fapt cert. Capitala era Pigadia, alături de orașele numite Posedio, Arkessia, Croukunda, și Nisyros. Apoi au venit dorienii, pirații, turcii (1538), pentru ca să aparțină Greciei abia după 1948. Portul păstrat este românesc, culorii, vii, salbe, mărgele, cu folclor românesc.

Cea mai veche mențiune documentară o aflăm în Iliada (II, c. 2, p. 65), ca și în Eneida lui Vergilius: „Libia mare, Carpația” (c. V. 595, p. 125). În Strabon apare astfel: „Marea Egiptului. Această mare își unește apele înspre apus cu marea Libiei și cu Marea Carpatică” (Geografia III, XIV, 6, 1, p. 295).

Samos – hidronim vechi în Dacia, dar denumită insula lui Pytagora, insula cea mai apropiată de Asia Mică, punct de trecere între Grecia și Orient. De această insulă sunt legate nume celebre: Roikos și Teodoros, Mandroklis, Aristark... Aici admiram templul Herei, statuia lui Pitagora, Palatul lui Policrate, etc.

Samothrake – nume de celebritate mondială prin statuia Victoria de la Samotrace, aflată la Louvre, ca și prin misterele Cabirilor, cu templele lor celebre, despre care vom reveni pe larg. Prima semnalare este în „Vulgata” (2 Macabei, XII, 35): „Iar un oarecare Dositei dintre Tubieni, călăreț și bărbat tare, a prins pe Gorgias și, ținându-l de veșmânt, îl ținea vitejește, vrând viu să-l ducă rob pe blestematul acela iar unul din călăreții traci venind asupra-i și lovindu-l peste umăr, Gorgias a scăpat fugind spre Mareșa”.

România - Țara Sfântă din Biblie

Mareșa. Cetatea în care s-a refugiat Gorgias, mai-marele Edomului (2 Mac. 12, 32) este identică cu Mureșul

de azi, scris Marissa în Strabon (VII, 304), Maris în Herodot (IV, 49) etc. Iată unde era Țara Sfântă...

Luptele Macabeilor împotriva lui Antiochus se desfășurau în jurul anilor 168 î. Hr.

Avraam Evreul își arată originea noului său nume din hidronim tracic Hebru, Heber sau Ebru din Peninsula Balcanică. Numele acesta l-a dus și în Orientul Mijlociu sub forma derivatului HEBRON, hidronim (Numeri 13, 22; Ios. 10, 3), oronim (Ios 11, 21) și cetate (1 Împărați, 2, 11) etc.

Abraham devine Avraam, ca urmare a evoluției fonetice și, citit de la dreapta spre stânga, devine MAHARBA, amintind pe Maharbal, general cartaginez, unde BAL are sensul de „stăpân, domn”. De fapt Maha + ar. În acest sens, intră și în nomenclatura regilor cușani, geți, cum apare pe monedele lor „Maharaja Radadiraja Devaputra”, adică rege mare din neamul regilor, din neam divin (BASILEOS BASILEON MEGALLOY). Potrivit tradiției istorice, cușanii erau de neam get. Din acest mahar e sematismul de mulțime, din Biblie. Ba sau BA-BA are sensul de părinte, baba, babu, conform italianul babo-tătic, la fel în chineza baba-tată, baba-bunică.

SEM din Geneza (5, 32), strămoșul popoarelor Semite, apare și în forma MES ori, se știe că Mesii, Mysii sau moesii, erau traci. Beșii sunt și ei prezenți în acest areal geografic prin compusul BESODIA (Neem, 3), și BESAI (1 Ezer, 2, 50; Neem. 752). Ambii termeni apar în sec V î. Hr.

Geții s-au înmulțit și au ocupat Pământul...

DIA, al doilea termen, e tot dacic. Apare în AMARA. DIA, CREVE. DIA, Feren. DIA, Maha. DIA, Fetin. Dia, Silin. DIA. etc. Cu același înțeles apare DA, în DABA, cetate. Exemple: Guran.

— DA, Ianoș. DA, Salon. DA, Tamaș. DA, Tur. DA. Dar identitatea celor două elemente lexicale străvechi este susținută și de paralela toponimică și antroponimică de mai jos:

IEDIDA (Împărați 22, 1) (edi. DIA (2 Samuel, 12, 25)

LIDA (1 Macabei 11, 34), LIDIA (1 Macabei 8, 8; lez. 27, 10)

MaaDA/Maada (Gen. 10.2), MaaDIA (Neem, 12, 5).

HODA (și MeeDA, 3 Ezer, 5, 55) și McDIA (1 Mac. 6, 55).

Unele dintre compusele de acest fel au o vechime impresionantă: DARDA (1 Im. 4, 31) apare în sec. X î. Hr. din care derivă DARDAN, întemeietorul Troiei, ca și țara Dardania, din Balcani. Apoi, Mache. DA, sec. XIII, de unde Machidon, Machidonia.

Ilia. DA, cu varianta greacă ILION are primul element în toponimul ILIA (Jud. Hunedoara) cu antroponimul Ila, Ilie. Theran, da tracia din Iliada (27) arată termeni străvechi ca și în Polon. DA; se identifică cu forma toponimelor românești, ca și Topa de sus și de jos din Bihor, Topești (Bihor, Gorj, Vrancea) sau Topana din Olt, etc. Tigrida, Dorida, Triada...

LIDA ȘI LIDIA stau la baza compuselor Lidova (Litova + LITOVOL, voievodul) dar și în compusul Lipara, arhipelag în Marea Tireniană, ca și Tipărești, sat și schit în România.

Termenul PARA stă la baza s.m. împărat, apărat, apărător. Iar Așa. DIA (Bar. 1, 1) Be. DIA (3 Ez. 9, 34) Hoa. DIA (Ezr, 8, 33) etc, la fel ca și Area. DI A, Kan. DIA și chiar DIA prezintă o sumedenie de compuse deosebit de vechi.

Mero. DAC (Ier. 52, 31; Is. 39, 1), atestat între anii 830 - 743 î. Hr., prezintă elementul secundar format din tema DAC, ca și varianta sa mai veche Merodac (Ieremia, 50, 2) care are elementul secundar mai vechi cu o

generație. Medaba din Biblie (Numeri, 21, 30), compus dacic cu elementul DABA este atestat în sec. XIII a. H. (1250 - 1225). Daba înseamnă și cetate.

DABIA apare ca derivat din Daba + ia (I Par. 3, 18) între sec. VI-V a. H. iar DAB e masculin al respectivei forme, în compusele: NADAB, ca și toponimul Nădab (Arad V. AMINADAB (Ex. 6.23); 3 Regi 4, 14) apare în sec XIII î. H dar și Abinadab (Dam. 16, 8); Ionadab (2 Regi, 13, 3); Nadabat (1 Mac. 9, 37); iar NODAB (1 Cor. 5, 19; 8, 30).

În general, Daba apare citit invers, ABAD. Acest termen apare în compuse toponimice din diferite țări din Asia, precum:

Afganistan: Daulatabad, Faizabad, Khanabad, Jalalabad, etc.

India: Hyderabad, Ahradabad, Allahabad, etc.

Iran: Mehrabad, (Teheran, aeroportul).

Pakistan: Islamabad, Hyderabad, etc.

URSS: Ashabad, Djalalabad, Leninabad, etc.

ACAD (Akkad) - capitala imperiului Acad (sec. XXIV, XXII î. Hr.), citit invers DACĂ, ca și Dacia Carpatică. Aacadul e amintit prima oară în Pentateuh, împreună cu alte părți ale împărăției lui NIMROD: n... Babilonul, apoi Ereh, Acad și Calne din ținutul Senaar" (Geneza 10, 10).

Mureș, Sumer, Remus, Roma/Amor

SUMER datează din mil. V-IV î. Hr., iar în bustrofedon e REMUS, Mureș.

Toată povestea cu Romulus și Remus întemeietorii Romei nu concordă cu realitatea din mai multe puncte de vedere:

1. Roma ia naștere prin unirea așezărilor latine și sabine de pe cele 7 coline, în sec. VIII î. Hr., dar încă din sec. X î. Hr. apar primele vestigii ale unei așezări latine pe

colina Palatin; colina Quirinal era locuita de sabini...

2. Legenda lui Romulus și Remus pătrunde în Imperiul Roman abia în sec. III î. Hr., în timp ce o pictură cu LUPA CAPITOLINA, alăptând pe cei doi gemeni, apare într-o pictură dintr-o regiune din Asia, locuită de triburi dacice.

3. Forma numelui Romulus la feminin este Romula iar Roma are ca pereche masculine pe Romus. Dar avem Romulae, numele unul oraș de la noi, iar mama împăratului roman Galeriu (305 - 311), dac după mama, purta acest nume.

4. În timp ce Remus și Rema apar în generația a doua vocalică, Romulus și Roma apar în generația a patra vocalică.

5. AMOR, respectiv Amoriții, ca locuitori ai unui vechi oraș, arată că, de fapt, avem de a face cu Roma.

Dava dacică și... David, Dave, Davis

DAVA, cuvânt dacic din generația a patra consonantistă, cu semnificația de cetate, îl aflăm în scrieri mai vechi antice, astfel: Hodava în Neemia 7, 43; Dodava (2 Cor. 20, 37); Hodavia (2 Cor. 3, 24; 5, 24; 3 Ezra 5, 50; 5, 80) derivând din Hodava, Moldova, etc.

DAVID (La americani și britanici, David mai are și variantele Davis sau Dave.), regele cunoscut din neamul căruia se va naște IISUS HRISTOS, are numele din DAVA, căpetenie, șef, Țar, ca și Țara, femininul, este nume românesc, evoluție de la DARA, din Tarabostes, comandantii armatei, deci nu poate fi împrumutat din rusă. De altfel, iată pe Belșatar, fiul lui Nabucadnețar (Neemia 7, 6; Bar. 1, 1). Belșa face parte din generația a doua vocalică, ca și Balș, Balșa, la singular Balh, Blah. Belșatar e considerat de orientaliști ca având sensul „Bel ocrotește regele”, iar Bel derivă din Baal. Termenul țar, în multe

locuri și limbi, apare „Zar” sau chiar „sar”. Astfel Seșba. Țar, căpetenia lui IUDA (1 Ezz, 1, 8), în vremea domniei lui Cyrus, regele perșilor (558 – 529 a. H.); Mibțar (Par. 1, 53) căpetenie din Edom, nume care apare în sec XVI î. H, Nabucadnețar (605 – 562 T.H.) e cunoscut sub numele Nabucodonosor (În mitologia sumeriană, Nabu era frate cu Marduk (Ducele Ram!) / Zalmoxe. Nabucodonosor este primul care i-a dus pe evrei în robie...) (Neem. 7, 6 Bar. 1, 11) etc. Aceasta explică și prezența steagului dacic la popoarele din această zonă geografică.

Numeroase sunt elementele lexicale care se prezintă sub două ipostaze, cum vedem mai jos, ambele atestate: Ahalab, toponim (Vulgata, Jud. 1, 31); Balaha, respectiv Balah; ARAM (Num. 23, 7; Mara. 5, 23; Num. 33, 8 etc.), Arod (Num. 26, 17), DORA (1, Mac. 15, 11), ca și Dor Mărunt, Dorăști etc; ADAR (Ios. 15, 3); Rada ca și Radai (Cor. 1, 2, 14); Dara – Arad (Num. 21, 1), ELIFAS/VASILE; Gheter, RETEG, RETEGANUL etc; Iachim (Gen. 46, 10); Mihai etc; Isav/Vasi; Mica/Akim; Laban/Bălan, Năhor/Rohan (Rohani – sat în Bihor), Rohia (Rohega în Maramureș) etc.

Burebista era... Ioan Botezătorul!

Am putea continua cu toate literele alfabetului, explicit pentru ce se cheamă fonetică și lingvistică mondială, dar inutil, pentru că sunt destule semne de întrebare mai sus. Mai util este să arătăm cărăruia îngusta care duce la cunoașterea adevărată. E drumul de la cuvânt la litera și abia apoi la monosilaba purtătoare de sens. Evident CINE a făcut toată... babilonia asta, Casta IO, fără etnie, păstrând pentru ei ADEVĂRUL. Sunt destui care cred că „glojdărilor” cuvintele află ceva nou. Cei mai mulți vor pieri „uciși de literă”, multiplicând ignoranța. Cercetătorii serioși vor trebui să știe mai întâi pe IOAN BOTEZĂTORUL, pentru că Facerea Lumii are, la noi,

constanta 5.508 î. Hr., deci să priceapă mai întâi pe Ioan Botezătorul lumii văzute. Abia apoi să țintească spre Iisus Hristos, care a unit filologia, istoria, filosofia și religia într-un sistem unitar. Nu mai repetam că Ioan I, Burebista era chiar Ioan Botezătorul, cifrat de geți:

O loavveo Baâmatea, ou (idiom grec) o, Ioannes Baptistes, ou

Înainte Mergătorul Domnului nostru Iisus Hristos, acela care boteza cu apă, pregătind venirea celui care va boteza cu DUH, era fiul Elisabetei și al lui Zaharia, amândoi fiind vestiți de Arhanghelul Gavril, pentru ca și Elisaveta și Ana Filip (apoi Maria Fecioara) vor avea nașteri minunate, de neînțeles în urmă cu 2000 ani. Ce puteau pricepe analfabeții despre clonare, pe când nici azi destui n-o înțeleg? Și azi discută despre „extraterestri”, dar nu pricep nimic din cele 9 Minuni ale lumii, din care 7 au fost dezvăluite, iar două rămân secrete: Nașterea și învierea lui Iisus.

Mărturii despre Ioan Botezătorul aflăm în cele 4 Evanghelii. Apa este simbolul materiei, deci botezarea celor văzute, precizare utilă de la bun început (Matei, 3, 7; 20, 22, 21, 29; 3, 6; Marcu: 1, 4; 16, 16; Luca cap. III, 1 - 38; Ioan: 4, 1; Romani: 6, 4; 6, 3; Efeseni: 4, 5; Coloseni, 2, 12; 1 Cor. 1 - 17, 10, 2; 12, 13 și 15 - 29; 1 Petru, 3, 21).

Avem dovada: Zalmoxe = Christos!

În limbă, valoare au consoanele, de unde și confuzia INDRA, DUNĂREA, IORDAN. Marea Neagră devine simbolic... MOARTĂ.

Că evreii nu sunt autorii Bibliei au spus-o înaintea noastră atât Baruh Spinoza, cât și Gustave Le Bon. Ei au falsificat-o, dar Biblia e sau a fost în vogă 2000 ani. Mileniul III este al adevăraților autori!

O	m	I	e	r	O	
e	d	e	a	s	u	
u	I	O	m	I	e	
p	O	s	t	r	O	
a	O	m	e	g	a	
a	e	e	a	n	t	
I	I	n	I	I	e	
g	m	a	b	e	t	
a	p	I	t	a	v	
s	I	g	m	a	t	
a	a	e	e	e	n	
s	I	g	m	a	v	
l	a	O	m	I	e	
p	s	I	l	O	n	
e	a	t	p	u	s	
u	p	r	a	l	u	
I	l	O	n			

Coloana din stânga

Omicron e mic deasupra lui omicron apostrof iota omega a
tav iota sigma tav era accentuat sigma virgula omicron upsilon o

Deci, nu este altul decât Ioan I, Burebista!

N	C	P	C	A	R	I	M	O	V	7	I
										81: 25 63: 49 10	on car p Cu ș
M	O	R	T	O	F	O	S	T	O	7	f
										63 45: 91 01: 82 - 10	orț o TO M, om
R	E	G	A	L	A	S	C	A	F	2	E
										85 - 2 -	OL Fă gă

											10 93 41 67:	raș
C	A	U	T	A	T	E	N	O	N	4	31: 67 91 0: 28 5	UC Te on AN A
I	I	S	I	I	E	T	A	T	A	5	: 93 21 0: 6: 71 8: 4	ști a e Tia I
A	B	E	L	S	F	G	T	A	P	5	21: 10 34 98 7 - 3 - 6	ba PE LA SG F
Q	I	T	S	I	A	T	A	V	G	5	76: 98 - 1 - 32 14 - 2	ța, au Țic ă G

										-	
										10	
E	T	U	S	A	I	S	T	E	A	9	e
										23	tus
										45	a
										- 3	SE
										r7	T I
										18:	(a)
										6	
										(1	
										0)	
C	A	U	T	A	T	A	N	O	G	5	a
										76:	ta
										81	no
										3 -	u
										4 -	CO
										19	GA
										10	
										2	
I	V	V	M	A	N	U	M	P	O	1	I
										10	O
										63	NU
										- 2	,
										-	M
										87	um
										45:	a
										92	Pu
M	I	L	U	S	P	T	P	S	I	1	I
										03:	a
										81	PI
										92	SC
										52	SI
										41:	R
											M
I	C	A	R	L	U	P				3	L

										47 6: 5: 6:	up u L.P .
Coloana din stânga NC PARI MOV MORTO FOST O REGALA SCAF CAUTĂ-TE NO NII SII E TATA ABEL SFG TAP QIT ȘI ATAV GETUSA ISTE A CĂUTATA NOGI IV MANU M POMILUS PTPSI											Coloana din dreapta ” Iom Carp Cușf orto TOM , om EOL Făgă raș ȚUC Teon ANA- I știa e Tia Isba Pela sg Fița, au țică Getu sa SET I (a) iată

	nou COG AIO NU, Mum a Pula PISC SIR M Lupu L. P”.
--	--

I	O	m	e	a	r	
f	O	r	t	O	t	
f	a	g	a	r	a	
t	e	O	n	a	h	
I	a	e	t	I	a	
e	f	I	t	a	O	
t	I	a	t	a	t	
a	p	u	I	a	p	
I	r	m	l	v	p	

Coloana din stânga

Iom carp cuf orto moo făgărăș tucteon ahaistia et iaisba

pulp.

M	O	S	U	A	O	
C	O	T	V	A	O	
A	T	A	I	E	S	
I	M	V	T	A	P	
L	I	S	P	V	S	

Coloana din stânga

MOȘU A ORTOT COT VA OI NOTA TA IESE FIV IM VTA PA

m	O	t	O	O	a	
O	e	e	a	t	a	
I	s	e	f	a	l	
I						

Coloana din stânga

Moto o avut toc câtă evil i șefa lu' mimi

T	O	C	V	T	V	
I	A	T	I	I		
t	O	e	u	a	t	
O	e					
Coloana din stânga TOC VTVC COS IA TII Tocu aticu coc						

Ce am mai putea adăuga? „Inteligenți pauca”. Poate prea mult pentru cei iritați că ne ocupăm despre Salmocsis - Hristos și creștinismul românesc. E timpul terminus al „Jurământului șarpelui”. Se aude?!

Geții ne dezvăluie adevăratul Ierusalim

Punctual, Ierusalim înseamnă „Vedenia Păcii”, scrie Clement în Stromate, și nimic mai mult. Mileniul III începe cu ascuțirea luptelor dintre evrei și palestinieni. Pretinsa „Țară sfântă” se dovedește a fi fost prin alte părți, nicicum pe valea Iordanului. Paradoxal, dar nici acum nu putem renunța la încifrarea geților despre adevăratul Ierusalim, cifrat:

tei lepocroatjuce, cov: rj lepoaoaijmji tja: ti lepovaa Xiiu. (idiom grec)
 (ta Ierosolima, on: e Ierosolime, es: Ierousalem)

t	a	v	a	l	f	
e	n	t	u	a	t	

d	e	a	s	u	p	
s	l	O	t	a	e	
O	n	r	O	O	m	
n	s	l	g	m	a	
r	O	n	l	a	m	
p	s	l	l	O	n	
l	f	a	v	l	r	
O	m	e	g	a	n	
v	a	p	u	n	e	
a	e	m	l	e	d	
p	r	a	l	u	l	
e	m	l	e	d	e	
r	a	p	u	s	l	
p	s	l	l	O	n	
l	e	r	O	n	s	

O	m	I	e	r	O	
b	d	a	u	p	s	
a	e	e	e	n	t	
I	I	e	t	a	v	
l	a	e	t	a	s	
d	O	u	a	p	u	
e	t	a	e	m	I	
s	u	p	r	a	l	
a	e	m	I	e	d	
p	r	a	p	u	s	
e	p	s	I	l	O	
m	I	e	r	O	n	
l	O	n	s	I	g	
f	a	l	a	m	b	
a	a	e	e	e	n	
m	I	I				

Coloana din stânga

Tav alfa accentuat e mic deasupra pus iota epsilon. ro omi
afv virgula omega nii dova puncte era e mic deasupra lui iota e
sigma omicron lambda upsilon accentuat mii era virgula era sig
e mic deasupra pus iota epsilon. ro omicron upsilon sigma alfa la

A	C	T	A	N	V	
C	O	M	G	R	R	
R	A	I	N	O	O	

E	C	A	A	P	M	
A	C	R	R	I	O	
E	A	R	E	A	L	
I	M	A	E	P	C	
E	A	C	V	T	R	
C	A	A	P	E	O	
M	O	D	D	A	M	
C	A		+			

Coloana din stânga

ACTA NVV POO COM GRR SPII RAI NOO N CVV E CA
ESIMA EP CEAEA EA CVTRV ACE
CA APEO OI ÎI MOD DAMA MEA CA.

p	O	a	p	s	O	
r	e	a	e	r	a	
r	a	r	a	a	r	

p	m	a	e	a	e	
p	e	I	O	I	O	
d	a	a				

Coloana din stânga

Poapsooavi rea crai cat rar dar esea p̃naeaceaca peioiado

O	O	R	I	R	A	
A	R	E	C	A	P	
A	A	A	B	D	O	

Coloana din stânga

O ORI RARA EA ARE CAPA MAEA A ABDO DAP.

O	O	a	O	r	e	
O	R	A	A	O	A	
O	I	O	a	I	O	
O	I	O	I	O		

Coloana din stânga

O oaore ceeaa

ORA AOA CE

Oi oai o

Oi oi o

Eva, Isis, Cadmus și Lot... de pe Olt!

Nu comentăm mai înainte de a vedea cine erau VESTALELE templelor:

m TTiq Bonos; lepeiai, arv: caeanadeq, cav (idiom grec)

(ai țeș Hestias, ierieiai, on: ai Hestiades, on)

a	l	f	a	I	O	
I	e	d	e	a	s	
l	u	I	I	O	t	
t	a	v	e	t	a	
e	u	l	e	a	t	
d	e	a	s	u	p	
I	e	t	a	a	p	
O	f	I	n	v	e	
s	e	p	s	I	l	
g	m	a	t	a	v	
a	l	f	a	s	I	
O	t	a	e	m	I	
s	u	p	r	a	l	
t	a	p	v	s	s	

r	O	s	l	g	m	
a	l	m	l	e	e	
t	p	v	s	a	d	
p	r	a	l	u	l	
a	l	f	a	l	O	
r	g	u	l	a	O	
l	m	l	e	e	u	
p	u	s	a	d	e	
r	a	l	u	l	O	
n	l	l	d	O	u	
e	t	e	a	l	f	
a	e	m	l	e	d	
p	r	a	l	u	l	
a	p	O	s	t	r	
v	e	r	s	p	u	
l	l	O	n	s	l	
a	v	l	O	t	a	
a	e	e	e	n	t	
e	l	t	a	e	p	

n	s	I	g	m	a	
u	l	a	O	m	e	
I	p	u	n	e	t	

Coloana din stânga

Alfa iota e mic deasupra lui iota pus tav era i mic culca
epsilon sigma tav iota alfa sigma iota e mic deasupra lui iota
deasupra lui iota alfa iota virgula omega i mic culcat pusă dea
mic deasupra lui iota apostrof invers pus epsilon sigma tav iot
omega nii punct

F	L	A	C	P	T	
V	A	V	V	V	V	
V	P	S	S	I	I	
A	A	M	L	I	A	
S	P	A	P	I	V	

S	T	I	C	D	A	
R	L	F	A	L	A	
L	V	M	I	L	V	
O	G	A	E	A	D	
I	E	C	C	V	I	
O	P	E	S	P	V	
N	O	T	T	N	A	
L	A	O	E	F	L	
V	R	T	G	A	E	
L	P	V				

Coloana din stânga

FLAC PT LOT TV VA VVV VAA ET VPS SII ȘIȘCA AMLIA I
FALA OG TI LV MILVA I-AM OGA EA DINITI ECC VIEI PNOP I
ZGG VRT GAE VOIV LPV.

v	e	p	v	a	a	
g	s	l	l	l	a	
s	p	u	s	l	a	
r	l	f	l	v	v	
l	l	o	l	v	l	
e	a	a	t	p	n	
o	l	a	l	r	a	
Coloana din stânga Vepuraaapsv găsilia mait spus iac pigrif lvv d get îi oi vic nis						

C	C	L	I	S	M	
G	G	R	V	I	I	
E	E	A	L	A	R	
O	L	O	A			
Coloana din stânga CC LISMA APG GG NII VII EE EALAR NOE OO LOA						

p	e	v	e	v	l	
---	---	---	---	---	---	--

r	O					
R	A	R	A	V	V	
a	r					
Coloana din stânga Pe ve vivira. ro. RAR AVV ar.						

Moise a răătăcit 40 ani... prin Pustiul Getic!

Prima observație este că, în fine, avem un document clar al adevăratului Ierusalim, deci la COZIA, necum prin Oriental Mijlociu. Este de așteptat ca să nu urmeze nicio reacție a tăinuitorilor adevărului... Numai că nu ne vom mulțumi cu tăcerea lor, ci îi poftim să ne explice și tănuirea pe mai departe a existenței adevăratului Ierusalim. Studiind cu răbdare Biblia aflăm adevărul încifrat, metaforic, dar și direct. După ce eliberează pe LOT, întâlnește Abraham pe Melhisedec, rege în SALEM, care-l binecuvântează, cerând în schimb „pâine și vin” (2281). Pier Sodoma și Gomora pe valea Sylvestra, aproape de lacul asfaltit (Al-Motanah), care, alături de Adama, Seboim și Segor, formau Pentapole. Lot fuge cu cele două fiice ale sale și cu Sara, care devine statuie de sare, pentru că a întors capul (2.267 - 2.266 î. Hr.). Sfătuit de Sara, el ia pe Agar, care naște pe Ismail, apoi pe Isaac (2266). Va urma parabola cu sacrificiul lui Isaac. Agar pleacă în deșertul Bersabee. Ismael se căsătorește cu o egipteană și dă naștere arabilor. Cea mai mare fiica a lui Lot dă pe MOAB, ramura MOABIȚILOR, cea de a doua pe AMMON, ramura AMONIȚILOR. Templul e zidit pe muntele Moria, ce face parte din muntele Calvarului... Apoi, un servitor, Eliezer, pornește spre Haran și Chaldeea și cere pentru Năhor, fratele lui Abraham, pe Rebeca pentru Isaac. La 40 ani, Isaac ia pe verișoara sa, iar Abraham pe Chetura, din care apar Esau și Iacob.

Patriarhul moare la 175 ani și e îngropat în Peștera Membre, aproape de Hebron. Astfel, dăm de mormântul regal de la Ezerovo, cu celebrul inel despre care vom reveni. Toponimele Ismail și Isaccea, Basarabia sunt clare pentru a demonstra pe unde au umblat...

De fapt, se precizează că „facla căutată era la get” de unde fusese furat Cronicul românesc. Cadmus, Clio, Kiron, Ea c, Manolis arată că ceea ce numeau pe anumite hărți „pustiul getic”, nordul Moldovei și Ardealului, este locul pe unde rătăcesc ei 40 ani. Moisei (toponim) arată și originea acestuia, etc. În derivată apar RIRI, Kops, Toaca de pe Ceahlău, într-un context care nu mai lasă niciun semn de întrebare.

În textul Vestalelor aflăm actul scris de după EAC, ivit de LOT, text ce poate fi înțeles perfect cu dicționarele mitologice în uz. Deci, nu vom scrie sute de pagini despre cele știute de autografi. Schimbarea numelor în cadrul castei sacerdotale, deseori a sexului, au derutat permanent pe cei rămași la „sensul literal, „care nu cunosc miezul cuvântului; de-acii plevușca de ziși hermeneuți, niște treieră-pleavă căutând boabe de grâu...

Poate cea mai utilă informație este că știm acum cine se află în mausoleul de la ADAMCLISI. Anume GRIGORE, simbolul Anei de Argeș.

Fără a fi explicit, preotul cărturar Ioan Polexe mă tot întreba: „Ce face puiu?” Abia acum îi pot răspunde unde se află. Secretul Castei IO era de nepătruns pentru mii de ani...

Odobescu, pentru „veriga de la Pietroasa”, citita prost, a scris o carte întreaga de impresii, eroare pe care o evitam...

Capitolul XI

PĂRINȚII OMENIRII

Indo-europenii - originari din Carpați

Încă din 1968 există premiza cercetării pluridisciplinare, potrivit căreia indo-europenii erau autohtonii acestor meleaguri, născuți în zona dintre Carpați și Balcani, folosind o limbă unică, cu mici variații, încă din epoca bronzului, pe o zonă vastă, din Carpați în insulele Mării Egee, și din Anatolia în Valea Indusului.

„Beneficiind” de interzicerea dreptului de semnătura, ca și de excluderea de la Facultatea de Drept din București și de la școala de literatură încă din 1952, student la Cluj și București, am observat simplu punctele slabe ale etnogenezei în limba și istorie, iar capodopera lui Nicolae Desușianu - „DACIA PREISTORICA” mi-a dat curiozitatea de a urmări fenomenul respectiv.

În știință și Tehnică nr. 1/1980 a apărut un articol scris de Gh. N. Popescu, în care se data fotocopia inscripției-mesaj de la Corbii de Argeș, de la Biserica din Piatră. Era o piatră ovală pe care inscripția era imprimată de-a lungul circumferinței, care mai cuprindea hărți înfățișând teritorii din Dacia, Soția, Anatolia, Transcaucazia și Asia Centrala. Datarea era în sec. IV î. Hr., motivată prin folosirea scrierii numită silabo-fonetică.

Se aduceau apoi în discuție similitudini cu cele de la peștera Gaura Chindiei, Pescari, Gârla Mare, Drubeta, etc.

cu cele din Harappa, ca și cu ceea ce numeau specialiștii alfabetul linear A, Cretan.

În discuție s-a aflat și Victoria Enăciuc-Mihai, care a dat o versiune proprie, cu o limbă bizară, de neînțeles. După ce savantul bulgar V.I. Georgiev aduce argumente că scrisul apare în Europa, la Tărtăria, este evidentă „fantezia” Victoriei Enăciuc-Mihai. Inventă o limbă de neînțeles nimănui, ceea ce va repeta în continuare, în studiile domniei sale.

Mai întâi, trebuie spus că pasărea CORB e prezentă în Biblie și este simbolul castei sacerdotale. Nu există corb mort, pentru că el este îngropat de ceilalți. Evident Preotul. De aici, ajungem ușor la celebra luptă dintre INOROG ȘI CORB, lămurită ferm de Dimitrie Cantemir ca fiind lupta dintre UNICORN (rege) și sacerdot. Iată ce scria Cantemir: „S-au alcătuit în capiștea Daciei aceasta de acoperite chipuri filozoficești carte spre cel nespus a toată obștea folos întru sorocul de veacuri trei tâmplare neasemuitului Inorog, naștere, cinste și plecăciune”.

Cele 9 Dacii

Prima operație matematică pe care trebuie s-o facem, cred eu, ar fi să dăm factor comun pe „escu” și să apelăm la marii noștri înaintași care știau ce vorbeau în Hronicul vechimii noastre. Desigur, primul nume este Dimitrie Cantemir: Hronicul vechimii Româno-Moldo-Vlahilor, în care termenul Dacia e folosit frecvent în pasajele Hronicului: „pentru că numele și niamul Domnia-voastră caria de demult s-au descălecat, și de atunci a până amu necurmat locuiește în Dacia (adică în Moldova, în Țara Românească și în Ardial)”.

El considera că acest teritoriu a fost cândva unitar și păstrat multă vreme ca atare. Ca și în cazul termenului Dachia, i s-a părut veridic că, odată cu pierderea unității politice, acest teritoriu să se fi numit în întregime și în

părțile sale componente „Valahia”, după cum reiese din următorul pasaj: „după schimbare sau mai adevărata tălmăcire, numele Dachii în Valahia, multă vreme, toate trei țările pomenite cu un nume s-au numit, până adică când domnia dintr-una în două s-au despărțit (...) fără după aceea s-au despărțit Dachia acesta într-alte numere nouă” (adică denumiri). De altfel, cărturarul Dimitrie Filipide publicase în limba greacă o lucrare în două volume Istoria României” și „Geografia României”, parcă uitate azi, deși unii membri ai cercului din Pitești credeau că, dacă am fi numit țara Dacia, nu mai aveam probleme istorice, deci, eram scutiți de cercetare temeinică, obiectiv fals, simplist.

6.000 ani de civilizație umană?

Dar, surpriza este cu totul alta, anume că „Pământul și majoritatea formelor de viață vie planetei au apărut dintr-odată în urmă cu cca. 6.000 ani”, că „spațiul carpato-danubiano-pontic este leagănul creării lumii prin cuvânt”, cum titra „România liberă” în 22 august 1986. Iată textul de atunci:

"72 savanți americani, laureați ai premiului Nobel, au adresat un apel Curții Supreme a Statelor Unite prin care cer să nu permită ca învățământul tehnic din SUA să fie afectat de teorii religioase. Acest grup de savanți, cel mai important constituit până acum în SUA, pentru a susține o moțiune, apreciază că pătrunderea ideilor religioase în învățământul științific «dăunează educației științifice». Moțiunea a fost trimisă Curții Supreme de Justiție și critică o lege introdusă în statutul Louisiana, potrivit căreia informațiile privind evoluția Terrei trebuie să fie «echilibrate» cu date despre «știința creației», că aceasta este o adaptare a Genezei și afirmă că Pământul și majoritatea formelor de viață ale planetei ar fi apărut dintr-odată, în urmă cu circa 6.000 ani. Ea a fost votată de Corpul legislativ al Louisiane în 1981, apoi invalidată de

Curtea de Apel, ca violând principiul separării bisericii de stat. În mai a. e, Curtea Supremă a hotărât să revizuiască această interdicere și să facă publică hotărârea din 1987”.

Ceea ce pretind prelații din Louisiana considerăm că merită toată atenția. Desigur, ne este cunoscut fiecăruia că științele referitoare la viață în general, la materie, dau Universului și Pământului o vechime mai mare decât infimul 6.000 ani. Potrivit legislației lui Manu, durata ar fi de 4.320.000 ani umani, sau 12 ani divini înainte de ultima pralaia ce reprezintă viața pe Pământ în fiecare perioadă a creației și a disoluției. Cărțile chaldeene dau cifra de 432.000 ani, care nu este decât aceeași vârstă divizată cu zece. Savanții se referă, desigur, la omul biologic, pe când prelații se referă la omul cultural. Cum se știe, scrisul propriu-zis, cărțile sapiențiale, în sensul actual al cuvântului, nu au o vechime mai mare de 6.000 ani, deci Facerea prin cuvânt. De altfel, la noi, Facerea lumii înseamnă constanta 5.508 î. Hr., deci au în spate sfârșitul mileniului IV, în Egipt (3.500 - 3.100), și abia în 2.700, când vorbim de Mesopotamia, abia 2.500 când vorbim de Marea Piramidă a lui Keops și în jur de 2000 î. Hr. când vorbim despre civilizația cretană. Dar și celebrul război troian are numai 1.180 ani î. Hr. Poemele Homerice se traduc la Așos în greaca veche în secolul VI î. Hr. Cât de scurtă este istoria scrisă a Omenirii și, totuși, cât de puține lucruri sunt clarificate.

Omul biologic ar avea o vârstă de 2000.000 ani (homo habilis) iar prelații vorbesc despre omul sapiens-sapiens, când apare „dintr-odată” prin numire, prin cuvânt. Socotim necesar să reamintim spusele lui Clement Alexandrinul la faptele și perioadele istorice cele mai vechi: „De la Adam și până la potop sunt 2.148 ani și 4 zile; de la SEM la A VREM sunt 1.250 ani; de la Isaac până la intrarea în stăpânirea Pământului, 616 ani. Mai apoi, de la Judecători până la Samuel (DECEBAL EKAS) 463 ani, 7 luni și 10 zile. Urmează domnia persană 235 ani, apoi 312

ani domnia macedoneană până la sinuciderea lui Antoniu. Urmează stăpânirea romană de 222 ani până la moartea lui Comodus" (Stromate p. 93, 140, 7). Suma este tot de aproximativ 6.000 ani.

Românii -, Părinții Omenirii", româna - „Limba viitorului".

În mod necesar, va trebui să revedem ce știm, pentru că, dacă au considerat toți scrierea sumeriană drept cea mai veche, în 1961, un «arheolog român, Nicolae Vlassa, a descoperit la Tărtăria (Ardeal) trei tăblițe de lut cu scriere pictografică, încă din mileniul IV î. Hr. Descoperirea tăblițelor de la Tărtăria, Karanovo și Gracianita și din Lepenski-Vir (de pe malul Iugoslav al Dunării) propune oamenilor de știință o ipoteză șocantă, cum că originea alfabetului se află în spațiul carpato-dunărean, drept cea mai veche scriere a Omenirii. Ceea ce este exact. Uluit de aceste descoperiri, arheologul american W. Schiller a afirmat că „Civilizația s-a născut unde locuiește acum poporul roman". Destui au criticat Biblia, dar nu i-au clintit o iota. E bine să recitim cu atenție Evanghelia după Ioan, (1, 1 și I, 3). Biblie au toți creștinii. Și e cazul să amintim afirmația lui Alfred Hofmann, surprinzătoare pentru mulți, anume că: „Poporul român ar fi indicat să stea în fruntea civilizației spirituale a Omenirii, iar limba poporului român se potrivește celui mai cult popor de pe Pământ" (Istoria Pământului, pag 3075, 1820). În context, mi se pare necesar să amintesc spusele lui Alf LOMBARD: „Limba română ar putea fi limba viitorului".

Platon scrie în Epistola VII, 341 e: „Este un lucru destul de mare să descoperi pe Tatăl și Făcătorul acestui Univers, iar dacă L-ai descoperit, e cu neputință să-L spui tuturor" (Timeu, 20 c), pentru că „cu niciun chip nu e cu putință să-L spui, așa cum faci cu alte științe". La fel, Epiharm a scris: „Viața oamenilor are nevoie de gândire și

de număr - trăim prin număr și gândire, aceasta urmează pe muritori”. (p. 255 - 257). Și altele, precum: „Magistraților, nu dați voie preoților să călătorească decât pe măgar. Măgarul duce misterele la Eleusis”. Ori altfel zis: „Acvilele sunt libere pentru că nu zboară în stol. Oile merg în turma”. Sau: „Înainte de a da poporului libertate, dă-i LEGI. Nu căuta cuvinte să le spui poporului: înghite orice, ca struțul!”

Osiris - Dumnezeuul carp

Cine era de fapt OSIRIS, cifrat:
o’ Ompig, Ewc; (idiom grec) o’ Osiris, cos

O	m	I	e	r	O	
e	d	e	a	s	u	
u	I	O	m	I	e	
O	m	I	e	r	O	
m	a	I	O	t	a	
t	a	s	I	g	m	
g	u	l	a	e	p	
n	O	m	e	g	a	
a						

Coloana din stânga
Omicron e mic deasupra lui omicron v omicron sigma iota.

R	O	S	I	R	D	
---	---	---	---	---	---	--

C	R	U	N	U	U	
I	O	I	O	M	O	
V	A	G	L	I	L	
O	N	M	A	G	E	
Coloana din stânga RO SIR DSEUL CRUNU UN MOȘ IO IO MOI RIT VAG LILA						

s	e	r	O	s	n	
t	I	I	r	I	m	
a	m	O	g	a	v	
Coloana din stânga Scros nu nun tii rim m-au uamo gav.						
R	E	N	U	N	O	
I	V	O	A	S	A	
Coloana din stânga RENU NO SIR VIVO AȘA MI TV.						
r	e	n	u	s	I	
v						
Coloana din stânga Renu situ cvv.						
R	I	E	U	N	U	
r	e	I	m			
Coloana din stânga						

Cruciadele - Împotriva... Ortodoxiei daco-române

Cum, în principal, am stabilit cauza dispariției actelor

noastre de identitate, anume arderea lor de către catolici, vom rememora ceea ce au fost, de fapt, cruciadele.

Pretextul a fost reocuparea locurilor „sfinte” dar, de fapt, era distrugerea Imperiului de Răsărit, a ortodoxiei, cum vom vedea detaliat, mai jos. Pretextul era lupta împotriva musulmanilor dar, așa cum vom vedea, ei „pun în coasta Constantinopolului pe turci...” prin numita „cruciadă a copiilor”, ce vor fi vânduți turcilor devenind... ieniceri, copii de suflet ai lui Alah.

Cruciada I (1095 - 1100). La Conciliul de la Clermont, Petre Eremitul și Urban I excomunică pe Filip I. Proasta organizare face ca întreaga armată să piară de foame, mizerie și de armele păgânilor. Peste 300.000 de oameni conduși de Godefroy de Buillon masacrează fără alegere și musulmani și evrei, instaurând un regim feudal, formând două ordine cavalierești, cel al Ospitalierilor de la Malta, sub Gerard de Martigues, unde prim-maistru era Raymond de Pay, și cel al Templierilor, sub Hugues des Payens.

Cruciada a doua (1147 - 1149). Succesele lui Nouredin, prinț de Mossoul, pun în pericol tronul lui Baudouin III, urmașul lui Godefroy. Expediția lui Saint Bernard, episcop de Clairvaux, Ludovic cel tânăr, Conrad III, împăratul german, se încheie în Asia Mică prin dezastru complet.

Cruciada a III-a (1189 - 1193). SALADIN (Salah-Eddini), întemeietorul dinastiei sultanilor Ayobites, după bătălia de la Tiberiada, unde a fost făcut prizonier regele Ierusalimului, iar Conrad de Montferrat fusese nevoit să fie la Tyr la adăpostul creștinilor, ocupă Palestina și face necesară și aceasta cruciadă. Preopinenți sunt: Frederic Barbarosa (înfrânt în Asia Mica, unde și moare), fiul său, Frederic de Suabia (împreună cu resturile armatei piere și el), Filip August și Richard Inimă de Leu, urmat de Richard al Normandiei. Regele Angliei e apoi prizonierul germanilor. Era cea de a treia cruciadă stabilită de Henric

de Valpott, din ordinul cavalerilor teutoni.

Cruciada a IV-a (1202 - 1204). Moare Saladin, ucis de creștini și plâns de musulmani. Inocențiu III dezlănțuie a patra cruciadă, a copiilor”, care sunt vânduți turcilor. Se nasc ienicerii, tributul de sânge. Așa va apărea, în 1261, imperiul grec la Constantinopole.

Urmează Mihail Paleologul, care distruge Imperiul Roman de Răsărit și reînstituie la Constantinopol sediul imperiului grec, ortodox. Acum este 1212 - cruciada copiilor, după care Frederic II devine rege al Ierusalimului. Celelalte două nu au nicio importanță. (Cine a „inspirat” mineriadele lui Miron Cosma pare a fi copiat cele 6 cruciade (6 fiind număr sacru pelasgic, preluat de evrei), una fiind a... copiilor studenți bătuți cu bestialitate în București (Noul Ierusalim)!...)

Primul Mare Preot al Antichității - îngropat la Adamclisi

Iar acum, pentru a pune capăt presupusei lipse de izvoare scrise, vom cerceta inscripția de pe vasul 21 de la Sânnicolau Mare. În revista „Vatra” 86/A, se consacră o pagină întreagă sub titlul: no uluitoare ipoteză. Un document epigrafic în limba română, din secolul al IX-lea”.

Autorul, inginerul Fizeșian, încerca emoționat să descifreze inscripția respectivă cu metodele cunoscute, zise hermeneutice. Despre ea s-au scris mii de pagini, cea mai acceptată fiind varianta dată de Kail B. sub forma „Hristos l-a eliberat pe om prin apă și trimite asupra lui noul spirit cu Duh Sfânt”. Altă interpretare citată aparține lui William Tomsen, în limba peceneagă, dar cu litere grecești, care suna astfel: „Buila Jupân a confecționat vasul, Butaul Jupân i-a confecționat o agățătoare”. Dintre toate reținem o observație interesantă a lui L. Hampel: „Una dintre inscripții este înscrisă cu litere grecești, dar nu este în greacă” (vezi: „A nagy – szentmiklosi kines”).

Așa este. Să vedem însă ce scrie, pentru că inscripția are pe lângă literele eline de două ori litera C, și **un s** mic de mană românesc. Are 5 fraze despărțite prin punct. În acest caz, ca și la Histria, fiecare rând conține o frază. Mai are o cruce și un Delta plin. S-o citim fonetic, dând literelor și semnelor valoarea pe care o au în scrierea hieratică:

b	e	t	a	O	m	
n	u	p	s	I	l	
v	a	l	f	a	O	
O	n	u	p	s	I	
D	z	e	t	a	O	
a	l	f	a	p	I	
n	I	I	t	a	u	
t	a	v	r	O	O	

O	n	g	a	m	a	
t	a	t	a	u	d	
I	O	t	a	g	a	
a	t	a	u	a	l	
t	a	e	e	t	a	
t	a	O	m	I	e	
p	s	I	l	O	n	
a	l	f	a	d	z	
m	I	e	r	O	n	
p	I	a	l	f	a	
r	I	u	n	g	h	
u	p	s	I	l	O	
s	d	e	l	t	a	
l	O	n	g	a	m	
I	l	O	n	t	a	
e	r	O	n	I	O	
m	a	e	t	a		

Coloana din stânga

Beta omicron upsilon tav alfa omicron upsilon S Dz era c
gama era era tău dz era iota gama era tău alfa iota e era csb
alfa pl alfa nii triunghi tav upsilon cel's delta upsilon gama epsil

Comoara, aflată la Viena, iată de cine a fost creată și ce spune. Apropo de Boian: există și azi câmpia Boianului, iar Ikaron este datat de statueta de la Adam-Clisi, descifrată de mine încă din 1980, și care se află înhumat acolo, drept primul mare preot al antichității. Savantul Grigorie Tocilescu este cel care a murit neștiind cine-i în centrul Mausoleului de acolo, Este IKARON - nici vorbă de Tropheum Traiani...

Citim derivata matematică:

O	E	O	B	A	A	
L	A	R	A	R	A	
D	A	C	E	A	E	
N	A	I	V	O	N	
T	A	T	A	A	O	
A	L	T	O	T	O	
S	E	L	E	F	C	
A	P	I	T	I	T	
E	A	L	S	S	L	
R	T	A	T	A	M	

Coloana din stânga

OEO BAA VAV CLARA RA VN NP DACEA E LAA LNA IV
SELEF CITI A PITIT EEEI EALS SLAO TIR TATA MARE.

Și încă:

O	a	O	a	e	a	
l	a	e	a	a	a	
a	O	a	O	e	e	
e	e	I	I	e	e	
t	I	t	a	r	t	

Coloana din stânga

Oa ea ea a rla la ea an ovt a o a o cec rpp ce îi ce piti țâțar

Citim mai departe:

O	A	E	A	E	V	
A	P	O	E	T	I	
T						

Coloana din stânga

OAEAEVTLAP APOETITEER

Și în final:

a	O	l	t	a	r	
t	r					

Coloana din stânga

A olt art poet r.

Iisus... recunoaște că e Zalmoxis!

De pe bolta bisericilor, ne binecuvântează Iisus Hristos. El este cifrat IO (Iw). Despre acest IO, patronim românesc, s-au scris multe:

l	O	t	a	O	m	
e	u	l	e	a	t	
e	a	s	u	p	r	
O	m	e	g	a		

Coloana din stânga

Lota omega's culcat pus deasupra lui omega.

Citim mai departe:

I	O	M	O	G	E	
O	M	V	E	P	E	
O	l	I	m	s	a	

Coloana din stânga

IO MO GET OSL OM VE PE MOGA.

Iată, de ce Noul și Vechiul Testament au continuitate, de ce noi românii suntem singurul popor născut creștin. Continuitatea!

Jiul... Zalmoxis și Eva

O inscripție aflată pe un vas de cult de la Barboși este deosebit de importantă pentru noi în cazul de față, pentru că numai câteva litere așezate într-un anume chip spun mult, inclusiv existența Crucii.

Însă, pe epigrafiile care o cred neapărat semn apărut după Hristos, i-a determinat să o plaseze după mileniul I d. Hr., ca și cum era necunoscută anterior. Or, crucea este un simbol multiplu și apare în toate religiile. Bara orizontală arată ierarhia ființelor pe scara evoluției – de la amoebe la OM și ultimul arhanghel, iar bara verticală reprezintă posibilitățile unei forme de existență în cazul Bibliei – OMUL. De altfel, numai OMUL și pasărea pe cer imaginează sufletul, Duhul în chip de porumbel...

Există nu mai puțin de 12 reprezentări ale crucii, între care zvastica – însemn al forțelor opuse, în rotație continuă, reprezentând transformările neconținute ale energiei.

Deci, s-o citim:

BnX (idiom grec)

b	e	t	a	p	I	
t	a	r	a	R	O	
j	l	O	e	u	l	
r	e	I	C	S	p	

Coloana din stânga Beta pl CS litera. ro în mijlocul literei CS pusă						

Precum și:

I	I	P	A	C	S	
S	L	C	L	I	O	
Coloana din stânga ÎI PACS PM MV ȘI CLIO MOȘ.						

În final:

j	I	u	l	e	v	
I	I	j				
Coloana din stânga Jiul era pm. Îij.						

Din cele de mai sus deduce justetea lui Platon, care scrie: „Desigur, numele sunt instrumente de cunoaștere și călăuza gândului”, iar Aristotel nota: „Numele este un sunet vocal care posedă, o anumită semnificație convențională” (De interpretatione, II, 16 a). În aceeași ordine de idei, Confucius conclusea: „A cunoaște asemănările și diferențele dintre lucruri, înseamnă să cunoști numele lor exact”. Așa trebuie interpretată precizarea lui F. de Saussure, din 1908, ca „sunt confuze conceptele”. La noi, Al. Rosetti, nepricepându-l pe

Saussure, scrie în Fonetica sa negru pe alb: „Cuvântul este arbitrar”. Nimic mai fals!

Cifrul getic al creștinismului

Ce înseamnă de fapt creștinismul?
O Xpionovianog, ov (idiom grec) o christianismos, ou

O	m	I	e	r	O	
e	d	e	a	s	u	
u	I	O	m	I	e	
a	p	p	a	r	O	
s	I	g	m	a	t	
I	e	r	O	n	t	
I	e	r	O	n	a	
t	u	a	t	e	a	
m	I	e	r	O	n	
a	v	I	r	g	u	
I	e	r	O	n	u	
O	n	s	e	u	l	
u	s	d	e	a	s	
l	u	I	u	p	s	

Coloana din stânga

Omicron e mic deasupra lui omicron Cappa. ro iota sign
omicron sigma virgula omicron upsilon’s culcat

Iată de ce nașterea lui Iisus este de Crăciun. De fapt, bine socotind era la 25 martie...

Mai departe:

I	O	M	O	M	V	
O	T	O	P	P	A	
A	O	C	C	M	O	
A	V	T	O	T	P	
I	A	A	O	M	V	
C	C	A	D	E	D	
I	O	B	V	L		

Coloana din stânga

IOM OM. VICOM OTOP PAI MOȘ AO CC MONE OCAV TO
VI.

Precum și:

I	O	m	m	O	s	
t	O	e	a	O	s	
t	t	I	I	I	a	
l	v	I	O	e	l	

Coloana din stânga

Iom moșu moț toc a o saiav tț îi iaca nil viocl cd.

Derivata matematică:

I	O	M	M	O	T	
O	S	T	T	I	N	

Coloana din stânga

IOM MOTO AA TOS TȚ INAI VV.

În fine:

s	e	O	t	t	I	
S	I	O	N	T		

Coloana din stânga

scot tio msn

SIOnt

Cosia - Vaticanul antichității!

Iată că am definit conceptul de creștinism, aflându-i originea. Deci, nu undeva în Orientul incert ci la noi are originea sa. Minunat, facem o corecție cu... țara sfântă, dar și cu Noul Ierusalim al mileniului III.

Dar să lămurim și termenul de ortodoxie.
O, Opoodo Xio, oq (idiom grec) o Orthodoxyia, as

e	t	a	e	m	I	
s	u	p	r	a	l	
a	O	m	I	e	r	
t	h	e	t	a	O	
O	n	d	e	l	t	
e	r	O	n	s	I	
a	p	p	a	I	O	
e	e	n	t	u	a	
a	v	I	r	g	u	
f	a	s	I	g	m	

Coloana din stânga

Eta e mic deasupra lui era omicron. ro theta omicron de virgula alfa sigma.

--	--	--	--	--	--	--	--

Ca și:

D	T	E	A	M	O	
I	E	I	A	I	N	
P	C	O	T	A	A	
A						

Coloana din stânga
D TE AMO CROI IEI AINR COC P COTA ANCA IA.

Să citim și:

s	d	O	e	t	r	
e	a	p	I	a	t	
a	I	O	n			

Coloana din stânga
S doctina e căpiata cogaion.

Să vedem și:

A	O	M	D	O	C	
A	C	I	P	I	C	

Coloana din stânga
AOM DOCTRINA CI PICA.

Precum și:

e	a	e	I	d	O	
n	a	d	e			

Coloana din stânga
Căci doctrina de.

În fine:

C	O	D	A	C	I	
I	A	D	A	C		
Coloana din stânga						

Geții ne vorbesc... de clonare!

Ne-am lămurit și pe unde scria Homer poemele sale, traduse la Ațos în codul elin...

Iar acum – Oamenii aceleiași tepe:
oi Toiov Toi, cov (idiom elin) oi toioutoi, on

O	m	I	e	t	O	
a	e	m	I	e	d	
p	r	a	l	u	I	
t	a	u	O	m	I	
I	O	t	a	O	m	
n	u	p	s	I	l	
u	l	e	a	t	p	
a	s	u	p	r	a	
p	s	I	l	O	n	
m	I	e	r	u	n	
v	I	r	g	u	l	
g	a	n	I	I		

Coloana din stânga

Omicron iota e mic deasupra lui iota tău omicron upsilon’
ib la virgula omega nii.

Ca și:

C	R	A	E	E	C	
T	U	L	R	O	A	
C	I	O	R	T	O	
U	P	P	U	S	A	
O	L	O	T	I	C	
R	I	E	M	O	G	
V	A					

Coloana din stânga

CRA EE CARPATUL.RO STAI CIORTO MOȘI UP PU SATI C

Să citim și:

e	a	r	e	e	e	
t	I	l	v	a	v	
I	t	O	m	e	v	
I	t	a	p	u	s	
r	e	l	I	O	n	
a	e	v	I	a	a	

Coloana din stânga

Care e carpat ilva vreo. ro itome vai e vita pusă le or cliona

Să vedem și:

C	A	R	E	C	A	
T	I	O	V	I	E	

A	R	A	I	L	A	
Coloana din stânga CARE CARPAT TIO OVIE VI TȚ ARA ILA.						

În fine:

e	t	r	a	e	a	
l	v	a	t	I	a	
V	A	L	C	A	L	
e	v	l	a	e		
Coloana din stânga						

Evident, avem a face cu o eroare de fond a istoriografiei de la noi, răspândită în lume cu toată sânguința și ignoranța. În dicționarul de istorie veche, Tapae e „identificată ipotetic cu Porțile de Fier ale Transilvaniei”, Aici ar fi avut loc luptele cu Tettius Iulianus și cu Traian, scrie Hadrian Daicoviciu (p.562). Același Hadrian Daicoviciu îi descrie pe Tettius Iulianus drept conducătorul celei de a doua campanii sub Domițian. Dar nimic cert, totul probabil. Cornelius Fuscus sub Domițian este învins de daci și ucis, probabil la Turnu Roșu. Toate campaniile sunt discutabile, scrie D.M. Pippidi... Toate sunt inversate la noi, mai toți vorbesc nu din punctul nostru de vedere, ci al Imperiului Roman, concept încă nepriceput. De altfel, chiar dacă arheologi profesioniști sesizează noi descoperiri fundamentale, invidia le ucide curiozitatea științifică. Un exemplu ar putea fi concluzia lui Constantin Colhon, publicată în nr. 393 din 21 iulie 1983, în ziarul clujean „Făclia”, despre „Tapae”. Niciun ecou, nepricepând că stilul construcțiilor „romane” nu înseamnă Roma, cum stilul gotic nu-i privește pe goți, alt concept incert...

Conceptele de mai sus deschid o nouă filă în istorie.